

RODICA BRAGA

MAIA

ROMAN

1988

Editura Eminescu

BUCUREȘTI, PIATA SCÂNTEII 1

CABINETUL E FOARTE MIC. DE FAPT NICI NU tanientbinet C6

Va între o sală de așteptare și sală de tra-un pat înalt. Acoperit cu cearșaf alb. Așezat la perete *e cu* geam lângă peretele opus, o măsuță pătrată. Acoperită cu o față de masă din tifon ajurat pe margini. Două scaune de o parte și de alta. Un mic vas de flori. Gol. În continuarea mesei, ușa. Înaltă, mare, vopsită în alb albăstriui. Cu nelipsitul dreptunghi negru încadrând clanța. Toate ușile de aici arată astfel. După ușă, un cuier pom. Imediat lângă el, chiuvetă cu un săpun verde pe ea Pe culoare metalil Un pros°P roz-Singurele pete vii de

Afară ninge cu fulgi mari, apoși.

Și.au culcată pe pat cu mâinile pe lângă corp, încarc să-mi stavnesc tremurul pleoapelor închise. Aștept să mă re. axez, Picioarele îmi zvâcnesc abia perceptibil. Din pricina scărilor abrupte. Urcate în grabă.

Doctorul șade pe scaun. Mi-l pot închipui foarte bine nu» emișC aproape°°chii, foarte albaștri, mro-... ninsoarea de afară. Pot să-mi închipui și felul cum

ZIX Sr-Ridifteia nivelul Pieptului. Cu palmele țâțâi, n fdța. A. tingându-și numai vârfurile degetelor trf/J6 - *1C1 măcar, aspirațiile noastre nu'se aud.

tu. eYa J°se pe culoar, se repară o ușă. Ciocănimrilp cercarea d™*” liniș. tea de aidâmi tot zădărnicesc inse doctor Pr mă. des. îl” de-N «? tiu dacă îl deranjează și ce doctor. Prezența și tăcerea lui au ceva vegetal în ele se nzația de liniște și răcoare. Treptat, bățile mimu își recăpăta ritmul normal. În felul fugitiv alunecos tipic acestor momente, mă gândesc la discuțiile purtate cu el la privirea lui care mă ocolea mereu. Fixându-se într-un punct oarecare din spațiu. Jocul lui cu mumie. Frumoase nervoase. Cred că are un cult al lor. Afa cum are un

fel aparte de a asculta. Fără a interveni. Ca și cum s-ar strădui să te convingă că nu e un °e O (Ja. Asent, neutru. Ca un obiect. La început, a fost deituant. Cu timpul, m-am obișnuit. Cred că atunci i and am început să-l observ și eu. Mă întreb ce e dincolo de privirea lui transparentă? De albastrul ultramarin?

„Sunt complet relaxată!”

Vocea lui mă ia prin surprindere. Pleoapele mi se zbat o clipă nebunește. Pulsul mi se accelerează iar. Mi se: pare că lovește în tăcerea lăsată ca un ciocănel într-o tobă. iacere compactă. Orientată cumva direct asupra mea. Încercând să mă influențeze.

Mă concentrez asupra trupului meu. A mușchilor care refuză să se liniștească. Scapă încă de sub controlul creierului. Asemenea corzilor unei chitare. Lumina lăptoasă a ninsorii de afară mă supără. Răzbate prin întunericul de sub pleoape. În zeci de luminescențe obositoare. Oare am să reușesc?

„Mâna dreaptă este grea!”

Mă întreb dacă mă privește. Dacă ar face-o, aș începe să tremur de-a binelea. Nu! Aș simți asta. Știu, sunt și gură că privește afară. Mă liniștesc și mă concentrez asupra manii drepte. Îmi spun: „E grea!”

Aștept. Ciocăniturile de afară devin tot mai puternice. De-o ritmicitate obsedantă.

„Mâna dreaptă este grea!”, repetă doctorul. Exact după intervalul calculat de tăcere.

Nu, mina mea dreaptă râu este grea. Nu este nicicum. Doar o mina de om care se simte într-o postură puțin penibilă. Întreg trupul meu întins pe pat în felul acesta neajutorat ar vrea să dispară. Să se retragă în sine. Să scape de sub supravegherea mascată prin indiferență.

Urcând scările, pentru prima oară, mă cuprinsese descurajarea. Veneam de atâta vreme, și, cu toate strădaniile, niciun rezultat. Insomniile continuau să facă din mine un fel de substanță gelatinoasă. Acasă, în singurătatea camerei, exercițiile aveau avantajul că se desfășurau fără niciun martor. Puteam să mă revolt. Să râd. Să îmi bat]0C de credulitatea mea. Să nu cred în eficacitatea întreprinderii. Și,

totuși, s-o iau de la capăt. Cu îndârjire, lehamite și neîncredere. Până când minunea se va produce. Eram liberă să bs gândurile să orbecăie. În felul dezordonat mari cantități de informații diurne se aglomerează în creier. Se adună. Se desfac în zeci de arhipelaguri ce-și modifică neîncetat forma. Nu ceea ce se cheamă meditase. Simplă alunecare de la una la alta. Haotică, obositoare. Sfârșind totdeauna prin a-mi instala insomnia. Ca și cum alergam prin mine însămi. Neliniștită, agitată. Alertată de iminența unei nenorociri neprecizate. Total absurd. Gândurile, dacă le pot spune așa, se încăpățâneau să-și facă jocul lor dezlânat. Îmi repetam de câteva ori formula învățată: „Mâna dreaptă este grea!” Câteva secunde pluteam numai în golul creat de rostirea ei. Golul minuscul, neglijabil, rizibil ca un balon de săpun. Pe care îl puteam anula printr-o suflare. Apoi, imediat, ca și cum aş fi lunecat pe un tobogan, mă trezeam în mijlocul mărunțișurilor cotidiene. Dacă Daniel nu și-a luat echipamentul de gimnastică? Dacă a scăzut prea tare apa de pe sfecla pusă la fiert? Dacă am întârziat prea mult cu expedițiile sectorul cel mai dezorganizat din poligrafie? Dacă faptul că am slăbit așa de tare înseamnă că sunt grav bolnavă. Totul într-o fracțiune de secundă. Presându-mi creierul. Sfărâmându-i în mii de filamente ce se aprindeau și se stingeau anapoda. Și, iar revenind, cu efort de voință: „Mâna dreaptă este grea!” încercând să-mi văd mâna asta care se înverșunează să rămână ușoară. Foarte a mea. Foarte obosită. De o oboseală ce nu era strict fizică. Uneori, la serviri, surpriză cu care îmi privesc mâinile. Mai exact uimirea. N-au fost nici frumoase, nici urâte. Dar erau vii. Acum, și culoarea li s-a schimbat. Bat ușor în vinețiu. Degetele sunt mai noduroase. În lume, îmi vine să le ascund. Dorind să scap de toți anii când le-am folosit fără milă în tot felul de munci. Am renunțat de mult să-mi dau cu oja unghiile. Spre dezolarea lui Daniel. Dragul de el. Țunțili, Munțili, Țonțomici! Atâtea pocitanii de apelative tandre. Mă ajută să-l țin captiv încă. Al meu. Să merg mai departe. Cu Diana alături. Ea nu se mai lasă alintată. Da. Dragii de ei. Reușita vieții mele. Singura. Copiii. O victorie, știu precis. Dar împotriva cui, sau a ce? N-aș ști să spun. Așa, pur și simplu, simt un nemăsurat orgoliu pentru această ispravă.

„Mâna dreaptă este grea!”

Aud glasul doctorului plutind spre mine în mica încăpere. Aproape pot spune că po scaunul de lângă masa's. a numai vocea lui. Atât e de neutră. Impersonală. Mă înfier. Cum face asta? Din toată prezența lui trimite spre mine numai legănarea monotonă a celor patru cuvin1. Din care ființa lui pare că se retrage. Dar eu știu că în materialitatea liniștitoare a acelui glas se concentrează atenția lui disimulată. Vocea lui, ca un laser îndreptat împotriva mea. Vreau să mă apăr. Deschid ochii. Mă mișc. Eu vreau să mă vindec numai de insomnii, *fiu am* alte răni...

Nemișcat, doctorul stă pe scaun. Exact așa cum mi-l imaginam. Nu reacționează la împotrivirea mea. Îl pândeșe. La ce i-or fi folosind ochii tulburător de albaștri? Și mâinile frumoase? Când pare atât de ermetic închis în sine. În indiferența ce te ține la distanță. Îmi va –, mâinile. Mă rușinez de ele. Stau pe lângă trup inerte, cu palma în sub. Degetele, mici rădăcini aeriene, au vârfurile puțin ridicate. Aș vrea să le ascund. Nu fac însă nicio mișcare. Ceva în mine se împotrivește valului ridicol de rubine.

Ciocăni tui de de pe culoar au încetat. Nu-mi dau seama când. E o liniște în care însuși aerul zace inert peste luci urî. Peste noi. Îmi ridic ochii spre doctor. Mă privește.

Îi privesc. El, cu nedumerire ascunsă, eu, cu sentimentul insuportabil eu sunt expusă acolo la vedere că o curiozitate.

„Mir: „a dreaptă este grea!” rostește rar, continuând să mă privească.

Nu, n-am să pot să mă relaxez. Tocmai pentru că știu că asta așteaptă. Aparent impasibil. Dar eu simt cum nerăbdarea lui crește. Mă împotrivesc. Nu eu. Mușchii mei. Tendoanele, oasele, nervii mei refuză să se supună. Închid iar ochii. Convinșă că în clipa următoare mă voi ridica în capul oaselor. Nimic nu mă va putea-împiedica să dau curs acestui impuls nestăpânit.

Doctorul își continuă comenzile care aproape mă fac să râd. Un râs nervos, evident.

Ciocăniturile reîncep neașteptat. Mult mai agresive. Am senzația

că s-au apropiat. Parcă ar lovi în mine. Aproape tresar la fiecare izbitură. Fac eforturi să nu le mai aud. Mă concentrez pe modulația propozițiilor, pe moment complet viciate de orice sens pentru mine, Rostite apăsate că într-un ceremonial care îmi rămâne, cu toate strădaniile noastre reunite, exterior. Străin. Mă concentrez asupra mea. A trupului meu, asupra membrelor. Sunt conștientă că exact efortul acesta de încordare mă împiedică să realizez ceea ce doctorul așteaptă. Relaxarea.

„Mâna stângă este grea!” îmi dă un șoc. Atenția mea se precipită înnebunită asupra mâinii stângi. Ca și cum vocea doctorului mi-ar fi semnalat că se află în pericol. Aș vrea s-o mișc. S-o simt întreagă, intactă. În momentul acesta, un fel de plumb îmi îngreunează mâna dreaptă. Viața pare s-o fi părăsit. Zace lângă trupul meu într-o odihnă ciudată. Îi simt perfect forma. Marginile. Între care pare să fi intervenit ceva nou, necunoscut. Odihna ei trimite spre treier o pace stranie. Nu poate fi tulburată. N-o stmjenește nimic. Nici reținerea mea, nici grija de a o ascunde. O clipă, mă gîndesc că nici nu mai este a mea.

Ciocăniturile s-au îndepărtat. Sau numai intensitatea lor a scăzut? Poate eu nu le mai percep atât de viu.

Neașteptat, mina mea stingă devine și ea grea. Cutreierată de un lichid dens coborând greoi până în vârful degetelor. Sau de un curent? Nu pot defini. Un scurt moment de panică. legat de întrebarea dacă nu cumva ceva din afara mea s-a insinuat în ea. Mă liniștesc tot atât de brusc. Nu numai forma mâinii o simt, ci și energia ei domolită. Intrată în repaus. R (po, ul reverberând toi mai adânc în mine. T; t mai depr – to. spre creier, spre hotarele epidermice. Nu mă mai gm.l. se la nimic. Nici ia doctor. nici la mine. cea întinsă pe patul de spital, nici ea ciocănituri, mei la ninsoarea de afară. La niciunul din toate mărunțișurile ce-mi ronțăie nervul simpatic împiedicându-l să-și găsească stingerea. Le-am împins afară din mine cum ai da pe ușă o mulțime zgomotoasă. Respirând cu ușurare aerul purificat de zgomote. Mă las în voia greutateii ce se așază în mine cu mișcări de mineral rostogolit. Da, acum tot trupul meu este greu, apăsându-se în saltea.

„Piciorul stâng este cald!”

Din odihna mea străbătută de unde binefăcătoare de căldură abia mai aud vocea doctorului. Sunt singură. Calmă, plină de liniște, ca un clopot fără limbă. Părăsit undeva pe un țarm ars de soare. Am efectiv senzația de creștere a volumului. Măinile și picioarele îmi sunt nu numai grele, ci și tumefiate de căldură. Mă simt ca o reptilă uriașă, nemișcată. Acumulând căldură. Mai târziu, va trebui să mă gândesc cum s-a întâmplat? Cum a fost posibil? Acum, nu. Nu pot gândi. Deși aud și simt tot din jur. Ceva din mine le ține însă la distanță. Punându-mă la adăpost. E o veghe bizară. Respir în ea ca într-un spațiu lipsit de rezonanță. Mi-am atins granițele. Granițele ființei mele fizice. Aceasta sunt eu. Aceasta e forma mea. O simt ca și cum aș trece degetele peste un contur net reliefat. Aici, în perimetrul dintre aceste contururi, e bine. E împăcare. E dorință de somn. E, siguranță. Calmă monotonie a suprafețelor lipsite de asperități. Nu și de adâncimi. E absența oricărei aștepturi neliniștite. A emoției. În sfârșit, singură. Numai cu mine. Scufundată în liniștea trupului. În căldura lui. În odihnă minții sustrasă oricărei atingeri de gând parazit. În mine și în afara mea în același timp. Derutant. La un moment dat înfricoșător. Pentru că, de la un punct, îmi sunt mie însămi străină. Nu m-am văzut niciodată astfel. Iar licărirea de spaimă. Apoi, cea nouă din mine: „le vei obișnui! Ești tu! Pentru prima oară, atât de deplin și numai tu!” Și rămân cil mine. Un timp fără margini. Nemăsurabil. Până când vocea doctorului mă readuce, cu precauție, la clipa prezentă. Acea din afara mea. Din care m-am smuls. Pe care am ținut-o la periferia conștiinței. Am lepădat-o ca pe o haină dezbrăcată neatent. Acum, vocea acestui bărbat mă obligă să reintru în ea, când îmi spune:

— Nu vă ridicați brusc!

Își împreunează degetele frumoase, flexibile, lungi.

Nici nu-mi vine să mă ridic. Sunt odihnită, plină de vitalitate, deși o torpoare blinda îmi încetinește mișcările. Le dă lentoare și rotunjime. Cred că am în ochi o expresie de fericire animalică. De felină care tocmai și-a mijit ochii. Prelungind instinctiv starea dintre somn și trezie.

— Am reușit, azi am reușit neașteptat de bine. Continuați și

acasă exercițiile. Vă asigur că, la un moment dat, va interveni și somnul. Un somn scurt, de vreo douăzeci, treizeci de minute. Încă o dată, atenție! Seara, nu! Riscați o insomnie.

Tot ce-mi spune, deși atestă o satisfacție, e teribil de lipsit de participare. Pure observații de specialist ajuns în fine la rezultatul scontat.

— Cred că azi am trecut un prag pe care mi-l impuneam singură.

Mă ridic cu infinită grijă. Ființa mea pare să aibă un conținut nou. Nu știu să mă port cu el. Aștept nehotărâtă pe marginea patului.

— Întotdeauna împotrivirea e în noi.

Doctorul zâmbește pentru prima oară. Asta îmi dă curaj.

— Știți, acasă, în timpul trainingului, îmi spuneam că e o prostie. Îmi venea să râd uneori. Îmi spuneam: „Ce înseamnă să-ți dai singură niște comenzi absurde?” Mă simțeam caraghioasă în postura de obiect pe care încercam să-l iau în stăpânire, să-l strunesc.

— Nu-mi spuneți o noutate. Toți suntem așa. Nu avem obișnuința lăuntrului nostru. Deși dintre toate câte ne tulbură, ne ating, ne modelează, acesta ne e cel mai apropiat. Îl neglijăm din pricina proastelor deprinderi.

Ciudat. Din toată prezența lui nu văd decât ochii și mâinile. Iar acum, pentru prima oară rețin vocea profundă, baritonă. Pronunțând cuvintele de parcă ar face din ele un scut. El ținându-se. mereu îndărătul acestuia. Într-un chip puțin ostentativ. Sunetele ieșind din gura lui ca printr-o eșarfă catifelată.

Mă ridic. Mă ajută să-mi pun paltonul. Pe culoare e o liniște desăvârșită. Pot percepe absența oricărei vibrații. Și asta, deoarece, de la reușita relaxării, am în mine puterea unor percepții mai acute, mai limpezi a tuturor celor ce mă înconjoară. Știu că se datorează odihnei. Abia acum văd de pildă încă o ușă în încăpere. Genul de ușă practică în perete, având culoarea și lipsa de relief a acestuia. Asigurând comunicarea între dormitor și baie. Doctorul o deschide și mă invită în încăperea alăturată. Cabinetul lui. Neînchipuit de auster. Un birou și un scaun. Așezate pe o mochetă de un verde mlăștinos. Biroul e cu fața spre geam. Mi-l închipui stând în scaunul acela și privind afară.

Nu-mi dau seama de ce m-a adus aici. Rămân nemișcată în mijlocul încăperii.

— O să ieșiți pe aici.

Îmi arată ușa opusă celei prin care am intrat.

Îl privesc întrebătoare, deși mi-e absolut indiferent pe unde ies.

— E ora de plimbare. Pe dincolo s-ar putea să întâlnești, știu eu... ezită și se oprește.

b-i. uitasem că mă aflu într-un spital de boli nervoase. Intru într-o mică și stupidă și tardivă agitație. Cu atât mai mult cu cât știam de la început unde am fost trimisă pentru a-mi rezolva insomniile. Și apoi, nu sunt pentru prima oară aici.

— Credeți că sunt bolnavă? Întreb prostește.

Mă privește o secundă insistent.

— Nu. Surmenată. Cred că nu mai aveți obișnuința de a pierde din când în când timpul.

Mă uit la el nedumerită. Cum, adică, să pierd timpul? Timpul meu e ca o mină. Veșnic în primejdiede a secătui. Nu mai sunt așa tânăra încât să-mi închipui că-mi pot permite să-l irolesc. Nu eu, timpul însuși a aevenit avar cu mine.

Deschid gura să spun ceva. Îmi dau seama că nu știu ce. Îmi strâng mai tare poșeta în mâini. Senzația de liniște și confort psihic e pe cale de a dispărea. Sub paltonul greu, oasele mi se frâng. Mușchii atârnă iar moi. Într-o oboseală încețoșată.

— Ați auzit bine. Să pierdeți timpul, am spus. Ați observat ce toamnă splendidă am avut? Un cer dumnezeiesc și culori absolut miraculoase.

Își bate joc de mine?

Tac descumpănită. Despre ce vorbește bărbatul acesta? Ce ciudat! Cu câteva clipe în urmă îi purtam recunoștință. Acum, când mă întreabă banalități, îl privesc suspicioasă. Când să văd tot ce-mi înșiră el? Gonind dimineața la lapte? apoi înapoi acasă să-i scol pe copii? Să le pregătesc micul dejun? Să alerg la serviri, unde minutele se îmbucă între ele ca bucățile unei ștergători de picioare din plastic? Strâns, nemaipomenit de strâns. Altfel s-ar desface totul. Apoi, ceva mai

domol, dar tot susținut, prin magazine? Acasă, la bucătărie, cu vase murdare și. mâncăruri pregătite pentru a doua zi? La baie, dând gata un cazan de rufe? Luptându-mă cu praful, cu mobilele, cu problemele de școală ale copiilor? Aruncând un ochi tânjălor spre televizorul la care nu apuc să mă așez? I, a cărțile frunzărite și promise pentru mai târziu? Între o duminică și alta, neapucând să mă dezmeticesc bine dacă e timpul să mă odihnesc sau să mă apuc de treabă? Circulând absentă printre oameni? Preocupată de problemele mele de serviciu, de copii, de femeie divorțată? Nu, despre asta nu vreau să vorbesc. Opacizată de indispozițiile lunare sau alte dureri intervenite neașteptat? Dumnezeu, în toamna asta nu am avut timp să văd decât conserve. Nu, zău, chiar își bate joc de mine?

— Încercați să priviți afară uneori. Să faceți o plimbare în parc.

Râd. Îmi dau seama că râsul meu e cinic. Nici nu e râs. O crispare a mușchilor feței. Ca într-un efort. Descopăr cu stupefație că fac efectiv un efort. Acela de a-mi împinge obrazii în sus. De a-mi destinde trăsăturile. Îmi sânnii pleoapele grele. Niște solzi uscați, lipsiți de maleabilitate. Nu e ciudat să simt împotrivirea pielii, care și-a pierdut elasticitatea, întinzându-se și revenind cu greutate? Doamne! Probabil arăt. oribil. În orice moment aș putea pânge. N-o fac. Mă întreb de ce? Poate că nu e vorba decât lot de un prag. Ar fi miraculos dacă acum aș putea plânge.

Mă poștește pe singurul scaun. Mă așez absentă. Încerc să mă întorc cu scaun cu tot spre el. Pentru a atenua ceva din atmosfera posomorâtă de care mă simt responsabilă.

— Nu-l întoarceți! Priviți mai bine afară.

Mă supun. Fulgi aberanți, mari cât o frunză, plutesc în aer. Îmi vine să mă frec la ochi. Cerul, o pastă albicioasă răsturnată peste pământ. Brazii înalți din curtea spitalunii se pierd în el ca într-o materie moale. Zăpada sta pe ci pufoasă și totuși densă, „ț

Doctorul nu spune nimic. Parcă nici nu respira. I* simt în spatele meu. Știu că mă privește. Instinctiv îmi duc mâna la ceafă. Încercând ce? Să mă apăr? Să îndrept o dezordine? Îmi amintesc o scenă dintr-un film ia cu t du Dă Cehov. O femeie privită din spate de un bărbat. Ea

simțind și, înainte de a se întoarce spre el, ducându-și mâna. cu gestul timid, la cocul bogat de pe ceată. Sunt comolet nebună! Ce se întâmplă? De ani de zile n-am «imlit în felul acesta prezenta unui bărbat. N-am să fac ceea ce a făcut femeia aceea. N-am să mă întorc spic el. Emoția îmi aide pur și simplu gâtul. Cât de prostesc s-am povestit unele lucruri despre mine. La naiba! Trebuia s-o fac.

Doctorul se îndreaptă spre mine. îl aud aprinzându-și o țigară. Își trage scrumiera spre marginea biroului. Mă private cu prietenie. Crusta indiferenței de pe fața lui e toată fisurată. E conștient că asta pune sub alte incidente relațiile noastre?

n

Afară începe să se întunece. Mă regăsesc în prezența, acestui bărbat mizerabil de singură. E ora la care Tăvi obișnuiește să vină să-i vadă pe copii. Dacă l-aș întâlni m-aș bucura? Aș pierde impresia deplorabilă de inutilitate? Ar putea urma una din serile dedicate de el fostei familii. O clipă uit de doctor și unde mă aflu. O clipă când am trăit intens și absurd speranța. Neprecizat, nedefinit, neangajant. Ca și apăsarea provocată de conștiința nerealizării ei. Voi rămâne o femeie divorțată care acceptă ca tatăl copiilor ei să vină să-i vadă din când în când. Îmi spun: „Iată unde duce timpul pierdut!” Nu, doctore! N-am niciun interes să-ți urmez sfatul. Ar însemna să-mi fac singură rău.

Îmi pregătesc basca de lină tricotată de mine. Îmi netezesc mașinal părul. Îl simt friabil, cu vârfurile sfărâmicioase. Inert. Părul meu tuns scurt pentru a mă scuti de timpul pierdut la coafor. Și de o neplăcere. Nu pot suferi atmosfera de complicitate degajată de saloanele de coafură și înfrumusețare. Aerul condescendent superior al coafezelor și clientelor ce se cunosc de foarte multă vreme.

Sunt o confrerie în care nu m-am putut lăsa asimilată.

Ar fi trebuit să-mi placă să vorbesc, pentru asta. Să știu râde cu ușurință. Să mă entuziasmez pentru lucruri ce n-au nicio importanță pentru mine. Sau măcar să știu simula. Ar fi trebuit să fiu mai femeie, așa cum îmi reproșa uneori Tăvi că nu sunt.

Așadar, nu-mi pun bască. Îmi trec mâna prin păr. Îmi amintesc bogăția lui trecută. Ca și spusele lui Tăvi: „Cu capul tău de pușcăriaș

sperii și copiii!" Încercând să scape de privirile mele insistențe. Insistente fără un scop precis. Poate numai absente.

Ce naiba fac aici?

Doctorul și-a fixat privirea pe părul meu. Firesc, din moment ce, de câteva secunde bune, îi atrag atenția asupra lui tot netezindu-l absentă. Îmi așez basca pe cap. Rapid și precis. Vrând să pun punct ezitării.

— Fantastic! zâmbește doctorul. N-am văzut nicio femeie să-și pună ceva pe cap fără să aibă nevoie de oglindă.

Observația lui spontană mă stânjenește. Ca și mașinalitatea gestului meu. Ce-a văzut dincolo de el? Mă străduiesc să nu roșesc.

— Și fostul meu soț se mira și-mi reproșa lipsa mea de cochetărie. Ridic din umeri.

În fond, ce așteaptă toți de la mine? Să stau ceasuri întregi în fața oglinzii? Să-mi studiez porii și fiecare rid ivit peste noapte? Să-mi sug burta și să-mi subțiez locul? Să-mi studiez profilul? Să-mi îngustez ochii. Să-mi țin sprâncenele ridicate pentru că pleoapele să nu îmi întunece privirea? Să-mi dau cu roșu, albastru, negru și mai știu eu ce culoare? N-am făcut nimic din toate acestea nici când eram tânără. Dar dacă acum e nevoie de unele mici artificii?...

Cred că am un aer jalnic cum stau aici, sub privirea amuzată a doctorului. Oare mi-a văzut fusta și vesta mea tricotată? De mine, evident.

Mă surprind strângându-mi paltonul pe genunchi, l-a și cum aș încerca să le ascund. Mă înfurie accesul acesta de umilință. Dau drumul pulpanelor și-mi pun picior peste picior. Am și eu orgoliile mele. Am curajul să-l privesc direct pe doctor...

Aș fi preferat fără bască, spune el. Arătați mai pașnică." ...

Râd sunt într-adevăr caraghioasă. Ca un războinic ce și-a pus coiful. Chiar așa. Dacă nu aveam de gând să plec, de ce mi-o pusesem, trântisem pe cap? Mi-e cald.

Mă scuzați că v-am reținut. Probabil aveți treburi.

Mă ridic brusc de pe scaun.

— Nu, n-am nicio treabă.

Se apropie de mine. Mi se pare mult mai tânăr. Nu-mi dau seama ce vârstă are. Mai mult sau mai puțin decât mine?***

Mai vreți să știți ceva? Îl întreb ca un automat.

Insist să-i atrag atenția că nu sunt acolo decât ca un „Caz”.

Nu vreau să-mi spuneți nimic. M-am gândit c-am putea vorbidespre altceva.

— Asta face parte din strategia și tactică profesională? Pacientul trebuie observat oricând și oricum. De preferință când nu-și dă seama.

Schițez un zâmbet anemic. Îmi simt iar obrajii înțepeniți. Fir-ar să fie! Mă mir că nu scârțâie. Ca un angrenaj ruginit.

— E ceva rău în asta?

— A, nu! Numai că mie îmi întreține o impresie de nesportivitate.

Urmează un moment de tăcere penibilă.

— Evident, am glumit, încerc s-o dreg.

— M-am gândit la dumneavoastră.

Tresar de-a dreptul. Cum vine asta? S-a gândit la mine. De ce?

Îmi surprinde nedumerirea întinsă pe față ca o cremă pe care n-am apucat s-o șterg. Își duce mâinile la spate.

— Mă întreb cum ați fost când erați tânăra?

Cred că-mi ies ochii din cap de surpriză.

— Foarte tânără, vreau să spun, continuă nestingherit.

— Nu mă deranjează vârsta mea, vă asigur.

Mă deranjează faptul că eu, cea de acum, îi stârnesc interesul pentru ceea ce am fost. Nu pentru ceea ce sunt.

— Ba da. Vă deranjează. Într-un fel care vă face să vă simțiți infinit mai bătrână decât sunteți.

— Domnule doctor! Dacă am rămas, și nu știu de ce am făcut-o, nu mi-am imaginat că-mi veți vorbi tocmai despre bătrânețea mea.

— Dar despre ce ați fi vrut să vă vorbesc?

Întrebarea sună ca o provocare ușuratică. În genul tatonărilor atât de frecvențe, arhiuzitate între un bărbat și o femeie ce fac conversație întâmplător.

— Scuzați-mă! V-am reținut prea mult.

Îi întind mâna. Bașca mi-o voi pune afară.

Îmi ia mâna întrp palmele lui. Ca un consolator. Nu pot să sufăr gestul acesta.

— M-ați înțeles greșit.

— Când mai vin?

Trec peste scuza lui cu iușeala celui ce vrea să iese dintr-un vârtej. Dacă e o scuză. Nu e! Știu sigur. E tot o provocare.

O emoție neașteptată mă inundă din cap până în picioare. Plasându-mă într-o altă lume. O lume față de care vreau să păstrez distanța. Să rămân indiferentă. Dar cum? Cu inima care bate atât de tare?

Simt în el dorința de a mă stârni într-un anume fel. Nu știu care. Mă privește ca și cum ar cunoaște mult mai multe despre mine decât știu eu chiar.

Mă precipit spre ușă.

— Când să vin?

— Peste o săptămână. Aceeași zi, aceeași oră. Între timp, zilnic, să faceți trainingul autogen.

Mi se pare că a trecut prea rapid ia acest ton neutru.

Degrabă închid ușa în urma mea. Alerg pe culoare. Afară mă opresc dezorientată. Ce-a fost asta? Respir ca un șoricel scăpat din capcană. Abia acum îmi dau seama ce cald îmi fusese înăuntru.

Încă nu s-au aprins tuburile fluorescente. Nu-i nimic. Zăpada luminează. Continuă să ningă. Mi se pare că aud foșnetul fulgilor neverosimil de mari. N-am curajul să revin la scena din cabinet. Nu știu de ce. În fond, nu s-a întâmplat nimic. Totuși, înainte, acolo, în sala de tratament, cu mine s-a întâmplat ceva. Acum e destulă distanță între mine și acel ceva întâmplat acolo pentru a reveni la el. La relaxarea mea. Aproape mă împiedic pe stradă de stupoare. Așadar, se poate. Autoprogramare. Dar nu e o treabă artificială? Ca un computer. Rece, calculat. Acum mă programez pentru odihnă. Acum pentru muncă. Acum pentru pierderea timpului. Terapie! Acum pentru izolare. Acum pentru societate. Acum pentru iubire, Sunt luată pe sus de fervoarea mea. De acest ultim gând subit. Plin până la refuz de toate refulările

mele. Nu e o întreprindere nebunească?

Încep să alerg. Încercând să scap de atmosfera aceluia spital lăsat în urmă. Dar ce fac cu insomniile?

Nu mai alerg. Nu fac decât să mă deplasez în ritmul gândurilor ce-mi trec prin cap.

Acasă, Daniel e singur. Cântă în gura mare, cu vocea lui în schimbare: „Amorul e-un copil pribeag”. Are o ureche de dirijor.

— Diana a plecat la Nora. A zis să n-o așteptăm cu cina, îmi transmite între un lăăit și altul.

Mă dezbrac din hol. Descotorosindu-mă de haine. Martorii unei încercări de evaziune.

Îmi pare bine că Diana nu e acasă. N-aș ști să-i spun de ce am întârziat. Mă simt vinovată. Confuz și enervant.

Bucătăria, ca după un măcel.

Farfurii cu resturi de mâncare, firimituri de pline, pahare, o sticlă de compot desfăcută, cu celofanul maltrat de aptitudinile belicoase ale lui Daniel. Ca prin minune, aragazul curat.

— Maia. n-am bloc de desen. Dă-mi, te rog, bani să-mi cumpăr.

Daniel se îmbracă în știlul lui rapid. Intrând deodată în vestonul de școală și în scurta matlasată de fâs.

— Caută în poșeta mea. Ia-ți mai bine paltonul. Afară ninge foarte tare.

— Tocmai pentru că ninge e mai bun fisul. N-ai decât de-o sută.

Aduce bancnota fluturând-o de un colț. Cu lipsa de respect a celor doisprezece ani, pentru care banul nu are valoare.

Nici pentru mine nu are cine știe ce. Totuși, nu mă pot împiedica să oftez. E ultima. Suntem abia în... Nu vreau să mă gândesc. Zilele dinaintea chenzinei stau totdeauna în fața mea ca un nor de lăcuste. Mă reped în el cu ochii închiși. Cu capul înainte, așteptând să mă ronțăie. Dar nu mă ronțăie. Vine și ziua cea sfântă. Și cele mai puțin sfinte. De după ea. Când siguranța că am bani destui îmi dă un blestemat chef de nechibzuință. Când mă avânt și cumpăr tot felul de mărunțișuri. Cu frenezie demnă de acte mai nobile. Când simplul curaj de a intra în magazin și a cumpăra ceva îmi dă vertij urî. Apoi mă

liniștesc ca prin minune. De regulă, când mai sunt trei-patru sute în sertar și câteva zile bune până la salariu.

Îi dau sută.

— Ai grijă de rest.

— Un suc, Maia! Unul atâtica. Face gestul de a-și tăia arătătorul în două.

— Nu.

— Atâtica.

Își scurtează mai mult arătătorul.

— Nu! Ți-am spus că e ultima sută.

Se îndreaptă spre ușă într-o tăcere elocventă.

— Ieși! În bucătărie totul zboară. Dar numai suc.

— Ești de milioane.

Rămasă singură în mijlocul bucătăriei, mă gândesc că mă surprind de multe ori folosind și eu limbajul copiilor. Argotic, eliptic, prescurtat. Profa, mate. Până și numele și le prescurtează. Cătălin devine Cătă. Bogdan, Bogdă, Diana, Di. Au o lene imperială. Sub care generația aceasta își ascunde poate fragilitatea. Le adopt nu numai limbajul, ci și obiecte de vestimentație. Un blug vechi abandonat al Diane, un tricou decolorat, un addidas, sunt excelente pentru treaba în casă. Mă scutesc de cheltuieli inutile. „A naibii, zgârcită!” obișnuia să spună Tăvi în vremea dinaintea divorțului. Adevărul e că nu jinduiesc după toalete de interior. Nici după zdrăngănele și alte mici artificii purtate de femei. De unele, cu sârguință și zel religios. Ca și cum numai prin ele feminitatea lor ar triumfa împlinită. Mă suspectez de intoleranță și acreală. De rigiditate exagerată, dar, efectiv, nu pot avea prea multă încredere într-o femeie pentru care amănuntele acestea devin o preocupare permanentă.

Fermoarul de la blugii ce i-am pus pe mine are un dinte lipsă. Am nevoie de o adevărată tehnică să-l pot închide. Vin, precaută, cu închizătorul până la hibă. Trebuie să smucesc ca să trec hopul. Nu reușesc întotdeauna de la prima încercare.

E ora șase după-masa. Nu mă simt obosită. O bizară senzație de ușurăta a oaselor mă face să mă îndoiesc că sunt eu. De obicei, la ora

aceasta, sunt pe jumătate destrămată.

Adun din mers tot felul de lucruri risipite prin toată casa. Adulmec dezordinea ca un ogar vânatul. Cu pasiune. Abnegație chiar. Piek-up-ul e deschis, cu un disc pe el, Asta e Diana. Numai ea lasă brațul acolo unde îl oprește declicul de întrerupere: Ridic brațul și-l pun la loc. Îmi arunc ochii pe disc. Rick Wakeman's. Citesc titlurile bucăților înregistrate; „Statuia justiției”. „Crimă din pasiune”, „Camera ororilor” în traduceri aproximativă. Engleza mea seamănă cu masa de bucătărie: făcută numai din firimiturile prinse din zbor de la copii.

O clipă sunt tentată să ascult discul, care. bănuiesc, e împrumutat. Renunț. Caut sonatele numărul cinci și numărul nouă ale lui Beethoven cu Hephzibah și Yehudi Minuhin. Ascult primele acorduri. Am în mine un Cel de tremur. Îmi simt pielea zgribulită. Roasă dinăuntru de un fior dureros. Mă așez pe un fotoliu. Ascult cum muzica nădărmă din mine înșămi. Ca un torent ce rupe bucăți întregi dintr-un sol stâncos. Prăvălindu-le undeva în adânc. Și inima, complet descoperită. Jupuită de indiferență. Neapărată. Goală. Exilată într-o lume a blândeții. Gata să-și regăsească intactă toată disperarea. Asta înseamnă să pierd timpul. Ascult muzică și asta stârnește în mine laitmotivele suferințelor mele. Căsnicia mea ratată. Nu! peste asta trec. Cum aș sări peste o despicătură foarte adâncă în sol. Dacă privesc în adâncul ei. risc să-mi pierd echilibrul! Așa că îmi țin privirea ațintită drept înainte. Neglijând mărunții abis spre care mă simt atrasă. Cu ochii țintă la toți aed. ani când am trăit între aceiași oameni. În același decor. Cu același suflet oarecum ecranat. De nenumărate ori, în mijlocul unei tristeți, boli sau chiar bucurii, regăsându-mă singură la marginea celorlalți. Temătoare. Uneori, revoltată. Din vina cui? Da. Cine era vinovat pentru după-amiezile petrecute într-un galop exagerat întreo nuc* ne treburi? Care –, foarte bine, puteau fi plasaie și în altă zi. Catârisme incorigibile, orgolii și susceptibilități domestice mă împiedică s-o fac înșă. Din când în când. mă cotopește o furie de menajeră refulată. Asta îmi dă o ciudată stare de enervare și nemulțumire. Mă «cufund în treburi diverse. Întorc, răstorn totul, spăl, curăț, cârpesesc tot; ce se nimerește să-mi stea în cale” Ră mă deranjeze.

Inclusiv vechi și nerezolvate probleme morale.

patimă, elan și cerbicie feroce. Am treabă **r** –; oți ai «î. Ad. ea, Diana și Daniel. Consum epiteți. auostrofan. «csiun. puneri ia punct cu o poftă pârr. iyuelică. Un fel de automat co nu răzbește să se încarc.

— Sfârșese, invariabil. copleșită de autocompătămire. Pi – «ferind axmv njnțări dintre cele mai drastice, care au în vedere „obligațiile” lor de la sine înțelese și drepturile mele „sfinte” – nu mai admit”, așa și pe dincolo. Copiii iac. lăsârsein-mi libertatea. să „aranjez” toi ce-mi sta în cale.

Asta se cheamă că ascult muzică? Asta e an slalom’**s** bsnuit printre perii alcătuite din mărunțișurile inofensive. Acelea ră! V mă ajută să-mi țin la distanță durerile adevara le. Pare atât de natural să le pun pe primele în centrul atenției. Ca într-o secvență de film când aparatul de fumat estompează o figură centrală și se fixează pe un denesemnificativ. Dar noi suntem nerăbdători să vedem **n**. se **în** (împlă în prim-plan. Muzica face să crească. -jeeastă nerăbdare. Va trebui s-o lin în frâu. Așa că insist ea obstinație pe fundal. „Aranjez” deci. Încep prin «face e urâtenia locurilor unde indolența său graba* copiilor a la-eut din casa noastră un teritoriu „zburător”. după *vxoios*; a mea predilectă. Daniel, mai cu seamă, are un nesecat talent în a. face ca toate să-și ia zborul din joc și să poposească în cele mai neașteptate cotloane. Convingerea îmi aparține. N-am reușit încă să-l conving și pe el și nu a ed *vă* voi reuși vreodată. Drept pentru care îi activez pe atriindoi. Diana fiind evident nedreptățită și, probabil, în suferință. Muncă icnită, susținută de predicile mele. Punctul meu forte. Dacă le slăbesc, totul se duce de râpă. În primul rând intransigența mea. Și ei știu. Așteaptă răbdători săobosesc. Să intervină relaxarea. Își permit să glumească pe tema inutilelor mele ambalări. N-am încotro. Trebuie să recunosc că au dreptate. Îmi face chiar plăce> e să slăbesc hățurile. Numai că ei o slăbesc cu totul și rămân să termin singură. Aici începe momentul lacrimogen. E de la sine înțeles că, după ce mi-am cheltuit toate resursele de harță, nu mai pot apela decât la scânceli vlăguite. Uneori mă baricadez într-o muțenie demnă. Port demnitatea înfiptă în ochi ca două sulițe. Gata să-i sacrifice pe toți. Îmi interzic din capul

locului orice risipă de vorbe, gesturi, imprecății. Îmi impun și mie supliciul de a consuma totul interior. Efectul e mult mai de durată. Obişnuţi cu bombănelile mele, le preferă oricând tensiunii create prin reprimarea lor. În această stare sunt ca o bombă al cărei cifru nu-l cunosc pentru a opri detonarea. Nici mie nu-mi place când sunt astfel. Devin imprevizibilă şi pentru mine. Lucru pe care mi-l iert apoi cu foarte mare întârziere şi greutate. Nu pot nici preveni, nici dăturna aceste stări. Mă manevrează după rigorile lor ce nu pot fi înşelate sau ocolite. Mai ales în ultima vreme. De când sunt singură. Divorţată. Da, iată, încet, abia simţit, aparatul de filmat abandonează fundalul revenind asupra prim-planului. Cap de femeie care luptă cu nevoia de a se ascunde de sine însăşi. Care invocă o lume mărunţă, zile scâmoşate, false suferinţe, pentru... Trebuie să întorc discul. Merg să închid uşa la bucătărie. Fără să mişc nimic din dezordinea ei. Îmi aprind chiar şi o ţigară. Vin în goană cu scrumiera în mina. Mă așez pe fotoliu cu o expirație lungă.

Sună telefonul. Nu răspund. Chiar dacă arde pe undeva. Nu vreau să răspund. Vreau să repun stăpânire pe mine, cu ajutorul muzicii. Nu mai știu să ascult. Îmi lunec privirea peste rafturile bibliotecii. Văd calculatorul adus de Christian. Mă întreb dacă am făcut bine că l-am acceptat. Mă uit pe pereți. Toate tablourile stau puțin sui. Do la ultimul aspirat. Naiba să le ia. Am să le las așa cum sink Nu> nu mai știu să ascult. Mai degrabă mă ascult pe mine. Fie și așa. Țigara e amară. O fumez până la capăt. Pun scrumiera pe masă. Îmi face plăcere să n-o golesc. Să n-o spăl.

Telefonul sună iar. Tot nu răspund. În urmă cu câțiva ani tot așa a sunat. Eram numai cu Diana acasă.

Enervată că eu nu ridicăm, a alergat ea la aparat. Pauza lungă pe care o făcea, m-a intrigat. I-am luat receptorul din mină.

— Pe tine te caută. Un bărbat.

I se lungise fața.

Am ridicat din umeri perfect liniștită. Trebuia să fie cineva de la serviciu.

Fetița se holba la mine.

Am spus un alo plictisit și răstit. Jocul de-a ghicite-lea nu era în niciun caz pasiunea mea.

— Spuneți clar cine sunteți, altfel închid.

Diana înțepenise lângă mine. M-a văzut pălind. Bâlbundu-mă. Până când m-am întors cu spatele la ea. Atunci a ieșit din cameră.

Doamne. Mă sufocam. De surpriză, de emoție, de frică. Da, în sfârșit îi recunoșteam vocea. A, nu, nu puteam să-l primesc acasă. Îi spuneam asta și aruncam priviri grăbite în jur. Peste acest spațiu familiar care dintr-odată își pierduse puterea de a mă ocroti. Mi s-a părut că toate obiectele se înghesuie lângă mine. Trag cu urechea. Mă spionează. Străine, reci, lipsite de căldură. Nu, n-avea niciun sens să-l primesc. Nu doream să-l văd. Chiar dacă el ținea cu tot dinadinsul.

Am închis aparatul tremurând. Am privit fiecare lucru în parte ca și cum atunci îl vedeam prima oară. Toate se aflau într-o ordine desăvârșită. Cel puțin acest lucru tre' Duia să-mi transmită senzația de securitate.

Mi-am amintit de Diana. Trebuia să-i dau o explicație.

Un vechi prieten, i-am spus, simțind cum vocea îmi tremură.

Am intrat în bucătărie. M-am apucat cu înverșunare; – a tai ceapă. Cu mâini nătânge care mă înfuriau. Am pus? ot ce trebuia în oală minune. Apoi am așteptat.

Știam că va veni. Că nimic nu-l va opri. Îmi venea a sparg ceva.

M-am spălat îndelung pe mâini. M-am schimbat. N-am avut curajul să mă privesc în oglindă.

Când a sunat, i-am spus Dianeii, cu aerul că nu știu cine e la ușă:

— Lasă, deschid eu.

În primul moment nici nu l-am văzut bine. Mă întrebam dacă e el. Un Christian cu părul alb. La fel de subțire. La fel de arătos. Într-o ținută lejeră, de-o subtilă eleganță. Cu colțurile gurii asprite. Dar cu aceeași căldură reținută a privirii.

L-am poftit înăuntru. Puteam sci i întind și o minsi. N-avea deloc aerul că ar vrea să mi-o înhațe definitiv.

Am chemat-o pe Diana să le fac cunoștință. Scena mi se părea neverosimilă. Fetița mea se fâstâcise. Ne-a lăsat singuri. N-aveam ce

să-i spun. L-am invitat în sufragerie. Ținea în mână o pungă de plastic, pe care mă străduiam să n-o privesc. Ca să nu mă enervez. Nu aveam nevoie de nimicurile lui.

Nu știam nimic despre tine. Niște fleacuri. Te rog să le primești.

Vasăzică nu-i ajungea că mă tulbura prin simpla lui prezență.

— Orice ar fi, nu primesc.

Mă surprindea blândețea propriei voci. Mă purtam îngrozitor de nefiresc. Amintirile se buluceau în mine» ca un șir de furnici speriate. Luptăm să nu-mi dau în vileag agitația. Mă privea avid, făcând abstracție de orice convenționalisme. Cumva alunecând pe deasupra timpului. Anulându-l. Acel timp lucind stins între noi ca un ochi de apă moartă. Instalându-se firesc în clipa prezentă. De parcă n5-a m „fi des Părțit abia ieri. El avea această putere. Să rămână el însuși. În pofida emoției ce nici măcar nu încerca s-o ascundă. Îi vedeam buza de sus tremurând, brobonita de sudoare. Contrastând puternic cu aparența lui de bărbat sigur pe sine. Părul alb îi accentua tinerețea feței. Un bărbat în puterea vârstei, despre care eu nu știam nimic. Căutam în fața aceea cu trăsături marcate puternic, indecizia aburoasă a adolescenței. Singură în stare să mi-l apropie puțin.

— Poate n-ar fi trebuit să vin.

Tăceam. Da. credeam că ar fi fost mai bine. Pentru amândoi.

— Trebuia să te văd.

Nu era un lamento. Un veritabil imperativ de om obișnuit să facă numai ce dorește. Da, țineam foarte bine minte îndârjirea cu care obținea ce dorea.

— Cum o duci?

— Cum se vede.

Am ridicat din umeri. În ultima vreme abuzam de gestul acesta.

Mă privea insistent. Nimic din jur. Numai pe mine. Până ce am început să mă simt ca o insectă imobilizată sub geamul unui insectar.

— Ai slăbit.

— Nu s-ar spune că acolo unde trăiești vă prăpădiți de politețe. Ai venit să-mi spui drăgălășenii? Sunt gata să ascult și altele.

— Pot să fumez?

I-am 7 litix cu ia: a nicio vorbă scrumieră. Fiecare mișcare era precisă, elegantă. Fiecare privire, deschisă, lipsită de echivoc. Își afișa atolul onest interesul lui real, afectuos. Mi se părea cel puțin nebunesc. Totul era sfârșit ce a; ha vreme. Aveam iieere viețile noastre. Stăm fiecare în ele ca și cum am sta pe două planete diferite. Numai un cataclism ne mai putea face să ne întâlnim.

Daniel a dat buzna în casă cu părul vâlvoi și obrazul îmbujorat de joacă. S-a apropiat prudent de domnul străin. Ca o pisică preocupată de prezența unui miros necunoscut. Christian i-a pus plasa în brațe.

— Ai să găsești și gumă de mestecat.

I-a întins apoi mâna băiatului meu cu inimitabilul gotst de camaraderie lipsită de fasoane. Daniei i-a întins-o pe a lui foarte încrezător.

— Ieșii prietenul tău ei?

Christian m-a privit întrebător, i-a răspuns fără să mai aștepte ca eu să intervin.

— Sunt prietenul mamei tale.

— Lnde ai fost până acum?

În Loc de răspuns îi răvășește părul. Daniel se retrage neîncrezător.

Dacă ești așa cum zici, de ce ai venit numai acum la noi?

Daniel, le obrăznicești! Haide, fuga în camera ta.

O să le mai văd? i se adresează lui Christian, strângând punga ia piept.

— Să zicem că da. zâmbește Christian.

În timp ce băiatul o zbughește pe ușă, mă simt oribil.

— De ce ai făcut asta? Nu suntem rudele sărace.

Ivlaia! Tu ai fost mai mult decât ruda mea de sânge.

Nimeni n-a mai însemnat pentru mine ceea ce ai înseninat în

În afară de două cute verticale la rădăcina nasului, ce-i urcau mult pe frunte în sus, nimic nu i se mișca pe față. Îi priveam nasul puternic. Însemnul familiei. Mă vedeam pe mine cea de acum. Slabă, cu părul ciopârțit, cu alura nițel sportivă afișată ostentativ pentru a

suplini lipsa de cochetărie. Știam că obrazul mi se asprise. Ca o cicatrice îndurată.

— Ești tot frumoasă.

— Vorbești prostii! Știi bine că niciodată n-am fost încetează, te rog, cu privirile astea.

Mă agasa. Nu eram un obiect căruia să-i cântărești uzura fizică și morală.

— Sunt un caraghios. Cu adevărat nu voiai să mă vezi. Dar eu doream să te văd cu orice preț.

Un bărbat străin îmi spunea toate acestea. Ca și cum nr. J'j vrut de fapt să-mi spună: „Uită-te bine la mine! Chiar nu mă mai recunoști V Căutând pe chipul meu crispat. un zâmbet încurajator. O veche și cunoscută lumină.

— Cu adevărat, am întărit.

De ce nu mă purtam firesc? Cum făcea el. În afara fapiuhu că a plecat nu aveam nimic să-i reproșez. Plecase cu toată familia. Era cel mai mare dintre frați. Datora, mai mult decât ceilalți, ascultare părinților. Nu avea încă optsprezece ani. De ce albise atât de mult?

— Ai copii?

Încercam să devin mai indulgentă.

— Nu sunt însurat. Nu te-am uitat. Regret că am plecat, dar tu știi că nu aveam de ales.

Nu eram în stare să spun nimic. îi auzeam pe copii vorbind la bucătărie. Vocile lor fragile, calde, venind spre mine ca un fâlfâit de aripi. Mi se așezau pe umeri, pe brațe, pe obraz. Mă mângâiau, mă readuceau la realitatea zilelor mele. Se văr sau în mine ca un lichid ce dădea greutate acestei realități. Pe care bărbatul acesta părea s-o pună, prin simpla lui prezență, în umbră.

— Fii liniștită! N-am venit să-ți fac vreun rău.

Ceva din expresia feței l-a avertizat asupra temerilor mele? Am râs. Ce rău mai putea să-mi facă?

— Poate că tu ai dreptate. Nu trebuia să vin. Aș vrea să înțelegi că nu puteam pleca din țară fără să te văd. De fapt, numai pentru tine am și venit.

Speram din tot sufletul să nu facă și alte aluzii la ceea ce fusese. N-*aș* fi suportat. Dacă ar fi spus: „Ți-aduci aminte?” și alte asemenea, l-aș fi dat pe ușă afară fără tatea ce-olZvoam: au Mm „Ct° iustifi Mre P ««ru ostili

— Cu ce te ocupi?

Încercam să fiu măcar politicoasă.

— Arhitectura.

Bizară coincidență. Tăvi era tot arhitect.

— Cine ți-a spus cum mă poți găsi?

— Una din rudele mele rămase aici. Te rog să mă ierți Eu nu pot aprecia cât de mare e greșeala mea. Vreau să spun că am venit să te văd după atâta timp. Deși Z că ești căsătorită. Soțul tău ar avea ceva împotriva ideii de a-ți reveaea un vechi prieten?

— Un vechi prieten deci. Atât. Numai atât. Dacă ai ști ce ai însemnat mth pentru mine și apoi și pentru el pentru noi amândoi nu ai mai sta atât de liniștit. Cu acest aer de peifect om de lume. Oricât mă străduiam să regăsesc în el adolescentul, nu reușeam. Până și trăsăturile mi se păreau de la o clipă la alta, pe măsură ce trecea timpul, înstrăinate. Deși nu se schimbase prea mult. Numai mișcările câștigaseră un plus de economie și siguranță. Despre omul acesta nu știam nimic. Se maturizase într-un fel neașteptat pentru mine. Adică nu așa mi-l închipuiam eu în momentele când mi se întâmpla să mă gândesc la el. La faptul că era, ca și mine, marcat de timp, de întâmplări, de propria afectivitate. Ce se afla sub chipul acesta străin din discrete C” Că Ldură ace” ” Ochi calmi* * * de

— Ești sănătoasă?

— Firește. De ce întrebi?

Ca să aflu cât mai multe despre tine.

Da eram sănătoasă. Slăbiciunea mea nu era un semn de boală. Probabil se datora numai felului meu de a fi „muiere afurisită”, cum îmi spunea Tăvi.

— Ta obișnuiesc să merg la cinematograful spuse, lăsându-și capul pe spate. Parcă voia să scape de o durere în ceafă.

Doamne, ce copilării! mai ții minte ziua mea? Și de ce mergi la

cinematograf?

Chiar nu-ți amintești? La ultima ta zi de naștere cinematograf? când mă ei” în am, os! mPreună îmi spunea lucruri de care nu-mi aduceam aminte. Oare cum arăta povestea lui față de povestea mea?

— Îmi pare rău, dar exact asta nu-mi amintesc. Ce mai faci de ziua mea?

— Beau un pahar în cinstea ta. Mă gândesc la tine și nu am sentimentul că sunt un intrus, așa ca acum.

— Asta e un reproș?

— Nu, din moment ce ai fost de acord să mă lași să te privesc în adâncul ochilor după atâta timp. M-am gândit la aceste momente de nenumărate ori. De câte ori eram singur. De câte ori doream să uit. De câte ori eram cu vreo femeie. Încercând să mă vindec. Să-mi trăiesc viața. Să devin rezonabil. E o copilărie ce-ți spun, dar în toate femeile nu fac decât să te caut pe tine. Mai exact le aleg după un singur criteriu. Cât de mult seamănă sau îmi aduc aminte de tine.

— Dar e absurd. Știai asta de când ai plecat.

— Nu, atunci nu știam. Am aflat pe măsură ce a trecut timpul. Pe măsură ce încercam să-mi dovedesc că se poate și fără tine. Știu, n-am niciun drept să vin acum și să-ți spun toate astea. Iartă-mă! Odată tot trebuia s-o fac. Chiar cu riscul de a fi ridicol. Crede-mă, am avut nevoie de curaj pentru a mă afla acum aici. Sau de nebunie. Uneori mi se întâmpla să alerg pe stradă după câte o femeie lăsându-mă pradă unei halucinații. Știam că nu poți fi tu și totuși o speranță nebună mă împingea pe urmele ei. Amânăm momentul când adevărul îmi pune în față străina. Acea în care mă încăpățânam să văd ceva din tine. Mersul, părul, un gest, un anume fel de a-și ține capul, de a se mișca.

— Te rog, am spus.

— Da, știu, e inadmisibil ce fac acum, dar crede-mă, Maia, sunt prea plin de tine, de toate câte ne-au fost refuzate, de nefericire, dacă asta nu îți sună prea ieftin. Trebuia măcar să te văd. Să aflu cum arăți, ce faci, dacă ești fericită. Sunt bolnav de tandrețe pentru tine. Asta înseamnă că mi-am pierdut bruma de putere ce-o aveam asupra mea. Nu știu dacă poți înțelege, nu știu ce mai înseamnă pentru tine, dar am

simțit nevoia să mă predau ție în felul acesta. Iartă-mă! Știu că e un abuz de neiertat din partea mea. Sau pur și simplu egoism. N-am putut altfel. Sunt un străin acolo unde trăiesc nu pentru că am plecat din această țară, ci pentru că am plecat de lângă tine. De atunci sunt într-o veșnica neliniște și căutare. Caut ceva care știu că-mi va fi refuzat pentru totdeauna.

Cuvintele lui mă atingeau ca scânteie care sar dintr-un foc scormonit și întezit. Mă ardeau. Mă făceau să mă chircesc în mine.

Am râs iar. Pentru a pune capăt nebuniei. O tristețe subită fisura din interior râsul de suprafață. Neașteptat până și pentru mine. Atunci, pentru prima oară, mi-am simțit obrazul înțepenit în ci isparea ce nu m-a părăsit apoi multă vreme. Râsul acela încercând într-un mod jalnic să spargă pojghița unui îngheț. Fiecare clipă în prezența lui îmi cerea un efort de stăpânire. Ceva inadmisibil se petrecea cu mine.

— Te rog să pleci!

Am avut puterea să-i întind mâna. Mi-a strâns-o cu o energie nereprimată. Simțeam în ea toată dorința lui de a mă îmbrățișa. Așa cum o fac doi buni și vechi prieteni după un lung răstimp de despărțire. Fără o vorbă, într-un elan dureros de efuziune și emoție. Vedeam un obraz și mai străin. Mai înghețat decât al meu.

L-am condus până la ușă fără să-l privesc.

A încercat să zâmbesc. Ochii nu se lăsau antrenați în simulacrul de zâmbet. Nu erau nici măcar triști. Amari, obosiți, inerti.

— Am sentimentul că îmi porți pică.

— Eu? am tresărit. Pentru ce ți-aș purta?

Nu știu. Ca și cum ar exista un motiv de reproș necunoscut mie.

M-am grăbit să-l asigur că se înșela. Pentru nimic în lume nu i-aș fi destăinuit ceea ce a urmat după plecarea lui.

Îți mulțumesc pentru tot. Sunt bucuros că te-am văzut.

Da. Așa spusese: „Sunt bucuros”. În vreme ce eu eram teribil de tulburată.

— Rămâi cu bine.

Mi-a întins mâna lui cu palma fierbinte și uscată.

Am dat din cap. Aveam prundiș în gură.

În baie mi-am dat cu apă rece pe față, Mă dureau arcadele ochilor. Și pielea. Musculatura spatelui și a picioarelor. În oglindă, nu m-am recunoscut. Abia atunci am început să tremur. Am tremurat până mi-am auzit dinții clănțănind în gură. Am stăns în mâini paharul meu pentru dinți. Plasticul s-a spart. Am încetat să tremur. M-am pieptănat mult timp cu peria de sârmă. M-am privit cu atenție. O floare care începe să se ofilească. Obrazul meu că o petală ce și-a pierdut prospețimea. Lipsit de vigoare. Atins de închezeală apatică și ușor încrețit. Ochii mari cu privirea îngreunată de oboseală. Care nu este numai aceea a încordării. Ci mult mai veche.

Am mers la bucătărie și am aprins focul sub oala minune. Am făcut ordine. Copiii ascultau povești la pick-up. I-am chemat la cină. Hoream să vină Tăvi. A venit târziu. Ca de obicei în vremea aceea. M-am prefăcut că dorm. Mirosea a băutură. Ș) a acel pariam ce începuse să-mi devină famliar.

Ac ui piek-up-ulu:. s-a încărcat de praf. D: scul, și-a terminal rota' s-a oprit. N-am auzit nimic cîm muzica lui. Curăț acu, ști. rg discul cu puțin spirt și-l pun în învelitoarea dt Apoi în cea de cai ion. Mă's: mt sfârșită.

Deși n-am: = <î să pierd timpul.

Bâjfaîi cu mâna după butonul ceasului țaro suna brutal. și insistent. îi opresc înainte de a-i trezi, pe copii... Nu-mi vin»; să mă mișc. Trebuie să merg la lapte. În cinei miniue sunt pe stradă. E un lunecuș grozav. Nu văd pe uiiae calc. De la colțul blocului turn văd eeada. E până la cofetărie... O, nu!" se îneesc printre dinii. Mă așez și eu în rând. Aștept. să se,,deschidă magazinul.

Două temei \ orbesc ca și cum ar fi singure, roată lumea le ascultă. Cri puțin toți cei din imediata lor apropiere.

— Nu l-am vuai lăsat pe Iliuță să-i iaca moi i mă.

— Bine – ai făcut. tu, Mărioară! Da ce-a slabii mamă-ta, tu! De speriat. Are dureri mari. săraca. Luni. când am fost la voi, în nu erai venită, se tăvălea pe mochetă. Uite așa.

— Păi doctorii au spus că nu are mai mult de o lună, o lună și jumătate. De cum am venit: – nu l-am mai lăsat pe iliuță să-i facă

morfină.

Îmi vine s-o zgâlțâi pe Mărioara asta în palton de piele din fața mea. Dimineața sunt agresivă. Își agila aferata clăia de păr. Ești o criminală, îi spun în ginc! Și cealaltă, care nu mai tace. Spunând mereu aceleași lucruri.

O bătrânică de la țară, neliniștită, tropăie lângă mine.

— Mă duc să văd încă nu s-a găiat untul? Măcar că se aude «i de aici. că prinde a să face larmă.

La spateare mine Mi 6 foarte frig la Picioare-și

— Bătrânică revine. Nasul bărbătesc, încovoiat, răsare impetuos din broboada neagră.

Mai e o țara. Da' noi nu mai ajungem.

O privesc cu simpatie, dar nu pot să scot nicio vorbă.

— În cofetărie e lume multă pentru ora aceasta matinală. Prin geamurile aburite se văd siluete voluminoase cum un cu cafelele și se așază la mese.

7" zău' doamnă, la ce-or fi bând cafeiu ăla negru? Că-i numa gură goală.

re. az bătrânică. îi răspund tot numai printr-o privire prietenoasă.

«. 1? ia. degetele de la picioare. Între timp binelea" 1 ajun6 înăuntru, în magazin, tremur de-a

Aproape gonesc spre casă. Fierb laptele și-i scol pe e» pii. Pe rând. Să nu sg certe la baie.

Azi vă serviți singuri masa. Merg iar la doctor, le

— Cum ai dormit? mă întreabă Diana.

Așa și așa. Am decis să nu mă mai lamentez.

Maia, te rog să-mi coși numărul pe mânecă. Azi ne controlează.

— Tu ce cusur ai?

Daniel, veșnic dezordonat, veșnic în întârziere, dar veșnic plm de-o tandrețe cuceritoare, mă câștiga cu un să-i în 1i cos numărul. Mă cuprinde un fel de sfârșeală, urmată de cunoscutele tulburări neuro-vegetative. Le curm brusc printr-o inspirație lungă, o apnee și expirație puet mea. Vizitele mele la spitalul acela nu au fost tocmai

< PV; n-ai] a. y<} ea° coașcă de lapte cald. M-aș culca. k inng paturile. Diana mă ajută. Dintre toți, eu trebuie să e p, nma din casa-Abla mai apuc să le fac pachetelele, să-rm beau laptele. k

În autobuz miroase a oaie. Toate femeile sunt îmbrăc-Joal (\ Ca o uniformă. Nu pot să le sufăr. E atâta câte lume încât nu ajung să compostez biletul.

Ajung la poligrafie printre ultimii. Am degetele de la „T MăașEZPE Unscaun-Aș vrea să & fârșesc

Victorița vine la mine în stilul ei furtunos.

— Dă-mi o sută de lei. Trebuie să-i trimit lui Doru. Ți-e rău?

— N-am nimic. Am înghețat, atâta tot. Parcă acum două zile i-ai trimis bani. Să mai termine cu kenturile, ce naiba!

— Și tu acum. Ce te-ai pornit așa de dimineață?

Se mișcă nerăbdătoare lângă mine.

— Măine ți-i dau.

O clipă ezit.

— Măine să fie. Altfel, nu pot.

— Ce naiba, nu mă cunoști? Am spus mâine, mâine e.

Pleacă fericită. Nu știu cum face. Tot timpul împrumută, dar e parolistă. Cred că ia de la unul ca să achite la altul. Și e mereu veselă.

Abia aștept ora cafelei. Căldura din birou e plăcută. Prin însuși faptul că mi-e familiară. Abia îmi țin ochii deschiși. Uneori cred că dorm așa câteva secunde.

Neașteptat, afară se luminează. Deasupra zăpezii aerul e albăstrui. Soarele luminează în reprize scurte. Cum ai aprinde și stinge un reflector. Se lipește, galben și orbitor, pe fațada benzinăriei. Face să explodeze culorile vii ale pompelor. Albastrul cerului are fragilitatea porțelanului. Subit, soarele se stinge iar. Fațada benzinăriei intră pentru câteva secunde într-o posomoreală bătrânicioasă. Explozia luminii intervine iar violent. Se prelinge pe geamuri, pe copaci, pe ziduri. Pe propria-mi piele. Mă trezesc de-a binelea. Nu-mi place iarna. Toată ființa îmi intră în stagnare. Totuși, soarele acestor zile e de o cruditate înduioșătoare. Îi iubesc nestatornicia. Gingașa lui neputință.

Seamănă cu încercările mele de activare. Scurte și total neconvingătoare.

Îmi aranjez lucrurile pe birou. Dosare și iar dosare cu comenzi. Somnul nu mă mai chinuie. Clasific, mă consult cu colegii, sun la culegere, încerc să plasez o lucrare, care așteaptă de mult. Mă grăbesc să termin un referat pentru a merge la expediție. E secția cu cele mai multe femei.

O hală mare, gălăgioasă. Supraveghez. Fac lucrul acesta de foarte multă vreme. Fără prea mare plăcere. N-am chef de vorbă. Ca să maschez, zâmbesc din când în când colegilor de birou.

Afară, soarele își continuă joaca aceea capricioasă. Cineva a închis micul radio portativ. Liniștea din încăpere îmi zbârnâie pur și simplu în urechi. Nefirească. În

</ 1

tr-un birou ca al nostru, unde mereu se intră, se iese se telefonează. E doar producția. Azi e suspect de multă liniște. Îi privesc pe ceilalți. Au intrat în munca lor sau în *ei* înșiși ca în niște găuri de șoareci, Ce se întâmplă cu ei în spațiu, aceia minuscul? Aș vrea să spun ceva. Renunț Mă gândesc cu prietenie la ei. La faptul că sunt colegi buni. Că putem munci unii lângă alții ca și cum corabia noastră nu ar cunoaște decât monotonia apelor calme. Mă întreb dacă acest lucru se datorează faptului că toți sunt bărbați. În celelalte birouri, cu multe femei, e o zumzăială continua. O agilă ție surdă. În orice moment poți afla exact ce se întâmplă cu colega ta. Interiorități etalate cu voluptate. Cu superbă inconștiență. Sau indiferență. Mă inhibă Eu n-am niciodată nimic de povestit. Dacă aș încerca cred că mi s-ar parca că-mi dau foc singură adăoostului. Ceea ce nu înseamnă că nu le înțeleg.

— Nu bem cafeaua. Maia? mă întreabă Eugen *rf* da' Să termin de calculat prețul la cartea asta.

Îmi face plăcere să fac cafeaua aici. Toți se opresc din lucru și așteaptă sporovăind. Mirosul cafelei îi scoate face volubili. Le dă o voieșie blândă. Discu. a despre benzină, fotbal, despre serialul științific de joi seara despre dezarmare, despre posibilitățile profe-Sâonald a, e tinerilor ingineri, despre skv și un mic chetu. e... firește. despre femei.

S-au obișnuit s-o facă în prezența mea fără prea multe fasoane. Sile și Titu sunt necăsătorii. Înen. Eugen, cel mai în vârstă dintre noi, tată a și ei copii, îl privește cir invidie benignă'.

Cmd aveam vârsta voastră eram numai flăcări spune cu nostalgie pentru trecutele isprăvi, deși e încă în plină putere.

Băieții îl privesc zâmbind cum își saltă cu coatele

Lhot pe lim, a t? up pantalonii. Geist în util și puțin caraguios. ranlalonii stau bine fixați în bretele/Energia lui e aceea care are nevoie, din când în ciad, să fie repusă în maică.

— Dr unde atâta flacără, nea Tarcea?

Sile se k-agana pe picioarele din spate ale scaunului încercând să-l și. icnească.

— Ardeți. băieți, ardeți, până e lemnul tânăr.

desface batista, o împătura într-un anume fel și și-o trece peste frunte și obraz.

treziji numai cu jarul, conchide mucaut.

— Cu cenușa, nea Tarcea, spune Titu.

— Cenușă, dar caldă să fie, măi cocoșet, Atei e aici. Să rămână caldă. Să-ți încălzească oasele. Și sufletul. Și, din când în când, amărâta asta de carne.

— Hai că ești trist, nea Tarcea, intervine Titu.

— Care trist, măi, cocoșel? Triști sunteți voi. Vă treceți vlaga prin toate sitele, fără să vă știți bucura de libertatea ce-o aveți.

— Spune drept, care-ți lipsește mai mult? Tinerețea cu vlaga sau libertatea? râde Sile continuând să se legene cu scaunul.

Băiatul acesta îmi aduce aminte de Tăvi. Flegmatic și totuși cald.

Lui Eugen îi place să discute ca unul ce și-a câștigat înțelepciunea. În fond, nu e înțelept deloc. Ca toți bărbații, se teme de fuga timpului.

Îmi trage cu ochiul.

— Niciuna nici alta nu-mi lipsește. Numai dorința de a mă mai vântura în dreapta și în stânga. Dar voi nu ies". a și nimic, auziți? Femeia iertată na. le iartă ea pe tiuv. Ce zici. Maia?

— Chiar trebuie să-ți întăresc eu maximele? Lasă că se descurcă

ei și fără sfaturile laie. Dă ceașca să-ți torneau/aua. Asta e ultima cafea bună. De mâine, amestec.

Niciun moment nu mă simt stingherită cu ei.

— Dacă ați fi cunoscut-o pe Maia tânără, mai băieți!

Eugen mă privește cu ochi calzi de irale mai mare.

— Haide, haide. Ce, acum am opizee: de ani? Sunt mai tânăra docil line.

— Dacă ați fi văzut-o! Ce ten avea. Și ce mers, domnule! Răsăreau fior] pe urma ei. Hai, ni; roși, că nu spun docil adevărul.

— Uite cui îi fac eu cafea.

— Să fiu al naibii dacă nu erai faină.

— Doamna Maia și acum e...

luă lui amuzetă la Sile care a simțit nevoia să dreagă opusele lui Eugen.

— Vorbești și tu. Ce v-a cășunat pe mine acum?

— Țin minte că avea: o fustă largă montată pe un cordon l-ai de catifea. Să fiu al naibii căacă am văzut talie mai frumoasă ca a ta. Erai subțire, „domnule, ca o arătare.

— Eugen, zău că te protesti.

Deși n-au în ei e echivocul jignitor al obișnuitelor aprecieri masculine, nu-mi place să-i ascult genul acesta de complimente.

Torn cafeaua în ceștile băieților. Dintr-odată îmi simt inimile tremurând. Nu-i pot privi. Trântesc ibricul lângă ceașca mea goală. Mă reped să deschid geamul. Tăcere. Subliniind momentul penibil.

Eugen se apropie. Mă întorc spre el brusc. E sincer dezolat.

— Ești un caraghios.

— N-am vrut să te supăr, crede-mă!

— Nici nu m-am supărat.

Mi-e rușine pentru felul cum mi-am pierdut cumpătul.

Mă așez pe scaunul meu și-mi torn cafeaua. Eugen știe câte ceva despre viața mea. Îl cunoaște bine pe Tăvi. De cuid am divorțat are față de mine accese paterne. Nu-mi place când mă compătimește. Privindu-l, îmi dau seama că nu am niciun motiv să fiu supărată pe el. Ca să le dovedesc că n-a fost nimic, le cer o țigară. Deși fumează toți

țigări fără filtru.

După cafea, Eugen pleacă din birou. La scurt timp, Titu ne părăsește și el. Rămân numai cu Sile. Mă pregătesc să merg în sala de expediții. Sile mă întreabă dacă poate sta puțin de vorbă cu mine. Nu-mi pot imagina ce ar avea să-mi spună. Oricum, sunt mulțumită că mai pot amâna să merg în sala aceea friguroasă. Închid geamul și mă reaşez pe scaun.

Sile își închide stiloul. E pedant în tot ceea ce face. Biroul lui e cel mai ordonat. Ținuta, în permanență ireproșabilă. Îmi face plăcere să-l privesc.

— Nici nu știu dacă fac bine încercând să vă vorbesc.

Aștept nedumerită.

Golește scrumiera în coșul lui de gunoi.

— Să nu mi-o luați în nume de rău.

Mă fixează cu ochii lui cenușii, strălucitori din pricina emoției.

— Dacă e așa greu, nu-mi spune.

N-am idei ce-l frământă.

— Prietena mea are o întârziere mare.

— M-am gândit că poate mă puteți sfătui în vreun fel.

Sunt mai mult decât surprinsă. De ce atâta încredere? În ce fel așteaptă să-l sfătuiesc?

— O iubești? Întreb pentru a-mi masca deconcertarea.

— Firește.

E derutat de asprimea glasului meu.

— Atunci ce sfat mai vrei? Căsătoriți-vă.

Mă privește cu ochii întunecați de încordare.

Pentru a doua oară în dimineața asta mă port de parcă blândețea, dragostea mea pentru viață ar fi definitiv tocite.

— Nu vrei copilul?

— Nu acum. După ce...

— După ce, ce?

Mă răstesc absolut nemotivat. Își lasă capul în jos.

E atâta tinerețe în el, în linia umerilor, în delicatețea trăsăturilor, încât mă împlânzește.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și șase.

— Și ea?

— Douăzeci.

— Ce spune despre?

Nu pot să spun sarcină, sau copil.

— Vrea să-l țină.

Îmi vorbește cu o însuflețire care mă face să mă în –, treb ce speră de la mine”.

— Atunci, totul e cât nu se poate mai bine. E o fată înțeleaptă.

— N-avem nimic încă. Eu stau în gazdă, ea la fel.

Nu se plânge. Constată. Ochii i s-au închis la culoare.

— Ea spune că-l ține chiar dacă nu mă însor cu ea.

— Asta te dezarmează? E o fată curajoasă.

— Aș putea vorbi cu un prieten care... M-a asigurat că se rezolvă fără probleme. Ea nici nu vrea să audă. La început am crezut că-i e frică. Nu e vorba de asta. Nici de bani. La urma urmei mă pot împrumuta. Refuză să discutăm. Într-un fel e o exaltată. Eu sunt mai terestru. Mă gândesc la toate aspectele problemei. Nici nu știu bine dacă îmi doresc copii. Poate ceva mai târziu. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit. Nu bat în retragere. Nicio clipă nu m-am gândit s-o părăsesc. Treaba aceasta a venit pe neașteptate.

— Treburile astea vin totdeauna pe neașteptate.

Spun asta cu vehemență. Privesc în gol și mă gândesc că îi invidiez. Pentru pasiunea lor. Mai ales pe ea, pentru curaj.

— În afară de motivele care mi le-ai spus, mai există vreunul cât de cât important ea să o determini să-ți dea ascultare?

Nu niciunul. Chiar dacă ar exista, tot nu m-ar asculta. De fapt despre felul cum s-a schimbat am vrut să vă vorbesc. Ne înțelegeam foarte bine înainte. Acum, de când mă privește uneori cu suspiciune. E supărată pe mine. Când mi-a dat vestea nu mi-am manifestat entuziasmul la care se aștepta ea. Cum v-am spus, eaj puțin realistă. Nu judecă lucrurile în perspectivă. Numai sub aspectul lor imediat. Mi-a spus: „Va fi un copil deși tept și frumos ca toți copiii concepuți în

afara căsătoriei. Și avea un aer triumfător. Mândră de isprava ei. Asta m-a cam deranjat. Mi s-a părut lipsită de responsabilitate, de maturitate.

— Dar cum ai vrea să se poarte V Să se căineze pentru soarta ei? Să plângă, să te învinuiască? Voi, bărbatu, veșnic găsiți motive de suspiciune. Află, băiete, ca majoritatea fetelor în situația ei își pierde capul. Devin jalnice. Cicălitoare. Ți-a cerut să te însori cu ea?

A nu. Stabilisem asta dinainte mea și e de ia înțeles că așa vom face. Numai că vă spuneam, parcă n-aș vrea încă un copil...

— Nu poți decide singur în problema aceasta. Nici nu ai dreptul s-o faci...

Se uită la mine neajutorat. Se teme că hotărârea lui a și început să slăbească? E infinit mai destins decât ia începutul discuției.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe prietena ta.

La prima vedere pare puțin zăpăcită. E numai foarte tânără și foarte francă. La început mă deruta. Și ne> mine și pe prietenii mei. Nu se șfia să spună lucrunlo pe nume! Obişnuiește să spună: „Cine nu suporta adevărul înseamnă că nu se știe suporta pe sine. Știți, din pricina ei am pierdut câțiva prieteni.

— Ca să fiu sincer, nu. Nu erau eu adevărat prieteni. Ea și-a dat seama de asta înaintea mea. Ne mtdne-m la o ai* e, la o petrecere. Eram un grup mai mare. Pierdeam cam mult timp, așa la grămadă. De când. am cunoscut-o pe Mihaela nu îmi mai face plăcere. Ea are atâta puutați. Încât nu-mi place s-o văd în mijlocul prietenilor obișnuiți cu un limbaj mai liber.

f

Vorbind despre prietena lui, vocea lui Sile capală un Iv. nbru catifelat. Nici urmă de flegmatism.

— De fapt îi sunt recunoscător Mihaelei. M-a adunat de pe drumuri. Începuse să mă obosească timpul pierdut așa fără niciun scop.

Înțeleg perfect ce vrea să spună. Nici eu nu mai am energie pentru a ieși în societate. Mă mir însă că un bărbat tânăr ca el simte asta. Apoi îmi spun că e normal să fie așa. Iubind, nu mai are nevoie de

nimeni.

Rămân visătoare în fața lui. 1

— Mă iertați că v-am plictisit cu povestea mea.

— Nu m-ai plictisit deloc. Mă bucur că ai avut încredere. Repet.

Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe prietena ta.

Fața lui, iluminată m-a făcut să mă gândesc că flegmatismul lui acoperea jena timizilor, spaima de a nu fi ridicol. Cel ce mi se descoperise acum renunțase la căuirea firescului. Încrederea i-l pusese pur și simplu la iudemână. Prin ce anume meritasem să nu martora micului ceremonial prin care reușise să facă lumină în sufi tul său? Căci, era limpede, după convorbirea noastră, i-Ișise undeva mai adânc în el. Într-o zonă mai pașnică, i plină de liniște și lumină.

Se ridică în picioare.

— Nu știu de ce mă simt de parcă aș fi beat. Vă mulțumesc.

Merg să-i dau un telefon.

După ce iese din birou, rămân visătoare cu ochii pe fe;!.3 tră și gândul la cei doi. Mă întreb ce va rarmne din i 1 /estea lor. Ce va alege viața din ea. Din ei. Din puiiși iubirea lor.

După orele de serviciu merg direct la doctor. Până la tlal fac drumul.pe jos. Deși sunt extrem de obosită. Îmi i. bine să trec – printre toți oamenii aceștia grăbiți spre iii, și privesc de aproape, cu duioșie și curiozitate. Mă rob ce-i așteaptă pe fiecare acolo unde se zoresc? înadate obosiți, dar cu un licăr de nerăbdare în ochi. Cu;... beiful aprobator, nedecis, absent, atunci când ascultă rusele unui cunoscut cu care întâmplător parcurge ace

— Drum. Absența care ascunde visarea, speranța, bucuri t molcomă. O mulțumire secretă. O surpriză piegaiuă trijă celor dragi. O masă bună. Un disc. O carte. Un vil, o ființă iubită. Una urâtă sau bolnavă. O monotonie – care își regăsesc siguranța. Puterea de a fi ei înșiși.) e a trăi, de a rezista”. De a-și relua fericirea sau nefericirea din punctul unde au întrerupt-o la începutul zilei de muncă. Niciodată, până a începe aceste drumuri la spital, nu mi-am imaginat că lumea mă poate interesa în țelul acesta. Incluzându-mă. Luându-mă părtașa aceluiași crâmpei de timp pe care fiecare îl gospodărește după ritmuri

diferite. Și-l însușește fără scrupul pentru a depozita în el eternitatea unei clipe. Inconștiența primitivă a ce-i duce pe toți ca un fluviu imens, miraculos, placid. Acționând în pofida tuturor greutăților, necazurilor, nefericirilor. Acești oameni. Străini pe lângă care trec cu sentimentul că știi totul despre ei, numai pentru că o clipă neînchipuit de scurtă privirile ni se încrucișează. Ca și cum s-ar atinge două tășuri de sabie, sau două flăcări de lumânare care, sub atingerea unui curent nevăzut, se apleacă în aceeași direcție și se contopesc.

Pe trotuare, zăpada s-a topit. Una din cizmele mele ia apă. Senzația de neplăcere e ștearsă însă de pacea acestor clipe când pot să scap de o bună parte a vieții mele. Uitând-o. Expulzând-o din conul de lumină al acestei după-amiezi de iarnă. Ca un bolovan scufundat. Ca un trunchi de copac doborât peste care pășesc nerăbdătoare. Privind în ochii oamenilor. După siluetele lor încotoșmănite. Misterioase, ascunse sub maldărul de haine care îmi lasă libertatea de a-mi închipui linii și contururi. De a le confecționa psihologii conforme mersului, înclinației gâtului, rotirii unui braț prin aer, privirii ce alunecă, insistă sau pur și simplu se dedică unui ritual interior. Ca un copil care învață cuvinte noi. Fiecare figură e un nou semn, descoperit cu încântare, cu plăcerea lărgirii spațiului pe care-l ocup. Plăcere cu atât mai mare cu cât constat că aceste semne îmi seamănă. Au aceleași Imn tremurate, sau ferme. Sunt compuse din aceleași unghiuri. Trec prin lumină în același fel. Proiectând aceleași umbre. Da, sunt semenii mei. Mă ajută să-mi suport singurătatea. Să mă suport pe mine. Să nu mă mai gândesc la faptul că trăiesc ca într-o fundătură. Psihologie de fundătură. Ca a unor orașe care trăiesc astfel. Al căror aer e împruținat de apăsarea unui orizont căzut, înnt, strivit. Ca un gard prăbușit. Sprijinit direct pe sufletele oamenilor ce nu mai au putere decât să se târască. Cu o respirație economicoasă. Speriată. Încercând să pună la adăpost bruma de oxigen neatinsă. Orașe în care simți cum timpul bălțește în fața porților închise. Prinde mucegai sub portaluri și șarpante. Miroase a turbă. Conservând miraculos aceleași ființe ce și-au pierdut parcă numărătoarea anilor. Înțepenind într-o vârstă incertă. Purtând de zeci de ani același obraz lipsit de expresie.

Neînsuflețit ca o bucată de gresie pe care nici măcar lumina n-o mai face să lucească. Trecând la infinit prin aceleași locuri. Cu același mers, nici obosit, nici vioi. Deprinși să ocolească aceleași obstacole reale sau imaginare. Orașe unde neîntâmplarea roade fațadele caselor ca o maladie nevăzută. Treci zi de zi pe lângă ele și nu observi cum peretele se subțiază. Se transformă în pulbere. Îngroșând aerul. Făcându-l tot mai irespirabil. Și același lucru se petrece cu oamenii. Numai că ei dispar. Încetează să mai păteze străzile cu umbrele lor tot mai anemice. Alții, asemenea lor, le iau locul. Încât ai impresia că aceleași ființe, neschimbate, adânc marcate de puținătatea aerului, se perindă la nesfârșit pe aceleași străzi. Multiplicate de-o fantezie săracă. Împotmolite în același registru redus de preocupări și expresii. Poți muri liniștit. Nostalgia tuturor celor netrăite nu are cum să te tulbure. După cum sunt orașe care te pulverizează prin ritmul lor drăcesc. Timpul le scurtcircuitează intermitent că marile reclame luminoase. Scoțând nemilos în lumină tot ceea ce ar trebui să rămână ascuns. Sub oblăduirea întunericului. Nici în ele oamenii nu vorbesc o altă limbă. Trec la fel urni pe lângă alții. Fără să se vadă. Să se audă. De data asta din pricina vitezei. Târând în urma lor o trenă de insatisfacții datorate ambițiilor lipsite de măsură. Goanei ce nu le asigură răgazul de a se privi pe sine în adâncul ochilor. Veșnic agresati de luciul oglinzilor străine. În care încearcă să citească, să ghicească. Să-și potrivească propria lor reflectare. Lipsiți de discernământ. Ce originalitate. Orbiți numai de subconștientul ce le imprimă o mișcare în cerc. De turmă scăpată de sub control. Alergând orbește și neajungând niciodată să vadă o ieșire. Gâfâind și amestecându-și transpirațiile. Cam ceea ce simt eu acum. Încercând să trasez conturul acestei după-amiezi când iarna, frigul, umezeala îmi accentuează din nou neliniștea. Nesiguranța. Nu iubesc acest anotimp. Cu zăpada lui fanată ca a unui obraz de pe care se scurge fardul. Cu aerul rebegit al vitrinelor aburite ce par să ascundă scene sordide. Cu, cerul îndoielnic și jos ca zborul unei păsări mari atinse într-o aripă. Cu acoperișurile caselor curgând cumva în jos, într-o mișcare de apărare ce le știrbește îi umusețea. Cu mersul săltat al oamenilor semănând teribil cu neliniștea agitată a vrăbiilor

zgribulite. Da, iată, o fracțiune de secundă și toată plăcerea mea de a mă pierde în mulțime ia fața asta acrită. Nici nu știu ce anume a schimbat deodată totul în mine. În privirea mea. Dispusă, până nu de mult, la o inventariere subtilă a tuturor celor ce mă înconjoară. E cel puțin ciudat să te lași dominat rând pe rând de stări atât de diverse, contradictorii chiar. De la o clipă la alta trecând prin tine ea prin violență strălucire a culorilor din spectrul solar. Imprevizibilul colorând fiecare clipă altfel. Scufundându-te în baia aceea de culoare împotriva voinței. Pe tine, sau numai toate cele aflate în exterior? Greu de spus.

Doctorul nu e în cabinet. O asistentă îmi spune că trebuie să vină. E undeva prin spital.

Îmi dezbrac paltonul. Mă așez pe unul din scaune. În vasul de pe masă sunt trei garoafe mov. O culoare ciudată pentru florile acestea. E pentru prima oară că vaza nu e goală. Oare cine le-a pus acolo? Oare doctorului îi plac florile? Îmi spun că nu știu nimic despre el. În vreme ce el știe câte ceva, poate destul de mult, despre mine. Asta îi e meseria. Privesc liniștită în jur. În afara florilor, nimic nou în încăpere. Mă pot gândi la progresele mele de săptămâna trecută. La faptul că am citit într-o revistă ca trainingul autogen intră în antrenamentul cosmonauților și sportivilor de performanță. Un bărbat a traversat Atlanticul singur într-o ambarcațiune mică. La prima încercare a eșuat din pricina lipsei de somn și a tulburărilor consecutive. A doua încercare a fost încununată de succes datorită trainingului.

Când vine doctorul îi spun toate acestea. Râde. Evident, le știa. Mă surprinde dezinvoltura mea. Îmi face bine. Așa trebuie să se simtă probabil o scoică în momentul când îndrăznește o mică deschidere spre soarele unei plăji unde se odihnește. Dar asta e chiar prea mult, îmi spun. Asta înseamnă încredere nemărginită. Lipsă neiertată deprudență.

— Cu somnul cum stați?

— Tot nu reușesc să dorm. Dar nu mai am stările acelea de vibrație dureroasă.

„O să reușiți, fără îndoială* o să reușiți să și adormiți, *

Pare obosit. Sau plictisit. Contrastând puternic cu disponibilitatea mea.

Mă așez pe pat. Cu o vagă ezitare în privire. Care nu-i scapă. Îmi face un mic semn că putem începe.

Aștept cu ochii închiși. Mai sigură pe mine. Cel puțin pleoapele nu-mi mai tremură. Am de gând să fac tot ce-mi stă în putință pentru a mă ajuta în felul acesta. Esențial este să nu mai intru în panică atunci când intervin tulburările cardio-circulatorii. Să-mi domin respirația. Să-mi prelungesc apneea. Glasul doctorului face zigzaguri în încăpere, căutând drumul până la mine. Parcă îl văd unduind. Licăriri sîdefate împrăștiate de moi, catifelate aripi de libelulă. Poposesc asupra mea. Asupra membrelor ce-și regăsesc greutatea ca pe o dimensiune uitată. Mi-e cald. Căldură însoțită de senzația de dilatare a cărnii sub piele. Acum n-aș putea ridica mâna. Parcă aș sta în plută pe apă. Grea și imponderabilă în același timp. Absența oricărui gând e ca însăși o atingere proaspătă. E cufundare într-o materie vegetală, răcoroasă, odihnitoare. Cu tot trupul scufundat și inel însuși. În bătaia amplă, puternică a inimii. Nu eu o aud. Cutia mea toracică o aude. Transformată în lăcașul rezonant al odihnei mele depline. O clipă, scurtă fulgerare a unei priviri lăuntrice mă desface din mine însămi. Proiectându-mă în afara mea. Stau și mă uit la mine din punctul acela exterior mie ca o graniță de care nu mă mai tem. Mă recunosc cu bucurie molcomă. În căldura propriului trup. A fiecărei celule. A fiecărui por atent la ceea ce se petrece înăuntru. În centrul făpturii mele. Cred că adorm. Deși sunt conștientă de tot ceea ce continuă să rămână treaz în jurul meu. Un val de căldură iute, ascuțită, mă desparte în două. Jumătatea mea prudentă vrea să se smulgă neantului de care-i este frică. Dacă alunec prea adânc? Acolo unde începe să devină înăbușitor? Inima desolidarizându-se de ritmul rar de până atunci. Pentru o secundă scăpată de sub control și bătând nebunește. Curentată de filamentul subțire, tăios al frigului ce aleargă spre extremități ca o alarmă. Jumătatea mea abandonată recucerind teritoriile. Dorința de somn. Adorm.

Când deschid ochii e ca și când i-aș fi închis cu o clipă în urmă.

— Aveți aptitudini de călugăr tibetan, îl aud pe doctor spunând.
În primul moment nu-l înțeleg. În mintea mea e clarobscurul dintr-o cameră unde soarele pătrunde pieziș prin opacitatea storurilor neridicate.

Apoi, lumina mă lovește brusc, ca o șfichiuire.

— Am dormit, spun, cu uimire extatică.

— Da, dacă vreți.

— Dar am fost tot timpul prezentă. Vreau să spun conștientă.

— E o veghe atât de profundă încât se confundă cu pierderea capacității vigile. Exact ca în somn, ați diminuat activitatea creierului. Odată cu aceasta și ritmul tuturor activităților fiziologice.

— E ca și cum n-aș fi trăit acest timp. Între adormire și trezire mi se pare că am parcurs o clipă numai.

— Ca în povestirile științifico-fantastice, râde doctorul. În curând o să vă descurcați și fără mine.

E un fel delicat de a mă concedia?

Nu, nu vreau să rămân acum, imediat, singură. Acum când reușita strădaniilor lui face din el un apropiat. Nu vreau să reintru în mine, cea de acum aproximativ treizeci de minute. Vreau să rămân cea de acum. Numai prezența lui m-ar ajuta să rămân astfel. Așa că insist fără jenă:

— Ați putea să-mi mai acordați puțin timp?

Aș vrea să stau de vorbă cu el. Cum n-am stat cu nimeni. Deși nu sunt ferm convinsă că voi fi sinceră până la capăt. O singură încercare de genul acesta mi-a marcat pentru totdeauna, negativ, viața. Așa că am învățat să fiu prudentă. Sinceritatea e un bumerang primejdios. Rănește tot ce-i stă în cale, dar cel mai mult pe cel care-l aruncă.

— Cu multă plăcere. Să trecem dincolo.

Își ia un scaun și-l duce în încăperea pe care o cunosc. E o forță controlată, ținută în frâu în gestul de a apuca scaunul și a-l sălta puțin în aceeași mână.

Odată așezați, nu mai știu ce aș putea spune. A fost un impuls. Trecător, necontrolat ca toate impulsurile. Stingerea lui mă proiectează uluitor de rapid în țesătura amestecată a acestei zile. Care

mi se pare dintr-odată neînchipuit de lungă. De plină de lucruri neesențiale acoperind un sens care-mi scapă. Pe care mă străduiesc să-l readuc în atenție. Cum cauți un ochi greșit în tricot. Destrami firul până la el și reiei totul de la capăt. Așadar, povestea lui Sile. Ochiul greșit al acestei zile ale mele. Răbufnind în mine ca un abces. Impunând o incizie grabnică.

— Aș putea reveni asupra celor ce v-am spus în urmă cu câțva timp?

— Dacă simțiți nevoia.

Nu vreau că mă gândesc dacă simt nevoia sau nu. Mă gândesc numai că nu trebuie să pierd momentul.

— V-am spus că băiatul acela pe care l-am iubit și care a plecat a fost ca orice primă iubire nevinovată. Într-un fel exact așa a și fost. Când a plecat așteptam un copil.

Se uită la mine nedumerit. Știu foarte bine că am fost confuză în explicația mea. Asta și doream. Să spun și să nu spun totul. Cu acea violență a mărturisirilor îndelung reprimată.

— L-ați lăsat să plece fără să-i spuneți?

Subit, îmi dau seama că mai mult de atât nu pot să-i spun. Nu am ce să-i spun. După atâția ani, singurul lucru important pentru mine era nu faptul că nu-i spusese lui Christian, ci faptul că atunci eu așteptam un copil. Numai acest lucru dorisem să-i aduc la cunoștință. Urmărind surpriza pe obrazul său. De ce oare simțisem atât de acut nevoia aceasta? Să-i spun lucruri care nu mai au niciun rost? Care nu mai sunt demult? O poveste atât de banală despre care numai eu îmi imaginam că mai avea sorți să impresioneze pe cineva. Astăzi, când fetele își trăiesc viața fără prejudecăți. Cu onestitate care are în fă o mare doză de teribilism. Doamne, ce demodată sunt! Lipsită total de umor. Regretele mele sunt atât de confuze încât nici eu nu știu prea bine ce anume din comună mea poveste mai supurează în amintire.

— Copilul nu s-a născut, mă trezesc spunând. Răspunzându-mi mie, nu întrebării doctorului. Am întrerupt.

E momentul când îmi amintesc precis discuția cu Sile despre încăpățânarea cu care prietena lui vrea să țină copilul.

— Asta e ceea ce vă obsedează?»

Doctorul își aprinde o țigară. Adineaori a stins una fumată numai pe jumătate.

— Da. Cred că acest lucru mă obsedează cel mai tare.

— Și altul?

— Faptul că nu i-am spus atunci când a revenit după ai. ți-a ani.

— De ce nu i-ați spus imediat? Înainte de plecarea lui definitivă?

— Atunci nu-i puteam spune. N-avea niciun rost. El trebuia să plece. Mă gândesc însă că ar fi trebuit să-i spun acum patru ani. Așa gândesc acum. După ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Nu știu, nu mai sunt sigură. Timp de atâția ani totul se liniștise. M-am căsătorit, am avut copii. Totul părea că aparține altei vieți. Dintr-odată a venit și nici atunci n-am avut curajul să-i spun. Apoi, a fost prea târziu.

— Credeți că dacă i-ați fi spus atunci, la început, ar fi rămas?

— Nu. știu. Nu m-am gândit. Nu, nu-i puteam spune atunci.

— De ce s-o fi făcut acum patru ani?

— Știu eu? Era ceva care ne privea pe amândoi.

Ca și atunci de mult. Solul dumneavoastră știa?

Dintr-odată mi-e foarte greu să merg mai. departe. De ce mă opresc mereu și refuz să mă gândesc la Tăvi? La căsnicia mea? La divorț?

Îmi privesc palmele. Încercând parcă să văd limpezit acolo ceea ce o atât de încâlcit în mintea mea.

— Mereu mi-am spus că ar fi fost „mai Dine ca acel copil să se nască.

Sunt conștientă că fug din fața valului amenințător al gândurilor despre Tăvi. Fug, mă retrag. Mă ascund, laș, în spatele unui trecut care mi se pare uneori inventat. E atât de deteriorat de insistențele eu care l-am invocat în orice împrejurare, încât tun senzația că toi ceea ce mai păstrez din el seamănă eu un veșmânt în care nu mai încapi și nu-ți poți. imagina cum ai încăput odată. De fapt, ceea ce mă persecută în ultima vreme e căsnicia mea. Tandreea sfâșiată a relațiilor cu Tăvi. Tocită carata unui toc de pantof purtat până ce uzura a atins pic; ea. Când nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să arunci pantoful.

Continui să mă ascund, deci. cu lașitate, caia îi povestesc doctorului ceea ce eu mu închipui că l-ar intere» a în... Căzul” meu. În fond mă prelac că îmi înciipui. Eu știind prea bine că ei știe exact punctul meu nevialgic. Adevăratul punct nevralgic.

— După plecarea lui Christian n-am îndrăznit să spun nimănui nimic. Mama a fost de la bun început împotrivi» lui. Mai precis a naționalității. Tata nu era șovm Personalitatea mamei îi anihila însă orice convingeri. În ultimul moment m-am decis să le mărturisesc lor. **l** e

opera mamei. Susținea că trebuie să le redauhmș

— Așa ați pierdut liniștea dumneavoaști a, cor. btala doctorul cu o voce suspect de neutră.

Se duce să aprindă lampa. Explozia lumina mă deranjează... Mă simt ca pe scenă sub biciuirea nemtoa **t** unui reflector. Pasibilă de a fi surprinsă cu un machiaj neadecvat. Cu o replică nelalocul ei. Se **p** Phebî Rf” ” el căpere la pentru a-mi da timp să-mi revin... Brusc, îs trage scaunul în fața mea. În lumina artificială astrul ochilor e mai întunecat. Obrajii, în locul barbu. lase, albăstrui și ei. Miroase a loțiune bună după las.

— Asta e tot?

— Credeți că nu e destul?

Un zâmbet nătâng îmi chinuie obraju.

Deodată îmi pune întrebarea la care, nu – nu **d**. ce, mă așteptam.

— V-ați iubit soțul?...

— Da. Cred că da. Am avut câțiva am bum [™]P’țul la început nu mi-am dat seama că suferea. Mai tnziu, mi-am spus că timpul va rezolva. Dar timpul n-a ezo! – vat nimic. Dimpotrivă. Deși, niciodată nu i-am dat pl 1 jul să se îndoiască de mine. L-am dezamăgit însă buninvă să spuneți că i-ați mărturisit, nain” de câsâlol le? –.

Mă privește cu sprintenele ridicate.

— Bineînțeles. Nu era hresc s-o lac: Cud ca alunt am fost fericită. Și liniștită. M» se parcă că nu-i akctast prea mult. Câtva timp m-am legănat în iluzia

Până la prima lui legătură. Atunci, meerund să discut el rațional,

mi-am dat seama că mă înșelasem

2 Să înțeleg adică din cele ce-m> spuneți ea a avut mai multe legături? **h.** – setași

— Mai multe sau numai una nu e absolut ateia.
lucru?

Mă rușinez pentru vehemența ripostei.

— Pentru dumneavoastră da. poate, pentru soțul
dumneavoastră, ou.

Îl privesc în tăcere. Mi se pare că spusele lui conțin un reproș. Aștept să aud în continuare o pledoarie tipic masculină pe tema trădării.

Doctorul mă cercetează cu aerul sânguincios preocupat al miopilor. Am impresia că nu va dura mult și mâinile lui frumoase, acelea pe care și le studiază uneori cu un fel de concentrare voluptuoasă, mă vor înhăța din clipă în clipă, pentru a mă pune sub lupa cercetătoare a privirii lui necruțătoare. E un moment neașteptat. Cel puțin pentru mine. Sub privirea lui interesată, directă, avidă în felul în care orice privire de bărbat coboară asupra unei femei, mă simt cu totul alta. Dintr-odată, îl simt egalul meu. O scurtă clipă când convențiile se fac sci um, în spațiul dintre privirile noastre are loc un mic seista. O mică erupție vulcanică. Transformând subit peisajele noastre interioare. Acelea în care ne plantasem unul față de altul. Sau unul pentru altul. Sunt emoționată. Propria mea libertate mă emoționează. După ani de zile, liberă să fiu eu însămi. Să mă las privită. Fără teama că prin acest sincer și nevinovat abandon nu voi dobândi, iarăși, decât știutul gust al penibilului. Liberă să privesc la rândul meu deschis. Fără înconjur. Să privesc cu plăcere obrazul. acestui bărbat. Liberă să mă bucur fără rezerve că pot să fac acest lucru. Cu liniștea plantei ce se oferă luminii.

Nu mă înșel. Ochii doctorului mă ating tremurătoii. Descoperind uimiți aceeași libertate. În mod sigur, ani de zile și-au crezut-o pierdută.

Tot atât de brusc, privirile noastre decid să se întoarcă. Să treacă sub tăcere ceea ce atât de clar și limpede au văzut.

Doctorul își aprinde o țigară.

Clipă a trecut prin noi. Totul recade în indiferență. Obrajii noștri sunt curățați de iluminarea prea scurtă. Răzuiți ca de un rău. De o îndrăzneală prea mare. De o scurtă nebunie de care ne rușinăm. Dar în noi e urma unei funingini discrete.

Îi urmăresc gesturile precise. Felul cum se cuibărește în ele. Purificându-se parcă de orice atingere. Fie și a unei priviri. El singur, absorbit, preocupat, în mijlocul aureolei create de mișcările ce-și recapătă firescul prin automatismul lor. Ca și cum n-ar mai exista nimic pentru el decât dorința de a se învălui în fumul albăstrui. Simțind deodată că în felul acesta are un avantaj asupra mea. Imediat scuzându-se pentru nesportivitate:

— Vreți?

Îmi întinde pachetul. Din nou, sub privirea lui sigură de sine, îmi regăsesc în mod stupid nesiguranța. Afurisitul simț al penibilului face din mine o asexuată. Un monstru de rigiditate și crispare.

Întind o mina șovăielnică. Nu reușesc să scot nicio țigară. Din pricina faptului că știu că încercă să-mi vină în ajutor. Să-mi întindă o mână din mijlocul neutralității lui atât de ușor recâștigate. În timp ce eu mai am ochii bulbucăți de surpriză. Respirația accelerată și gesturile aburite de încordare. Îmi simt palmele transpirate.

Mișcând pachetul face astfel că una din țigări să iasă mai în afară.

Ezit să întind iar mâna. O simt tremurând. Așteaptă privindu-mă. Ceea ce văd în ochii lui e un fel de absență. Intrare, retragere în sine a omului obișnuit cu solitudinea. Somnolență impusă a capacității de trăire. Ca o hibernare...

— Numai dacă vă face plăcere sau dacă simțiți nevoia...

Precizarea conține în ea voința lui de a se desolidariza de mine. De tensiunea în care eu continui să mă scald eu mișcări dezordonate. De suflet expus la vedere. Mâna lui întinsă spre mine. Fermă. Strecurându-se direct în stânjeneala mea. Acolo devenind și ea tremurătoare.

Îmi dau seama că, sub aparența dezinvolturii, pășește pe aceeași

pojghiță de gheață ca și mine. Ne oglimdim în același luciul înșelător și ne mirăm de transparența lui. O singură mișcare greșită, necontrolată și oglinda se va fisura de la o clipă la alta. Cum la fel de bine îmi dau seama de resemnarea ce-i trage imperceptibil colțurile gurii în jos.

Da. Acum pot să-mi iau țigara. Când 11 văd degetele aproape de obrazul meu, spun:

— Am observat cum vă studiați mâinile. Admirativ.

Sunt într-adevăr frumoase.

Sunt perfect conștientă de malițiozitatea observației mele. Dar trebuie să mă apăr și eu. Să mă pun la adăpost.

E neplăcut surprins. Ca un copil prins cu ocaua mică. Dezarmat. Chibritul îl arde la degete. Nu face gestul nerăbelător, enervat al celui ce vrea să se descotorosească rapid în același timp și de durere și de cauza ei. Calm, imperturbabil calm, depune chibritul ars în scrumieră, își întoarce mâinile cu palmele în sus. Se uită la ele ca la un lucru ce-i provoacă o acută neplăcere.

— Vă înșelați. Nu le admir. Le privesc pur și simplu. Prin asta încerc să-mi exorcizez angoasa. În mâinile acestea a murit un copil.

O limpiditate tăioasă îi face ochii să strălucească nefiresc. Privirea oricărui nebun are seninătatea aceasta dubioasă. La urma urmei, sunt într-un spital... iar el e un medic psihiatru.

Înțelege imediat ce-mi trece prin minte.

— Am fost neuro-chirurg. Un accident tragic și iată-mă psihiatru.

Mi se pare că-și bate joc de mine. Că îi face plăcere. Ochii îngustați abia se mai strecoară printr-o răzvrătire de cruzime... Lucrul acela tragic a devenit una cu el. Cu duritatea acestei cruzimi.

Probabil am o expresie aiurită așa cum stau pe scaunul meu. Încercând să ocup cât mai puțin loc. Să-mi recapăt simțul realității.

— E purul adevăr. Chiar clacă vă pare neverosimil. Da. Viața e uneori o melodramă perfectă. Respectă toate rigorile gemului. Ți-e și rușine s-o povestești.

Și eu simt același lucru în legătura cu viața mea. Mă apasă neverosimilul ei. Încărcătura de fapte ce riscă să pară siropoase.

Desprinse parcă dintr-un roman îndoielnic. Caraghioase, incredibile și îngrozitor de ieftine.

Aștept încordată o continuare ce nu mai vine. Convinsă că totul e halucinația nervilor mei istoviți, în orice moment îmi va spune: „Mulțumesc pentru colaborare. Sunteți o pacientă ideală. Experiența a reușit mai mult decât speram. Sunteți liberă”, etc. Și să mă trezesc, printr-un videșug profesional miraculos de bine pus la punct, cu creierul meu îmb icsit de până acum spălat de jetul năucitor al unor întâmplări cu „adevărat tragice. Nu ca acelea cuprinse în țesătura vieții mele. Întâmplări ale altor oameni – de preferință cunoscuți – de ce nu? Efectul e mult mai spectaculos. Cu atât mai mare când e vorba de viața celui care te tratează.

La naiba cu toate acestea. Presupun, suspectez fără niciun control. Vreau să zic fără nicio posibilitate a acestuia. Improvizez pe o temă minoră. Sustrăgându-mă simțămintelor de moment. Ghemului aceuia încălzit a cărui căldură îmi inundă pieptul. Ca și cum, neașteptat, firele lui ar încerca să se desfacă. Sumedenie de cărări pe care m-aș putea îndrepta spre lumină. Spre limpezimea cea de pe urmă. Când, împăcată, n-aș mai avea nimic de făcut. Nimic de văzut... Ci, într-o blândă indiferență, aș aștepta ca totul să se termine. Ciudată, cel puțin ciudată această vecinătate de simțăminte. Fărăma de bucurie, atrăgăod. ca un magnet, șpanurile vechiului gând. Încărcându-se cu ele. Disparând sub ele. Iată-mă așadar în același loc. Închizând iar cercul cu inocența pisici; ce se învârtește pentru p. – și prinde coada. Așadar, iar gândul morții Teama de el. Despre care n-am suflat o vorbă doctorului. Din lașitate sau rușine. De data asta explodând în mine ca o petardă aruncată din greșeală. Producând mai mult zgomot decât stricăciuni. Această umilitoare frica viscerală. Picotind ca o felină în sângele meu. În plexul meu solar. Scuișând și zgâriindu-mă cu înverșunare atunci când o zgândăr. Când lumea scade din mine. Se retrage. lăsându-mă dezgolită cu o plajă părăsiia de reflux. Nr înțeleg cum am ajuns aici. Din nou aici. ca de atâtea ori. Nicio zi nu trece fără să îmi dau acest oboi de trăiri confuz crepus când mă încovoi sub apăsarea unei imagini robot, i-a intactă în colcăiala de mlaște a a creierului, ș. Acest minuscul, abia.

vbil panel prin care va **t** a mă strecor dincolo. Ca o picăi a'a de apa
traversau; şea un des Dre care na-mi puteam închipui că sunt
cristaline. Şi în.ş. ilui. Nimic neobişnuit în să aista. Doar în persistenţa
obsesivă a ideii. Ca într-un, i **r** mecanic ce nu se poate opri. Securea că
inului va izbi: a – eu şi ritmic în grumazul meu. Fără a reuşi să-mi de.
ij-a: a capul de trup. Eu ştiind că numai până o dată. Ciad i cui s-ar
defecta. O singură dată. Suficient pentru ea! a<că zbaterea să se curme.
N-am nicio putere să mă sas-Ua>: 4 spaimei. Nu foloseşte ia nimic să
mă mobilizez pea„a-mi readuce în munerie toate luptele mele ce aveau
(singură ţintă. Acea de a mă înfrânge. De a mă repune pe un a a. de
plutire. Gândul **t**, ce –;! a a răsării. din sală: arid al – a – (urât am.
A'trebut să-şi Irinulă rădăcinile adânc. Să şi le ramifice pentru a-şi
asigura verliceaa. Vigoarea tuiuan câştigata prin efori şiperseverenţă.
11 aspirinei aei ui: „că – **at** al insomniilor mele. inducând ui mu: „chii.
nervii şi oasele mele vibia-ţiu unui mecanism suferind undeva de un
blocaj stresată, marcată de moarte ja **f**. emei – ne

rw armată ca o floare tăiata inutil. Afundmdu se în i

S* de „pl isos-a o TM

J „O

sssei-g zăpezite? Vuietul lui se tipi **p** lung” mi ge

7 ează Până la a se confunda cu un geamăt.

„L drept înainte. Încerc «de

Kiî Hb iântălcâp-o

prezenţa pe a, „ţ oameni care încearcă să nu se privească”.

Întorc-apul şi-i «; ta toţi-amenii! dar

SSFSS – ăliăâx

ta* * rin R» rurându-se suferind, întâlnindu-se, în bându-se,
°despărţindu-se. Dânj-f-dfacOE ceva

KW* toate acestea. Ea

SrtMor! Eliminând pe toţi» nod, **p**, mă „să **m**TM ga U

Sfărt Wfin». «**f** vreme ce zgomotele şi culorile orbitoare 11 g11»

5 i mai departe. Într-o găfăifrfă ce – „**m**². ed1 Ca» aud.

„”!!!»” Teca Tfem pe Sna A mai mult» «maţ puţin cabotin al **t**, Li
norfect Fără greşală sau tremur. Şi între timp să stituie zgomotul de

fond De toți împlinirea meniiifl-CrnXde fapt, e tocmai invers. Dezechilibrele nu sunt decât...

— Uruiul ați spus?

Cine înaintea doctorului, mi-a transmis acest cuvîn e „pg o parolă? Urmând s-o aud rostita de-o persoană străină mie? Simplul fapt că o pix» nunla apropiindu-mi-o. Un ochi clarvăzător pare că e s-aân mine. Atent și nerăbdător. O forță misterioasă mă ajuta să pa trund în miezul lucrurilor. În miezul unei prezențe atotcuprinzătoare. Conținându-mă, printre alte o mulțime de fărâme și pe mine. Într-un loc dinainte stabilit într-un timp chiar ca și cum aș repeta un rol. Așteptând emoțio nata Pmomentul când ar trebui să intru în „«na șita. Uruiul ați spus?». Devenind conștienta că acest lucru îl aștept numai când buzele mele rostesc. „+

Știu că și doctorul înțelege că și mine cuvântul uruit. Facem parte din aceeași conjurație. Suficient Penț™ a ne opri o clipă din precipitarea cu care respirația noastră. Înfruptă din viață. Ne privim alarmați. Ca și cum tuxare, 7 fi perceput în celălalt un slab strigat de surpriza Tăcerea e în? e noi ca un mic deșert. Cu o unică, dubioasă, magică floare: cuvântul ce ne trezește. Ne unește pentru o secundă Da, cuvântul pare să ne fi ales special pe noi doi Pentru a ne obliga să ne privim. Cu uimirea unor deținuți care abia și-au descoperit, micul lor pătrat de cer. Acela ce nu poate fi confiscat, laolaltă cu obiectele primejdioase.

Fața doctorului e aproape de a mea. Puțin cenușie, asprită, vie. Dogorind de căldura vieții care se străduiește să scape mortificării impuse. Fața unui om cu afectivitatea necrozată. Ca o frunză atinsă de brumă. Au mai rămas din ea numai nervurile. Indistinct știu că prin asta seamănă cu a mea. Toți oamenii care au cunoscut suferința morală sau psihică au astfel de fețe. Cu trăsăturile apăsate. Semănând cu capete cioplite din piatră. Roase de vânt și ploaie. Încremenite într-o expresie absentă. Întoarsă înăuntru.

Cineva bate la ușă. Doctorul continua să mă privească absorbit.

— Nu răspundeți?

Nici eu nu vreau să deschidă. Mă simt ca un pui hipnotizat de

uliu. Cunosc forța ochilor săi. Oare el însuși și-o cunoaște? Mineralitatea intens transparentă a insului are ceva din răceala luminii unei pietre prețioase. Negrul catifelat, al genelor atenuează efectul de sclipire înghețată.

— Nu. acum n-am să răspund. Nu sunt. aici decât pentru dumneavoastră. Și pentru mine.

În felul lui decis se îndreaptă spre ușă. Spre mirarea mea, apasă yalla. Sunetul secționează ca un bisturiu fibrele tensiunii care mă cuprinde. Totul e atât de neașteptat. O alunecare de trăiri și imagini scăpate dincolo de pragul. unde chiar propria simțire îți scapă. Simt doar cruzimea gravă a vieții. Dorința ei de a mă îndurera. Ceva asemănător senzației pe care o am când ascult. Concertul pentru vioară de Sybellius. Arsura fulgerătoare alingindu-mi fiecare nerv. Arcușul transformat în lla. Iniiorându-mă până la durere tizica aproape.

Rămân nemișcată pe scaun. Cu privirea ațintită înainte Mă regăsesc mereu în această atitudine ea într-un punct de convergență al tuturor stărilor mele de confuzie. Cu privirea opacă și vaga ea a unei statui, Cu sentimentul că mă aflu unde mă aflu numai în răstimpul dintre viața mea adevărată și cea l-ai taie uneori îmi îngădui să visez-Ceea ce se alia de iereastră îmi transmite impresia de mtangibilitate rounai pentru că eu nu mă aflu nicăieri. Nicaien într-un loc lHli...1

unde să-mi percep continuitatea simțirii. Tot ceea ce văd în astfel de momente se încarcă de înstrăinare. Brazii viguroși din curtea spitalului își pierd conturul. Tridimensionaiitatea. Mase plate de întuneric apăsate de greutatea pufoasă a zăpezii. Crengile lor incredibil de simetrice au ceva artificial. Decor ieftin în care nu se pot întâmpla decât fapte ce încap în spațiul minuscul al unei ilustrate fade. Asta e. Mă simt strangulată de spațiul-ce se tot micșorează în jurul meu. Totul se concentrează acum în pătraiul acestui cabinet ce nu are mai multă realitate decât o bucatăică de carton. Cu două siluete decupate dintr-o hârâie neagră și lipite acolo. Asia e o imagine păstrata din copilărie. Peretele îngust al camerei mele. Cel mai întunecat din toată încăperea.

Pe el atârnavu două asemenea cu ibilit ăți. În fiecare, un cuplu. Schematizat, aplatizat, redus la o singură dimensiune plană. Surprins într-o miș7 care caraghioasă de înclinarea. unuia spre celălalt. Profiluri fantomatice încercând o comunicare ce accentua neverosimilitatea, artificialul, lipsa de gust. Mică fiind, le priveam fascinată încremenirea. Convinsă că făceam un lucru neîngăduit. Violând un secret pentru care nu ei am pregătită. Din pricina asta fiind și mai stânjenită. Și în! i icoșată. Teroarea de a mă simți, fixată de ochii lor inexistenți. Pierduți în masa de negru. Erau puși acolo P-niru a mă spiona V Uneori, noaptea în somn. visam că i 7ung la dimensiunea unor oameni adevărați. Coborau din paspartuul alb. Se plimbau prin cameră. Făcând abstrac-l de prezența mea. Spunându-și lucruri neînțelese pentru mine. Pline de tainele interzise, confuz presimțite alei. meupiscentei vieții adulților. Nicio încercare de a o conir; pe pe mama să le muie de acolo n-a avut soiți de izlunda”. Uimitor cum, după atâția ani, mai păstrez azi în râsul ei. Manifestându-și neînțelegerea. O nuanță de jocură și. dispreț pentru spaimele mele. Amintirea n/casta declanșează ceea ce s-ar putea numi o icacție i previzibilă din partea mea. De iapl. O încercare ce a. de tensiune printr-o descărcare alăturata, ca să zic Ești apăsător neplăcut de ceva dar, pentru a te sus... – o. presiunii, îți inventezi o altă cauză care să-ți perii o defuâare imediată.

— Mama era și este o ierneie cart. știe să-și impună: r neauna punctul ei de vedere. În concepția ei cei mai eficace, rezonabil. În conformitate cu ceea ce crede ea a fi un mod sănătos și echilibrat de viață.

Sunt conștientă de faptul că spusele mele îl ating pe doctor ca niște muște rătăcite într-o cameră închisă. Bâzâie acolo enervant și se învârtesc într-un zbor bezmetic la care privește dezarmat.

— O fire autoritară, vreți să spuneți.

He>olică semănând cu gestul de a le da afară.

Din felul grăbit cum a rostit-o înțeleg că îmi acceptă pronnaerea de joc. Că îi convine chiar. Și, în același timp, se lasă. sedus de ceea ce eu încerc să ascund, dar nu fac decât să descopăr. Neliniște, stânjeneala, peste care suprapun limpezimea unei amintiri care,

pentru el, trebuie să aibă o semnificație specială.

Și rece. Nu-mi aduc aminte să mă fi mângâiat vreodată. Vezi în mine o frustrată, doctore? Asta vreau să-ți spun!

N-am i imp să-l privesc. Să-i urmăresc reacția. Îmi urmăresc fundul neexprimat cum aş pipăi marginileunei răni încercând să văd cât de dureros răspunde la apăsare.

— Totuși tata a – divinizat-o. Cred că egocentrismul și inflexibilitatea ei l-au cenzurat s-o considere un om cu totul deosebit. El fiind un sentimental incurabil. Un slăbănog, în accepția ei nemărturisită direct niciodată.

— Copil fiind, ați iubit-o?

Mă simt ca un vânător care aude de la distanță cum scârâie capcana atinsă de pradă. Acum pot să-mi permit luxul relaxării.

— Mă temeam de ea. Mai precis de răceala jzâmbețe* lor manevrate cu eleganța și virtuozitatea unei iscusite floretistei în stare oricând să atingă cele mai delicate răni. Cu aerul că-ți aplică singurul tratament adecvat. Când m-a cenzurat să fac întreruperea, am urât-o. Aveam și vârsta la care lucrurile impuse provoacă o irepresibilă stare de iritare. Ca să nu mai vorbesc de situația mea specială. Cu timpul, a început să-mi fie milă de ea. Oamenii de felul ei, îmbătrânind, suferă cumplit. Nu pot ieși la viață că îi obligă să abdice de la toate fostele lor privilegii. Deoarece a răit o viață întreagă în convingerea că e o aleasă a sorții. Deposată de tinerețe, de vitalitate, de dreptul ultimului verdict a eșuat în uscăciune interioară. Își plânge întruna de milă. Faptul că i se întâmplă toate astea ei i se pare o nedreptate. Ca și cum ar fi avut dreptul la un tratament special. Ca și cum ar fi fost obligată, viața vreau să spun, s-o protejeze. S-o mențină veșnic în stare de mașină perfectă.

— Nu sunteți prea aspră?

— Ba da. Deși o iubesc. Chiar dacă ea l-a iubit întotdeauna numai pe fratele meu, care s-a îndepărtat foarte repede de familie, făcând-o să sufere. Dacă mă gândesc bine, ceea ce i-am reproșat a fost numai lipsa de înțelepciune manifestată în relațiile cu noi, copiii. Mai ales cu njine.

— Înțelepciunea e numai puterea unora de a disimula. De a para. Personalitățile puternice nu au ce face cu ea.

Deslușesc în tonul doctorului o complicitate caldă, binevoitoare. Dar și încercarea de a pune capăt așa-zisului meu joc. Care a degenerat pe nesimțite în veritabilă mărturisire. Din nou mă izbesc de această atitudine profund sportivă din partea lui. Nicio secundă nu se complăce în postura de duhovnic care știe să profite de fiecare modulație a vocii celui care mărturisește. Nu este omul tertipurilor. Al strategiilor profesionale, așa cum îmi închipuisem. Nu era așa din instinct sau se comportă așa numai cu mine? Dacă da, atunci, de ce? Oricum, constat uluită că e primul om căruia i-am vorbit atât de deschis despre tensiunea existentă între mama și mine.

— E oribil tot ce v-am spus.

— Nu. Absolut omenesc. Adevărata iubire trece peste defecte, nu înainte de a le accepta. Adeseori familia e ca un crater. Trăim în mijlocul lui fără să știm ce forțe ascunse îl activează. Exact cei apropiați devorează bucăți întregi din noi, din viața noastră. Ne lăsăm prădați cu cele mai bune sentimente. În numele lor chiar. Cultivând un fel de falsă morală. Până când, într-un singur moment, realizăm că dirijori străini, neexersați, nepricepuți chiar, se opintesc să descifreze pentru noi partitura noastră cea mai secretă. Aceea pe care abia am reușit s-o solfegiem. Fără a ajunge să facem din ea o mică sărbătoare. Atunci ne revoltăm. Uitând că noi am admis asta. De totul, de absolut totul, suntem singuri responsabili. Totul e grav și important într-o viață de om. A trăi cu adevărat seamănă cu vânătoarea. Ori vânezi, ori te lași vânat. Ce e la mijloc nu e decât uzură, comoditate. Cum spune poetul:

„Cerul a uneori o peșteră prăbușită.

Un moloz ce ia forma-nchircirii.

Nici nu mai ești în cochilia prăfoasă;

Gelatinosul tău trup a încetat să mai tremure N-ai niciun merit în asta.

Doar inima, un răcnet împietrit, își mistuie singură ecoul.

Undeva, departe, oamenii se duc și vin

Ei cred așa – dar tu vezi plasa
Păianjenului ce-i balansează după legi Doar de el știute. Dar ei au
iluzia, înseamnă, deci, că au totul. În mintea ta.

Nu mai e urmă din praful ei alinător.

Căci mintea ți-e o pivniță bine, prea bine rânduita.

Ticsită de transparența borcanelor goale.

E răcoare și umed și uneori miroase a șobolani.

Dar și asta e o părere. În ce să mai crezi?

Atâta ordine deșartă și niciun pic de agoniseală.

Te-ai putea întinde aici, în sfârșit.

Puțină odihnă pejitru oasele tale poroase.

Un gest frumos și definitiv pentru neliniștea Mâinilor. Da, te-ai
putea așeza într-o mult râvniia pace. Și libertate Din care să-i privești pe
toți cu înțelegere și iubire. O, cât de multă iubire

Ochii, tăi și-ar recăpăta strălucirea

Și puritatea, scăldați cum ar fi în lichidul amniotic al neantului. Și
ar fi bine.

Fără durere ai pluti lin peste toate amintirile.

Nicio zdreanță din veșmântul lor Rigid ca o armură nu te-ar mai
răni.

Când carnea ta fără contur în dulce nimic s-ar preface.

Și astfel, în tăcerea urcând din toate părțile.

Auzi-vei semințele soarelui căzână Peste tine, ca într-o
primăvară, îndelung Așteptată”.

Toi timpul spunerii versurilor mă plivește dintr-o Darte. Cu
irisul albastru întors spre mine. Sugerându-mi, bizar, mișcarea florii
soarelui. Are fruntea surprinzatoai de netedă. Un zâmbet ușor malițios,
ușor rușinai. În vreme ce glasul câștiga în adâncime și gravitate.
Leganal, absorbit de magia cuvintelor de cai nea **b** Pl luptați gustate în
tihnă. Acționând ca niște chei ce deschid, în el însuși, încețoșate
încăpen. Umy culoare interzise, unde pregetase să se hazardez”.

face să simt asta. Mă obligă chiar. Dintr-un fel de dounța
necontrolată de a-șiiși din sine. De a-mimtode o Nu numai pentru
mine. Pentru salvarea mea, e NÎ pot să trec însă peste nuanțe de

autoironie din felul cum își modulează vocea. Ca și cum ar fi vi ut sama aver

tizeze că a cedat cu bună știință aceste pe de țesti. Acestei demonstrații, pe care, era destul de limpede, otarta cu amuzament. Urmărind o anumită notă de complicitate, care mă punea în ” mai mare meucătuia. din

Când tace, se întoarce cu totul spre mine. Așteaptă *am* partea mea o remarcă spirituală.

— Aveți aptitudini de actor.

Cuvinte prostești, accentuând exact ceea ce vreau ascund. Ignoranța mea.

Urmează un moment penibil. Din partea amândm o, o tatonare plină de cruzime. O înfruntare dt advtrsau. Ne privim circumspect din mijlocul uneilapidt m-inc deri intervenite în climatul de căldură și pneterm...

Apelez la sinceritatea mea brutală:

— Nu cunosc versurile... mo

— Nici nu aveți cum. Sunt o traducere pl opiu. apio ximativă. A

Două replici ca două focuri scurte: de volvt-Au darul de a ne destinde. De a purifica aeiul dt incoidai Dar risipesc între noi un mic norișor prin care nu irw. reușim să ne vedem limpede.

— Da! rostește conclusiv, punând brusc capăt întreg. situații Pare, pentru o scurtă clipă, nemulțumit di.

Stăm unul în fața altuia cu doi inși, într-un compartiment de tren înainte de stația terminus. Inii-o clip.

căci?!™Sudu-și povesti! –, *îmm» **

mărturisirilor pripite.

Mă ridic în tăcere și mă îndrept spre ușă. Sâni în hotărâtă să nu mai revin în acest cabinet. *k.*

Până la următoarea ședința trăiesc'*s**;

exil interior. Până în ultimul moment omi *sp.* un că nu mă voi duce. Până în ultimul moment țin la „viața plară” pe care o duc. Dorința de a-l vedea și asculta e mai tare însă.

Când intru în cabinet, îi văd fața radiind de blândețe. Îmi

ghicește împotrivirea. Lupta și sfârșitul ei lamentabil pentru mine.

— Cu toții suntem, din când în când, vulnerabili. Inconsecvenți. Neacoperiți suficient de masca noastră diurnă. Sunt clipe când uităm, ne place să uităm totul. Când alergăm spre o mică nebunie numai pentru a afla dacă mai avem resurse pentru așa ceva.

Pe jumătate întoarsă spre el, devin conștientă de precipitarea din vocea și toată atitudinea lui. Aș putea presupune. că tot timpul de la ultima noastră întrevvedere și l-a petrecut în încăperea aceasta. Așteptându-mă. Totul din el pare să-mi spună: „Ce bine că ai venit! Că ești aici! Nu pot să-ți spun asta direct. Încă nu. Dar trebuie să înțelegi!”

Când vine în întâmpinarea mea, îmi dau seama că am intrat direct în cabinetul lui, nu în sala unde au loc ședințele de training. Ca și cum aș fi știut că e acolo. Așteptându-mă.

— Ochii dumneavoastră câștiga în frumusețe prin faptul că sunt atât de depărtați. Din pricina asta, privirea pare vag neclară sau obosită. Plină de-o greutate aproape materială. Rămânând neapărată pe lucruri și oameni. Apăsată de o amenințare interioară parcă.

Roșesc. Devin neîncrezătoare. Ca de obicei în astfel de situații. Timiditatea mă face agresivă.

— Exagerări. Ochii mei n-au mai atras de mult atenția nimănui.

Imediat regret nuanța de provocare din glasul meu.

Doctorul ridică o mână. De parcă ar încerca să-mi impună să mă opresc. Pentru a auzi ceva ce tocmai am acoperit cu zgomotul neașteptat al protestului meu. Sau parcă mi-ar atrage atenția că nu suntem singuri.

Îmi arată scaunul pe care obișnuiesc să mă așez. Percep o anume rigiditate în ținuta lui. Două cute severe se adâncesc dinspre marginea exterioară a nărilor spre colțurile gurii. Văd pentru prima oară părul bogat, tuns scurt, cu multe fire albe. Scânteierea dură, trist blazată a privirii. Fixată într-un fel de mască a resemnării lucide.

Linia sinuoasă, molatecă a gurii. Amară. Acel trei cu concavitățile răsturnate în jos. Tremurând puțin acolo unde colțurile gurii. strivesc o încercare de zâmbet.

Emoționată, în intervalul tăcerii care urmează, mă îndrept spre

scaun. Zgomotul propriilor pași vine după mine prea repede parcă. Trădându-mă.

— Nu sunt dintre cuceritori. Nu-mi plac complimentele facile. A fost o descoperire căreia nu m-am putut stăpâni să-i dau glas. Soția mea era... **r**

— De ce spuneți era? mă trezesc întrerupându-l cu o tresărire de secretă nerăbdare.

— Sunt divorțat. Soția mea este o femeie extraordinar de frumoasă. De-o perfecțiune care atrage orice privire. Ochii ei nu exprimau niciodată nimic. Cel mult conștiința acestei frumuseți remarcabile. Știți, probabil, frumusețea impasibilă a unei fețe care nu exteriorizează nicio emoție.

Tăcere. Respirația mea se zbate ca prinsă într-o capcană.

— Îi lipsește căldura. Capacitatea de a face dintr-o simplă privire un mic abis. Unde să te pierzi din când în când. Cu acel abandon prin care orice ființă își dorește să se recapete pe sine. Odată cu conștiința că partenerul îi înțelege această slăbiciune. O iartă. Dacă mă gândesc bine, am cunoscut foarte puține femei ai căror ochi să-mi inspire încrederea necesară unei astfel de scurte nebunii. Dați-mi voie să fiu sincer până la capăt. Am acceptat să mă ocup de dumneavoastră când v-am văzut ochii. Prin profesie sunt interesat în mod deosebit de privirea și fizionomia oamenilor. La dumneavoastră m-a impresionat tristețea care răzbate din privirea aparent calmă și indiferentă. Chiar atunci când zâmbiți, ochii își păstrează gravitatea. Strălucirea unui plâns care, undeva în interior, nu conținește. Sunteți dintre acele firi retractile, neinteresate în a domina în relațiile umane. Puterea simțirii o anihilează pe aceea a afirmării. Prin asta m-ați cucerit. Exact la polul opus se află fosta mea soție. Care nu e lipsită de calități. În primul rând e. un om curajos. Curajul izolează și însingurează. Un om curajos nu cere nimic celor din jur. Poate părea uneori aspru și rece. În cele din urmă și este. Devine un mic univers inaccesibil. Acțiunile curajului trec dincolo de limitele obișnuitului. Fri/} rîd ilogicul și absurdul. Par demonstrația unei țării grat uitate. Îmi doream uneori s-o văd aruncându-se orbește în dezlănțuirea afectivității. Cu mișcările

disperate ale unui înotător începător. Dar ea, înainte de toate, era atentă la ritm la respirație. La tot ceea ce asigură securitatea.

Și lipsa de îngăduință, «părtinind prin excelența firilor independente. Care pun totul în relație eu înșăși. Respingând violent tot ceea ce ar atinge-mă vreun *u. i* org *IIUINu* pot să-mi dau seama ce anume a provocat accesul lui de sinceritate, de mărturisiri neașteptate. Cin (Pe e chemat să ajute? mă întreb dezorientată. Iată, stăm față în față, ca doi oameni suferinzi. Fiecare clamându-și durerea. Durerea care nu ne face mai buni. Foaie mai clarvăzători. Și pasivi.

— Suntem ceea ce suntem datorită greșelilor noastre.

Deodată, ascultarea propriei voci accitând o asuță e – enormitate devine un supliciu. Mi se mulțumea disjuncție de des Auzul propriei voci să-mi reactiveze un insap. uibil s-t4 mt al penibilului. Senzația că nu comunic ceva. Eit doar un zgomot. În stare să umple golul unui moment dificil. Ca un zumzet continuu, cotidianul acapătând alterează muzica de fond a mtenoritam.

— Aceia ia c.

m prin scurte străfulgerări. E ceea ce rm se întâmpna a a-nm în prezenta acestui bărbat. Toluș, scurtcircuitele *î? tea* nu-mi dau răgazul adevărate, cunoașteri. Doa punctul și nostalgia inefabilului. A mumgibilu. ui.

— JK cre tângesc. nefiind sigură că nu săvârșesc oneaiepe-ale chiar simței mele. Poate că noi cei adevărați smte. **n** ama din momentele de indiferență măcinare diurnă. F-cu. e „e mai bine să ne pătrundem de aceasta, con-ngeu.

IcsWte la ceva să ne lăsăm copleși *au. ivy-L* vârată viaia e undeva sub poieh/ne a. →...

străounsă și pentru atât de seu. ta vrem. – m^3 o ea Pn, em reține și exprima ceea ce am \ a/ui auui...

— Suntem ceea ce suntem. mai exact tv; **n**;

nr. În că suntem dintr-un punct de veaeye **p** = – **m**. aog.

— V, ornai al nostru. Iată de ce suntem lerem emu na **m**» Vm exprima pe noi înșine... cma reușim să ne asvuua.

uzicașUiră i-ioan – Mă «; i. aua? **n**» m^2 . K

acest efort, negliându-i pe acela de aici... d-\... aa – vi

Ce am ivusit să „aud” cun – > aiv>;

r; j”-bat? Po? nune că aflu ceva din aa-varm 11.1 e». d îl mă silește să-l’ascult? 1 retrăindu-și amiatirue mu-un ritm nou, modificat față de cel al timpului când acelea erau prezent pentru el. Un ritm mai îninar cu timpul prezentului de acum, când își Hignduie mtoar pprri la ele Deci și cu noua lui privire asupra vechilor ÎSS Ca și cum mi-ar pune în față un joc. Un joc alcătuit din cuburi având lipite pe de flintur! de imaginM-a.

obliga să le aleg, să le ordonez și el dintr-o poveste pe care n-o cunosc. Ce imp trăiește/MițO? CU care mă cuprinde și pe mine. Cel în ea

unul în fața altuia atât de aproape f r „[Șarilor net pare impregnat de neliniștea îndoieliloi și cautan noastre? Sau timpul acela consumat’s odată cu ui riniolP cicatrizate? Eu una trăiesc foarte iar un wuy pur Neamestecat cu trecutul său viitorul. De ce mă și – j... viitor 7 Subconștientul meu ne și pune pe t dot cele două siluete decupate f”.

mele într-o posibilă ecuație cu două necunoscute ni

Am învățat prea bine să fug din tibuie pătez sufletul. Orice atentează la aceasta ieșita i.

S că e o% m unfori 5 nd sân, chemată pe * < *

ts* Izst & și p meu. Totul într-o fracțiune de secundă Ăstui nu.

— „ăj limnrip cee ce simt eu atâta acuitate, r «un

T” îl! inl-o după-amiază. >” S

aș sta într-o după-amiază neunu.

ceota, sentimente, stan pricinuite d. con. Reacții fortul făpturii mele fizice. Sau chiar djaurt-Rjac»

În cuDrinsul cărora au loc continuu mici întâmplai 1. ntpla (ori bucrăi regrete, spaime. Îndoieli, oboseli, nemulțumiri, așteptări. Toate acestea aducând în mine ulunecări. Schimbări. Totuși, undeva în adânc, i iammt – imuabil. Un fel de îndârjire ce pare a scăpa electeloi timpului. Sinuoaselor lui capcane. Comunicând dincolo de înțelegerea diurnă. Foamea de a exista. De a mă umple de viață. De trăiri. De experiențe. Acea cremene a ființei ce nu se lasă ușor erodată de eșecuri și

destrămări. De cele mai multe ori sufletele noastre sunt unele pentru altele păsări de pradă. Se caută, se pândesc, se sfâșie. Sub lumina suverană a unui cer prietenos. În stare să le dea speranța...

— La dumneavoastră partea de sus a feței copleșește partea de jos. Ca o victorie a spiritului asupra visceralului.

Simt căldura ochilor albaștri cazând moale peste obrajii mei. Preț de câteva clipe viața din propria-mi inimă are intensitatea unui bubuit continuu. Roșeața îmi inundă gâtul, pomeții, fruntea. Suspicioasă, mă blindez într-o atitudine de arici.

— Să convenim asupra situației mele aici, domnule doctor.

Rostesc., domnule doctor ” cu cât mai puțină ezitare. Ca și cum aș întinde o mână să-l țin la distanță.

Se așază pe scaunul din spatele biroului. Cu siguranța interpretează atitudinea mea drept teamă. Un fel de lași țâțe. Nehotărârea de a mă hazarda mai departe pe panta ambiguității intervenite neașteptat. În sinea lui meearca să mă evalueze cât mai exact. Mai corect. Nu atât valoarea umană. Aceea a feminității.

Trebuie să vă liniștesc scrupulele. Dar nu înainte de a vă face mărturisirea unei simpatii deosebite. Sincer să fiu rar mi s-a mai întâmplat în ultima vreme să fiu obsedat de o femeie. Acest lucru nu angajează, evident pe niciunul din noi cu nimic. Pur și simplu am început să mă gândesc cu plăcere la orele când trebuie să veniți aici. Mi se par un binevenit mod de autorecuperare. De recușticare a vechilor posibilități de a aprecia și gusta viața. Dacă. acest gen de declarații nu vă scandalizează. Cred că e mai onest din partea mea să vă fac să aflați adevărul.

Îmi împing scaunul înapoi. Încercând să maschez tremurul care mă cuprinde.

De ce să mă mint? În clipa asta recunosc sunt dominată și eu de o bucurie secretă în cenușiul zilelor mele s-a insinuat pata de culoare a ochilor doctorului. Ochi în care surprind acum încordare. Suficient pentru a mă face să exclud ideea neplăcută a unui joc facil și periculos.

Înscenat cu ipocrizie sau ușurătate. D'm-Au sunt, cu toate acestea, perfect liniștită.

potrivă. Nu vreau să-mi pierd cumpătul. Îl priv-o alarmată. e-te ges-umașinal de a-și apropia vârfurile degetelor. Descopăr ceva adolescentin, mișcător în

1 UTT – mlipemodăii1UPrefer siguranța și profesională. Tocmai în ideea de a mă Pa de in – însămi. De a-mi oferi iluzia că ne păstram aceaic libelândaam curajul să-l privesc, îmi dau seama că e la fel de conștient că și mine de gravitatea și violența foitei ce ne atrage...

— Tot ce v-am spus n-aș vrea să impieteze cu nimic asupra relațiilor noastre de până acum. Dacă ve fi sa, idera cumva că trebuie să puneți capăt situației create, țin să vă asigur că...

Urmează o lungă tăcere...

Ar trebui să mă ridic și să plec. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Știu că pentru a putea reveni a ci în cabinetul acesta, așa cum o făcusem de ah a ori până acum exact acest lucru trebuie împlinit de urgență, ceva mă reține. Nu știu ce și nici nu vreau pentru: a afla în grabă ptfă în cumpănă toată viața mea de până acum Toată plerc-a ci apăsându-mă.

t i re Ci o crustă Pentru a contracara emoția puternică a acestui moment. Când nu mă pot decide Pea firesc. În stare să ne redea simplitatea și lipsa de complicații a relațiilor dinainte. Știu prea bine ce puțin va atârna această viață. Cu toate penibilele ei greșeli. Încer Sad de a trece peste. De a repara. Îmbrăcir-o, precum iedera un zid degradat. Tocmai de aceea™ *

lipsită de iederă asta? Ce va rămâne din tencuuua» idânostul căreia atâta vreme, cărăميزile și-au păstrac aparf năcina. mortarul? Nu! Sunt dintre oameni care detestă schimbările. Care viețuiesc mult timp în ac ca și stare. Fără mari suferințe sau revolte. Dar atunci cum se face că abia aștept ședințele acestea i sap (Pot susține că substanța vieții mele a rămas Numai din ipocrizie, lașitate, frica, inerție. To dura mi-e confiscată numai de grija pentru copii, După divorț, într-una din vizitele lui. Tăvi a încercat să mă tecuceicasca. A fost ceva pur involuntar, nepremeditat. Am avin, senzația unei sleiri interioare iremediabile. Conștiința unei duble culpabilități. Abia mai târziu am reușit să fac lumină în tulpureala acelei după-amiezi. Când, intunpiătoi,

după4 plecarea copiilor, Tăvi, care plecase înaintea lor, se reîntorsese cu o plasă de portocale. Nu numai el ar fi înșelat-o pe noua lui soție. Eu însămi ar fi urmat să-l înșel pe el. Pe cel dinaintea divorțului nostru cu cel de acum. Mi se părea, pe moment, că toată căsnicia ne-ar fi fost murdărită prin acea luptă grăbită, violentă, dușinanoasă, punitivă. Am evitat apoi cu grijă exagerată orice prilej pentru asemenea scene. Din care emanau, cepuțin pentru mine, aromele umilitoare ale sexualității pure. Virilitatea excesivă a lui Tăvi face din el un bărbat irezistibil. Am văzut, nu de puține ori. cum, sub privirea lui indolent pofticioasa, orice lemeie devenea rapid conștientă de prezența unui veritabil simbol viu. Al cuceritorului. Le simțeam vishid la trupul lui, la trupurile lor atinse se vârtejul dorinței lui ce nu cunoștea disimularea.

(cruperamentul lui se mânia: está într-o excesivă și deloc mă. oalA doscărcare de energie. Fără să resimtă o clipă măcar încărcătură stânj-mtoare a burghezului „nu se cace. Oamenii de felul nu nu se poi îngrij-na pentru ave.» ce consi it ale miei aceidtnte agreabile. Din care trup: „a „as și conștiința le ras nevătămate. Sufletele contând ewa.1 ca lăcașurile unor amalgame de 00*11 ținuturi psihice contradictorii în al căror labirint nu meriia să-ți pieră: napul. Dacă nu cumva a to dedică, fie și ia modul șup – hei. u și absolut trecător, cum o face el. trupului, nu înseamnă să-ți scufunzi spiritul în sumnoa n! a. Untlo.<] ii-erne de scrupul sau regrete devin șina.); stăparări de ruginit; După accidentul lui Chri Miaa. dragostea tot Tăvi a suferit o o. A uâmruioi a (lot rară oiua asprimea unei pesvps –, Ajunsese a. iei constrâns gelozie. Sufennc: la... gelozia, aceeași sabia: mreiiarare. Încea pună altfel. Obligându-mă se-l. suport pe sesiune: re nu se sf; a să-și a. firme a: o. peanle asupra mea, înți-e disperare de era aflat în P sotes-toriul unei conștim. e torturate de imperativul nevoi: de a se impune. Do a-și impune, îl o și la mod ui bruuureros pentru cel a ia l: „liberului plac. Puterea și cape, ciul. ei mbatate tou. e în toiș. a transoaaentă a vechii și reîmprospătatei lui frustrări. A mă simți întruna oprimată astfel, pentru vina unei sincerități lipsită de menajamente. Îmi închipuiam cu, devenise ceva mai mult decât umilitor. Întrucât, într-unul din momentele lui de lealitate, Tăvi îmi mărturisise că uneori ar fi preferat să nu-i fi

destăinuit nimic din povestea mea cu Christian. Asta mi-a schimbat viziunea asupra lui. Cât și asupra a ceea ce considerăm a fi iubirea noastră. Adică, ar fi acceptat mai degrabă minciuna. Sau pur și simplu tăcerea. Numai pentru a trăi împăcat. În acord cu propriile susceptibilități și orgolii. Nesățul cu care își luă de fiecare dată revanșa pentru ceea ce n-a fost pentru mine decât un disperat act de a mă elibera de povara unui secret ce-mi adusese destulă suferință, îmi întărea tot mai mult convingerea că este un om slab. Lipsit de caracter. De acea formă imuabilă a ființei care oferă siguranță. Certitudinea unui sprijin perpetuu, necondiționat și dezinteresat. El era doar un bărbat care dorea să pună stăpânire pe acea parte din mine asupra căreia tocmai îi atrăsesem atenția că nu-mi mai aparține. Că nu mai există. Multă vreme nu i-am găsit nicio vină acestei curioase avidități. Dimpotrivă. Am trăit sentimentul că l-am nedreptățit prin frustrarea pe care i-o impuneam. Ca urmare am intrat de bunăvoie, cu un fel de tristă și aspră voluptate, în pielea păcătosului. Care simte că nimic pe lumea aceasta nu-l poate absolve. Că e responsabil până la capăt de nefericirea celui iubit ca și de reacțiile cel puțin bizare ale acestuia față de el. Dar, între timp, el se făcea vinovat de numeroasele și neînsemnatele lui trădări. Totul s-a amplificat după moartea lui Christian. Ca și cum, în felul acesta, aceea din mine după care tânjise ani în șir îi fusese definitiv smulsă. Vedeam și simțeam dureros toate acestea. Înțelegeam că eram pricina răătăcirilor sale. Dar nu suportam ca, du; A atâția ani de conviețuire, să nu-și dea seama de suferința mea. Ca de altfel și de faptul că făceam parte din re oamenii handicapați de o prea mare implicare în absolut toate mărunțișurile cotidiene. Mai ales, acelea ținând ce o exagerată participare afectivă. Că, drept urmare a acestei infirmități, nu-i opuneam decât tăcerea. Da, singura mea reacție la toa e libertățile pe care și Le-a luat. Dintre toate, cea mai incriminată de către el. Dar știam că nu e dintre cei care se lasă chemați la ordine. Concomitent cu toate

% ȘTI a acestea vedeam limpede cum neîncetatul sentiment al culpei fasonase din mine, din femeia din mine, un fel de hibrid. Da. Am trăit ani de zile ca și cum mi-ar fi fost frică s-o fac din plin. Asta părea

să țină de o hotărâre a mea abstractă de a mă supune și eu unui martiraj recuperator. Cu forța și orbirea unei obstinații primitive. Până când am început să deslușesc în viața dusă de noi doi o continuă hărțuire expertă. Consolidată prin abilități și dexterități de virtuozii în materie. Programată să ne ducă în mod iremediabil la dezastru. La zdrobire reciprocă. Ceea ce s-a și întâmplat în cele din urmă. Nu, toate acestea nu aveau sorți de înțelegere din partea cuiva străin. Pentru bunul motiv că deveniseră o matriță deformatoare. Ființele noastre arătau prea schimonosite în ea. Orice încercare străină de a înțelege motivele ce ne duseseră la acest mod maladiv de a ne măcina reciproc, ar fi părut oricui o întreprindere lipsită de rezonabilitate. Niciodată, niciunul din prietenii noștri nu s-au dumirit pentru ce, între noi doi, părea să stăruie în permanență o scânteie. Pe care numai tăcerea mea încăpățânata o salvă de la a ajunge un incendiu. Totul în numele iubirii. După divorț reușisem să-mi încropesc o altă viață. Am izgonit din *ea* tot ceea ce ar fi pus în pericol bruma mea de liniște.

Iată-mă acum în fața acestui bărbat. Doctorul. Izbutind să-și exprime clar, fără sfială, simțirile pricinuite de întâlnirea noastră. Și, cine știe, izbutind chiar să treacă de vechile lui suferințe, de el însuși chiar. Era oare ceva nelalocul lui în această reducere benignă la sentimente și instincte vitale? Era ceva imund în privirea lui interesată, căutând acele însemne ale feminității spre care se lăsa cu bună știință atras? Nu era asta cel mai sănătos fel de a privi în față relațiile dintre noi? Relații intrate de pe acum sub zodia puternicei atracții ce-o resimțeam unul pentru celălalt? Da. Îmi plăcea curajul lui. Dorința de a evita ambiguitatea. Chiar cu riscul de a fi înțeleș greșit. Era o mare doză de noblețe și putere sufletească în acest act al lui. Ceva în stare să-mi dăruiască încredere și speranță. Să mă facă să cred că mai am încă multe de învățat. Că viața mai are multe să-mi dezvăluie. Încordarea din privirea lui e soră cu încordarea mea. Îmi amintesc că i-am surprins de multe ori această atenție concentrată. Neținând, abia acum sesizez, atât de profesi mie, ci de un anumit fel de solitudine spontană. Înfiripată între doi oameni străini care se simpatizează, se privesc dintr-un unghi privilegiat al spiritului, dublat

de i. atracție fizică mărturisită de priviri, atitudini, cuvinte.

O înțelegere profundă și nerostită. Înțelegere a falimentelor sentimentale. Pornită, în mod sigur, din cunoașterii-i acestora prin propriile experiențe. Stăm unul în față. -illuia ca doi asociați care pierduseră totul. Conștiința că întâmplător pierduserăm amândoi aceleași investiții ne i; uopie și mai mult.

Nu înțeleg prea bine cum am ajuns ia aceste considerm îi. La toate aceste salturi ale gândurilor învârtindu-se – unstant în jurul vieții mele, împlinindu-se, rotunjindu-se ni pofida tuturor vrerilor mele. Crescând și înflorind în llml meu cu mulțimea de întâmplări și evenimente a

Irmimportantă îmi scapă dar care mă înseamnă cu perdea lor de neșters. Gândesc cu uimitoare liniște la toate ui. sloa. O liniște de o calitate specială, aparte. Despre

II. – înclin să cred că e rodul maturizării încrederii ce un – o inspiră doctorul.

Imbesc fără un motiv anume. Afară poate de acela, i plivirea doctorului trezește în mine un resort înțepemi al cochetăriei. Ca și acel de nenumit simț care îți spune i aici interesul cuiva pentru tine e profund și sincer. Plin le căldură. Prin zâmbet simt cum repun stăpânire pe toate 11 sursele ascunse ale feminității. Zâmbetul meu declant M/ă pe fața doctorului o mică explozie de lumină. Iluminare care survine atât de neașteptat pe fețele oamenilor ale căror trăsături par înghețate într-o impasibilitate. a a initivă.

— Așadar, pot spera că întâlnirile noastre vor eonii al i a?

Pentru moment sunt tentată să înțeleg întrebarea ca m., ni Testarea unui mic triumf. Afurisita mea de circumpi câte îmi transmite un scurt fior de neplăcere. Observ în i că trăsăturile lui își mențin destinderea și luminoii alea și revin la sentimente mai bune.

— Da, cred că da.

Îmi port mai departe zâmbetul. Ca pe o floare mult]. n-a delicată. Al cărei parfum necunoscut mă îmbată și l» mine. Reușesc să-l cobor adânc în mine. Îl închid acolo i, i pe un cristal în care se reflectă razele soarelui. O pâllllir* de arșiță ce-mi încălzește trupul pe dinăuntru.

Atinge miraculos toate resorturile înțepenite. Trainingul îmi reușește uimitor. De la primele comenzi.

E ora nouă și jumătate seara. Vântul început acum două zile își continuă zbaterea. Atât de plină de suferință. Atât de omenească. Zgâlțâie ferestrele, ușa de la baie, vergelele de fier ale balconului. O violență care mă umple de neliniște. De o așteptare neprecizată. Dureros de blândă și plină de amenințări. De pericole necunoscute după care jinduiesc... Cu acea plăcere ascuțită provocată de nebulozitatea unor gânduri și dorințe vinovate. Mă străpung și trec dincolo de înțelegerea mea. De voința mea de înțelegere. Sunt pierdută în vălmășagul lor. Pierdută într-un fel care îmi face plăcere. Înaintez printre ele cu un scop precis. Știu unde merg. Unde vreau să ajung. Dar nu e încă timpul. Imaginea doctorului mă așteaptă răbdătoare și liniștită la marginea extremă a zilei mele. Pe muchia îngustă dintre reverie și realitate. Intricaia profund în țesătura complicată pe care creierul meu o secretă înainte de a aluneca în somn. În somnul pe care am reușit să mi-l apropiu. Să-l îmblânzesc. Să-l trec în mine iar. În trupul ce și-a recăpătat ritmurile domoale. Scăpat din chinga neîndurătoare a nervozității ce-mi făcea țandări odihna. Vocile copiilor, râsul lor, aleargă în jurul meu, mă înfășoară ca niște panglici colorate. E ceva sărbătoresc în ele. Colorând atmosfera casei în tonuri vii care contrastează cu grâul întunecat al șuierului de afară. Al gerului albăstrind noaptea și deschizând-o unor spații neprietenoase. Trag de ultimele fire ale zilei cu nerăbdare. Grăbită să destram ultimele ochiuri și să mă consacru noilor, firavelor bucurii ce mi le oferă clipele când stau întinsă în pat cu ochii larg deschiși și sufletul împăienjenit de visare. În memorie aleargă, se fac și. se desfac cuvinte și gesturi ale doctorului. Într-o dezordine plăcută, în care nu voi interveni decât în momentul când liniștea casei se închide peste mine ca o scoică uriașă. Până atunci, săvâșind ultime treburi mărunte, îmi spun că închei o zi în care m-am agitat peste măsură. Sile m-a anunțat că se va căsători. Mi-a spus-o plin de vioșie. N-aveam niciun motiv să nu mă bucur pentru faptul că reușise Kă ia această hotărâre. Totuși, o clipă l-am privit neîncrezăv *Kin*. Dacă eu eram responsabilă pentru decizia lui?

Cine putea știi dacă le va aduce sau nu fericirea? Am moare de persoanele care-și asumă riscul de a da sfaturi se amestecă în viețile altora.

— Sper că ești sigur că asta vrei să faci! i-am spus involuntar.

Sunt convinsă că nu i-a scăpat grabă cu care încercam „i mă scot pe mine din cauză.

A râs. M-am mirat cât de limpede și sonor se modula în gura lui. Mirarea mea era îndreptățită. Pot spune că ui toți, i cei trei ani de când lucrez cu el în același birou, nu numai că nu l-am auzit râzând astfel. Nici măcar nu-mi imaginasem că, în afară de a-și subția buzele în surâsul flegmatic, persoana lui ar fi în stare să emită astfel de sunete. Râsul firesc, sincer, fericit făcea din el cu totul al! om.

— Anda e un om și jumătate. N-am să mai găsesc femeie ca ea. Știți, e convinsă că va fi băiat. Că dorința ei va influența sexul copilului. E atât de preocupată de asta, încât aproape că n-o mai interesez. Mă grăbesc s-o iar să-și amintească de mine. Ne iubim. Fata asta m-a făcut să înțeleg un lucru esențial. Faptul că iubirea se manifestă în noi conform principiului care guvernează mișcarea sateliților în jurul unei planete. Ne înscrie pe oi bilă. Ne asigură echilibrul în spațiu. Cei care se iubesc i; i sunt concomitent unul altuia planeta și satelitul. Hrănindu-și reciproc nevoia de a-și alcătui în jur un spațiu uiii să încapă micul lor univers indestructibil. E mai pu!, în important ce-i atrage unul spre altul. Cât știința că atracția aceasta e singură în stare să-i facă să se rotească mai departe în siguranță.

O, tinerii de astăzi! Cu nevoia lor de a defini cât mai exact totul. Având aerul că-și bat joc puțin de gravitatea propriilor spuse. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap o ASL fel de metaforă referitor la iubire. Oricum, am aplei-i. și-o. Pentru plasticitatea și exactitatea pedant savantă.

I – nu felicitat în timp ce îmi spuneam că eram din alte ve: muri. Când tinerii aveau despre iubire noțiuni mult n-ai naive și romanțioase. Lipsiți cum erau de binefacei de descoperirilor în domeniile atât de copleșitoare ale! i; -,! ei. Ce-și propusese să ne servească în fiecare zi o n i că porție din misterele cosmosului. Să ne

pună la îniler. înă un limbaj în stare să ne ajute în dezlegarea... I ar ce eram rea? Poate pentru că nu-mi plăcea că din pusele lui răzbătea obișnuința de a persifla.

La ora zece și jumătate mi-a telefonat Tăvi. Să-și anunțe vizita de după-amiază. Nu pot suferi să fiu chemată la telefon la serviciu. Mai ales când, având treabă la parter, sunt nevoită să alerg prin hala de broșat și expediții, până la telefon. Unde, într-o încăpere plină de femei, abia trăgându-mi sufletul, sunt constrânsă să folosesc un limbaj monosilabic. Pentru că, de la divorț încoace, unele din ele se întrec în a mă tachina pe tema vieții mele amoroase. Găsesc oare, cu adevărat, că ar fi ceva de invidiat în situația mea de femeie așa-zis liberă?

Mă indispune apoi profund aerul pripit, neglijent al telefoanelor lui Tăvi. Lipsite de cel mai elementar respect pentru timpul și programul meu. Cu cel mai firesc ton mă anunță că n-a avut timp. Că abia acel ultim moment l-a prins din fugă. Din zbor. Ca pe o muscă, o molie sau știu ce altă insectă și instinctiv se grăbește s-o strivească între palme. Între două proiecte. Între două ședințe. Între două probleme importante. Din felul cum mitraliază cuvintele și între timp mai vorbește și unei persoane din birou, răspunzând unor solicitări presante, lăsându-mă câteva secunde suspendată și impacientată la telefon, eu trebuie să înțeleg că, în toată această aglomerare de urgențe ale lui, nici gând să încapă un cât de scurt protest al meu.

Nici n-am avut timp să-mi revin din enervarea pricinuită de Tăvi, când am fost chemată la director pentru organizarea unei expoziții de albume ce urma a fi televizată. Au fost mobilizați și alții. S-a discutat mult care sunt locurile și unghiurile cele mai avantajoase pentru filmări. S-a fumat îngrozitor. S-au făcut propuneri. S-au respins propuneri. S-au făcut altele. Eu am tăcut. Apatică, docilă, conștientă că, în cele din urmă, voi fi nevoită să mă descurc singură. Cel puțin asta am învățat. Să nu mă mai agit.

Până la prânz a trebuit să dau gata documentația despre lucrarea unei edituri pentru copii care punea probleme din pricina ilustrațiilor. Până aici. nimic neobișnuit în ritmul unei zile obișnuite de muncă. Toate curgând amestecat dar urmând totuși o ordine

liniștitoare. Ȑcca monotonie ce-ți asigură calm și securitate. Până când mă reîntorc în birou. Unde îl găsesc pe Eugen singur. Cu ochii tulburi și fața tumefiată. Ca și cum sub piele i s-ar fi infiltrat o pânză de apă. Îmi dau seama că se simte rău.

Mă reped la el exact în momentul când cade de pe scaun și se întinde cu o încetineală suspectă pe mochetă. Am senzația că asist la o scenă filmată cu încetinitorul. Speriată, încerc să-i ridic capul. Atunci observ rigiditatea părții drepte a corpului. Renunț. Aud cum urinează. Îndelung, abundant. În timp ce privirea îi devine sticloasă. Cu mâna stângă schițează încercarea de a se întoarce. Un acces abia conștient de pudoare. Alerg în căutare de ajutoare. Urmează agitația și perindarea colegilor. Fiecare încearcă să-i vorbească. Cineva se aplecă asupra lui cu intenția de a-l ajuta să se ridice. Observația că pantalonii îi sunt uzi, la fel și mocheta, face înconjurul cercului de oameni. Care se tot strânge în jurul lui. Exclamații, vorbe, priviri răvășite. Trupul lui neajutorat, întins într-o înțepeneală solemnă pare mai lung decât îl știam. (ochii goliți de orice expresie îi înstrăinează chipul. Privirea trece de la unul la altul. Rece, seacă, opacă. Sunete! e dezarticulate, guturale nu se pot coagula într-o vocabulă distinctă. Umplu încăperea de un hârâit ininteligibil. Strigătul Victoriței: „Nu-l mișcați! Seamăna cu un accident vascular cerebral. Chemați salvarea!” Căldura puternică ce-mi năvălește în abdomen. Explozia fricii viscereale pe care mă străduiesc s-o maschez. Cu atât mai mult simt că trebuie să fac asta, cu cât am senzația că ochii lui Eugen s-au fixat asupra mea într-o interogație dramatică. Într-o încercare de recunoaștere. Sau de transmitere a unui mesaj. Nu rezist acelei priviri. Mă retrag, ies, alerg la un alt telefon, din alt birou. Chem salvarea. Mă prăbușesc pe un scaun. Am un gust de fier în gură. < i iisul fricii. Al temerii umilitoare a trupului. Al celulelor alarmate. Al revărsării adrenalinelor. Sau catecolammelor. Al epidermei care se strânge într-o încercare instinctivă de a pune la adăpost carnea, oasele. Toată sublanța fragilă a ființei. Printre toate, acestea, mârșava, l'ulgerătoarea bucurie că nu eu am fost cea doborâta la llamânt. Slavă domnului, încă nu. Mai pot vorbi. Privi în iar. Ascultă. Mă pot ridica și pași. Mă pot reîntoarce în

încăperea unde Eugen zace. Ca un reproș mut al lașității mele. Atunci mă plantez lângă el. Cu silă și compasiune. K colegul meu de birou de ani de zile. Îi sunt, dintre toți, e a mai apropiată. Stau acolo. Încercând să-mi fac curaj... i nu-l privesc prea mult. Să nu-i las suferința să se oglindească prea mult în subconștientul meu tulburat.

Pentru că mâine va trebui să revin iar în acest birou. Să-mi văd mai departe de treabă. Să trec cu privirea peste pată întunecată de pe mochetă. Să-mi spun că viața asta, chiar dacă e numai de mântuială, trebuie și merită trăită. Până când nu mă strivește de pământ. Ca pe o gânganie. Ca pe Eugen. Ca pe Christian. Christian zăcând pe targa metalică din anticameră morgii. Cu ochii deschiși, gura căscată, picioarele depărtate. Cu fruntea lividă, surprinzător de înaltă și netedă. Încadrată de neorânduiala neverosimilă a părului albit. Cu urechile albăstrite de hemoragia survenită în urma fracturii la baza craniului. Christian, despre care nimeni nu știa pe cine să anunțe. Avea în buzunar un pașaport străin și un număr de telefon notat pe o carte de vizită cu numele lui. Acel telefon zbârnâind în casa mea. Într-un moment când Tăvi tocmai îmi reproșa vizita celui care plecase să moară pe o șosea umedă și plină ele mazăga. Dintr-un motiv neînțeles pentru mine, Tăvi m-a însoțit apoi în nr. rgă. A stat lângă mine cu buzele strânse. A răspuns în locul meu. După toată tensiunea acelor momente, acasă mi-a freționat membrele. Mi-a pus perna electrică pentru a-mi stăvili frigul. Aveam saliva vâscoasă. Ochii privind prostiți într-un gol în care se întrupa mereu chipul acela de nerecunoscut. Ca și cum o mina nepricepută, enervată de propria neîndemânare. trasă o linie, revenea, ștergea, iar trasă. Și ochii mei lipiți acolo. Nemaicrezând pentru moment că mai pot exista alte imagini. În clipele acelea, grija lui Tăvi părea făcută din înțelegerea profundă ce-i leagă pe oameni în prezența morții. Avea, surprinzător, calitatea unei iubiri ce nu mi-o arătase încă. Părea să descopere în el resursele unei solitudini de care nu se crezuse singur capabil. Felul cum își luneca palma uscată și caldă peste obrajii mei. Încercând să-i însuflețească. Să-i așeze în liniile știute. La timpul necesar s-a ocupat singur, în stilul lui întrepid și eficient, de găsirea rudei lui Christian. A mers la aeroport în seara zilei

când trupul acestuia a fost urcat în avionul ce avea să-l ducă părinților. A continuat să-mi acorde îngrijiri ca unui bolnav, Delicata intimitate din zilele care au urmat. Acea cumpătare a modului nostru gălăgios și epuizant de viață. Punând în surdină toate conflictele. Încetinind timpul din după-amiezile ele sfârșit de august, când un vânt uscat, secetos clătina ușa de la balcon larg deschisă. Când abia mai respiram sub povara căldurii neobișnuite pentru timpul acela. Ca și a mirosului abia perceptibil de frunze putrezite. Până și cafeaua moleșită din cești capăta ivn-osul acela dulceag. Otrăvitor parcă. Tăcerea se umplea de fâsăitul plopilor în care apăruseră smocuri portocalii de frunze uscate, nedesprinse încă. Tăcerea se umplea de noi. De prezențele noastre alăturate. Scufundate în firava dorință de a ne regăsi împreună înăuntrul unei înțelepciuni protegitoare. În mod ciudat, cuvintele, le-D-osunif explicațiile obosiseră. Și tot în chip straniu, dai asta am aflat abia mai târziu, relațiile lui cu Mona au intrat atunci în fază decisivă. Îl preocupau la modul tebnit. Cum se petreceau totdeauna lucrurile acestea cu eh la scurt timp răbdarea lui s-a epuizat. Rapid înlocuită de obișnuitele enervări. Pretexte pentru a părăsi casa. toate acestea păreau acum substanța unei memorii ce nu mi mai aparține. Simpla prezență a trupului doborât al lui Ev. fâpn fiind suficientă pentru a-mi alimenta gustul monotonei zădărnicii. Trăită cu maximă luciditate.

La ora douăsprezece și patruzeci și cinci de minute, Euiâen murea la spital. Cu creierul inundat de cheaguri de-sânf e. Nu avea nici patruzeci și trei de ani. La autopsie, au trebuit îndepărtate cheagurile. Pentru a se vedea ce se petrecuse acolo.

Dut) i-amiază nu l-am găsit pe doctor. Abia așteptași – „să-l văd. Să-i povestesc tragica întâmplare cu Eugen. D; r nu numai pentru asta. El lipsea de câteva zile. Un motiv în plus să fiu nemângâiata pentru aceasta cum

1 Acasă mulțimea treburilor ce-și așteptau rezolvarea mi-a produs o veritabilă criză de nervi. N-am făcut nimic. Am controlat doar temele copiilor și am ram aș în camera Dianeii cât timp ea a dezlegat o problemă cu Da? niel. Tăvi nu venise. Deși Daniel îi lăsase cheile la locu

S E ora zece și mă învârtesc la întâmplare prin cameia. **y**; opresc în fața oglinzii. Mă privesc cu neplăcere Pipăi pielea deshidratată. Îmi ridic capul aruncându-l puțin pe – palo într-o poziție nefirească. Arogantă. Mă privesc despicătura ochilor lipsiți de îngăduință. Încerc în închipui cum ar arăta obrazul meu în rigiditatea lîi Strâng pleoapele pentru a-mi satisface aceasta curtate cel puțin morbidă. Gândul la Eugen explodează unitent în creier. Aș vrea să plâng.

Îmi fac dușul cu mișcări de automat. Atingerea propriului, trup îmi transmite senzația unei profunde inutilități. În fața oglinzii aburite din baie, îmi întind crema pe obraz. Cu grabă, precizie și indolență. Mi se pare sau crema are ușor miros stătut? Zace de atât de mult timp pe suportul de sub oglindă. Suportând tratamente termice dintre cele mai neindicate. Cu mari variații de temperatură.

În drum spre ușa de la intrare – verific în fiecare seară dacă e închisă – le strig copiilor să se culce. Enervată le reproșez că trag de timp. Îi gonesc la baie. Făcându-le păturile, am o clipă nesperată de bucurie intensă. Ei, copiii mei, două substanțe atât de diferite în alchimia vieții mele. Aruncându-și umbrele delicate peste tristețea mea. Vraja simplă și minunată a fapturilor lor. Spre care privesc uneori cu nesfârși Jă teamă și neîncredere. Oare sunt ai mei cu adevărat? Nu i-am inventat într-o clipă de disperare? Pijamalele păstrează mirosul plin de prospețime al trupurilor calde. Vii, pline de neastâmpăr. De misterul pierdut undeva în adineul mărunțișurilor zilei. Ascuns, la adăpostul grabei cu care trec zilnic prin cercul unde încerc să-i rețin. Iar ei trec nerăbdători mereu dincolo de liniile frânte ale acestui cerc. Acum, în acest moment, casa se modelează în jurul lor. Al nostru. Ca o altă prezență apropiată. Tihnită. Expulzând orice umbră de neliniște, de frică, de suferință. Casă, copiii, eu. Un singur trup viu. Pulsând. Pompând liniștit sângele cald al vieții. Cui trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru acest moment? Pentru fulgerarea de lumină ce-mi pătrunde trupul ca nimic altceva pe lume?

Deschid geamul odăii lui Daniel. Îmi umplu plămânii cu aerul pișcăcios al gerului asprit de vânt. Doresc cu disperare ca puritatea lui plină de prospețime să înghețe în mine tot acel râu murdar care nu

încetase toată ziua să curgă. Înpumat și greoi. Târând și ridicând la suprafață nămoluri și resturi de epave.

Gălăgios, Daniel protestează împotriva tratamentului dur la care îi supun camera. Despre care eu nu conținesc să spun că uneori dezvoltă un suspect miros școlăresc, închid geamul și devin preocupată de acneea băiatului. Lupt cu ea cu tenacitate. Pentru el de cele mai multe ori enervantă. Smucindu-se din mâinile mele, se lovește de colțul biroului. Se vaită ostentativ. Exagerând. În stilul lui șugubăț-mucalit. Derutant și dezarmant pentru mine. Știu că nu suferă nici pe departe atât cât îi place să se creadă. Instantaneu îi sucesc urechea. Alt protest. Știu că în momentul imediat următor va da drumul unei explozii de râs. Așa încât îl cert. A câta oară? Pentru incapacitatea lui de a fi serios. De a se sustrage nevoii irepr, esibile de a te păcăli. Asta are drept urmare un potop de proteste din partea lui. Și o demonstrație pe viu. Elocventă și imposibil de neglijat. Își dezvelește pieptul. Îmi oferă imaginea mameloanelor umflate și roșii.

— Privește! se justifică el, de data asta sincer necăjit că nu e ezut. Mă dor și fără să mă lovesc.

— De mult ai asta? întreb, încercând să asigur vocii neutralitatea anesteziantă a solitudinii materne.

— Nu chiar. Am și perișori, răbufnește înciudat.

Mă uit prostită la semnele pubertății lui. Într-o dulce împietrire. Cu inima prinsă într-o încheștare fierbinte.

Sunetul autoritar, impetuos, al soneriei, mă salvează. Mă extrage din tulburare și emoție ca dintr-o groapă unde am nimerit din pricina unui pas greșit. Îmi transmite în schimb vibrația gelatinoasă a slăbiciunii ce-mi jupoaie toți mușchii de vlagă. Îi transformă în zdrențe. Vibrația pe care am început s-o urăsc. Se manifestă mai nou cu promptitudine la cel mai mărunț zgomot.

Diana vine în vârful picioarelor spre noi. Ne privim toți trei. Întrebându-ne din ochi cine ar putea fi. Cu prudența circumspectă la care ne obligă această oră târzie.

Daniel merge la ușă ca o pisică. Se uită prin vizor, înainte de a apuca eu să spun ceva, deschide ușa.

Tăvi, cu un nu știu ce nelalocul lui în ținută, cu obrazul roșu și ochii tulburi, se precipită înăuntru. Îl privesc consternată. Respir ușurată. E numai el. Adică nu e altcineva. Cu cine știe ce veste. Mă reped să închid ușa. Observ moliciunea și balansul genunchilor lui. Am o secundă di ezitare.

Ai băut.

Nu-l văzusem niciodată atât de beat.

— Să nu-mi faci morală. E repertoriu] ei.

Mișcându-se caraghios, ca o păpușă dezarticulată, scoate din servietă două sticle.

Toți trei stăm în jurul lui. Fără a face vreun gest de încurajare. Copiii stau gata să izbucnească în râs. Trebuie: „a recunosc, în pofida surprizei mele neplăcute, e ceva înduioșător în imprecizia gesturilor. Care se prelungesc într-o curbă amplă, tremurătoare. Totuși, nu-mi vine să râd. După ziua pe care am avut-o, nu duc lipsă să fac pe infirmiera.

— Ai idee ce oră e? Măine trebuie să mă scol la șase.

— La naiba, Maia! Omul se scufundă și tu îi dai înainte cu odihna ta.

— Și a copiilor, spun sec.

— Hai, ștergeți-o la culcare! Doi ochi critici îmi sunt de ai uns.

Se uită în jur nesigur. Așază grijuliu sticlele pe măsuta din hol. Își dezbracă haina de blană. Nu are cravată. Nici fular.

— Sunt aici și aici voi rămâne. Cel puțin noaptea asta. De mune, alte mări, alte porturi, alte peisaje.

Plescăie zgomotos din limbă. Pășește în felul caraghios balansat spre sufragerie.

— Daniel! Două pahare. Maia, nu face mutra asta! Poți să fii sigură, nimic și nimeni nu mă va urni de aici. Cel puțin acum.

Își îndreaptă umerii. Își încheie cămașa la gât.

Continuăm cu toții să-i stăm în preajmă. Puțin contrariați de neașteptata lui ipostază. Orice aș fi putut crede că i se va întâmpla, dar nu că se va apuca să bea astfel.

— Copii! Un scaun pentru tatăl vostru.

Ei înțeleg că vor să-l conducă.

Aceeași mișcare de amortizare din partea genunchilor lui nesiguri. O clipă, impresia că se va prăbuși. Se redresează neașteptat. Daniel se repede și își petrece o trună peste mijlocul lui. Îl duce până la primul fotoliu.

— Unde ai băut? Te-am așteptat după-masă.

— Voi, femeile, aveți o idee fixă. Unde ai băut? Oriunde se poate bea. Chiar și pe bordura trotuarului. Cu condiția să ai poilă. Ei, uite, eu am o poi la nebună să beau.

— Cred că ai greșit bordura, în ca-ul acesta.

— Maia! Trimite copiii la culcare. Astă-seavă vreau, trebuie să beau. Nu-i nimeni alei care să-mi înțeleagă nevoiaanta?

Își flutură mâinile. În cele din urmă și le oprește pe cap. Două aripi obosite și grele. Cu bărbia în piept, mormăie ca pentru sine:

— Să beau până am să crăp.

— Să știi că ți se poate în'mpla și fără să t. a mai obosești cu băutura. Astăzi la prânz a murit Eugen.

— Care Eugen?

Se uită la mine cu ochi ostili. Ostilitatea arțăgoasă a bețivilor. Întrebarea e pur convențională. În creierii] lui nu e loc acum pentru asemenea vești. Privește fix un punct de pe covor. Pare teribil de obosit. Nu m-ar mira să adoarmă.

— Hai, copii, la culcare! șoptesc. Îi împing afară din cameră.

Șoapta mea îl scoate pe Tăvi din starea de prostrație.

— Un motiv în plus fă beau. Când unul din semenii tăi părăsește lumea asta, cel mai bun lucru e să-ți faci curaj cu un pahar. Maia, ești o proastă. Eu, fostul tău soț, nu sunt cu nimic mai bun, Maia! Afurisită ce ești! Vino să stai lângă mine. Nu-ți fie frică! Sunt atât de beat că nu mai prezint niciun pericol. Înțelegi? Pur și simplu nu am avut unde merge.

— De ce nu te-ai dus acasă la tine?

— La mine? Afurisit să fiu dacă nu mi se pare că a ieri e la mine. La noi vrei să zici? Adică la ea? De acolo vin. Acea nu e o casă. E un institut de binefacere pentru spiritele rătăcitoare. Cu condiția să nu uiți să faci frumos. O gară. Un bufet expres. E ce vrei tu, dar nu o casă.

Sfârșește într-un crescendo, preocupat de grijă de & rosti cât mai apăsător consoanele.

— Tu ai ales-o.

— Ha, ha! Bine spus. Afurisită ce ești. Maia! Afurisenia ta era o inofensivă joacă de copii.

— Încetează! Ești stupid. Vii aici la miezul nopții. În halul ăsta și te faci de râs. Ce vor spune copiii?

— Că tatăl lor s-a îmbătat. Scurt și cuprinzător. Numai voi, femeile, complicați lucrurile. Și existența.

— Înastă seară tu îmi complici mie existența. În rest, alte femei, nu eu, vreau să sper, au încurcat-o pe a la Mai bine te-ai culca.

— Nu, Maia. Ți-am spus, pentru Dumnezeu, nu face. i 1" J pe moralista. Am venit la tine ca la singurul meu prieten. Nu mă dezamăgi. Hai, bea cu mine!

Asta mi-ar mai lipsi acum?

— Da, știu. Ești incoruptibilă. Atunci dă-mi măcar în un pahar. Și nu-ți mai fie atâta milă de mice. Nu s-a întâmplat nimic grav. Vreau să spun nimic altceva decât ceea ce se întâmplă mereu. Aproape zilnic. Azi am decis. Nu mă mai duc acolo. M-am săturat.

Vrei să spui că bei în felul acesta mai de mult?

— Câtă perspicacitate! Da, beau. Nu-mi închipui că e cineva care să-mi poată interzice. În orice caz nu e ea aceea. Ah, Maia, tu nu știi! Femeia asta e mai rece decât un aisberg.

— Într-adevăr, mă îndoiesc că se află cineva pe lumea asta care să îți poată interzice ție ceva.

— Când facem dragoste, singura ei grijă este să mă sleiască total ca să fie sigură că n-am s-o înșel.

— Termină! Ești dezgustător. Poftim, ține-ți paharul. Așa măcar voi fi scutită să-ți ascult vulgaritățile.

În furia care mă apucă sunt gata să sparg un pahar, în timp ce acesta cade, surprinzător de agil, Tăvi se lepede și îl prinde. Sunt uluită de promptitudinea lui.

— Vasăzică nu ești atât de beat cât ai vrea să pari.

— De asta și vreau să mai beau. Te rog! Fă-mi un hatâr! Nu fi

proastă ca ea. Ia-ți un pahar. Atâta lucru poți înțelege. Nu pot să beau ca un birjar de unul singur.

Din imperativ, tonul lui devine cald rugător.

— Până acum ai făcut altfel?

— Să te ia naiba! Nu ești cu nimic mai bună decât că Aceeași uscăciune când e vorba să înțelegi ce m-a adus aici. „T”.

— Chiar așa. Oare ce te-a adus aici? linde conțin. u să vii ca și când e dreptul tău inalienabil, oi coligația mea, care nu se discută, de a te primi.

— Nu știu. Să mă ia naiba dacă știu. Mai ales ea atâta vreme m-am ferit să aflați. Tu și copiii. Li seara asta n-am mai rezistat. Iartă-mă! Hai, o picătură doar. Nu mă poți lăsa pe mine atât de beat sub privirea la atât de trează. N-ar fi fair-play din partea ta. Lasă, altă dată o să-ți explic cum am ajuns să beau astfel. Deși nu văd la ce ar folosi. E ca și cum ai ține morțiș să te justifici de ce îți place o anume culoare. Îți place și gata. Maia...

Întinde o mină spre mine. I-o văd tremurând. Nu pot să nu i-o prind. Deși nu vreau asta. Mă strânge până la durere. Până ce îi albesc încheieturile. Apoi se apleacă pentru a găsi în ochii mei ceea ce mina refuză să-i acorde.

— Ce vrei de la mine?...

— Nimic. Sincer, nimic. Sincer de tot, nu vreau nimic.

Doar să bei un pahar cu mine. Îți vine atât de greu? Ai trăit o viață cu mine. Ce îți cer acum e o bagatelă pe lângă viața aia trăită. Hai, nu fi caraghioasă!

Are o expresie morocănos arțăgoasă. Deși disting în voce un tremur. O încercare de a și-l stăpâni. Brațul lui a împietrit peste mina mea într-o strângere febrilă. îl uită acolo ca pe ceva desprins de el. Simt mirosul de vin degajat de respirația lui. Mă retrag. Cel puțin încerc. Mirosul acesta îmi pișcă ochii. Nu, nu e silă. E o senzație precisă de usturime. El nu e conștient de nimic. Ghemuit, pare că se cuibărește în sine. Se apleacă peste spațiul complet gol ce se cascadează acolo. Absorbindu-l. Făcându-i vocea să sune uimitor de limpede. De trează.

— Mona își închipuie că poate pune stăpânire pe mine. N-o

descurajează nimic în această idee fixă a ei. Bețiile mele n-o îngrijorează. E convinsă că pot fi manevrat. Ha! Femeie calculată, egoistă, pretențioasă. Plină de tact. Un tact diavolesc. Cunoști? A, n-ai de unde. Am obosit să-i țin piept. S-o aud mereu spunând cu glasul fals, îngrozitor de fals, tremurând într-o gângureală despre care nu știu niciodată dacă e numai răs sau un fel de a-și masca excitația: „Mi-a făcut plăcere și fiți sigur că nimic nu va știrbi în continuare plăcerea de a vă revedea, vă așteptăm!” etc., etc. În timp ce eu fierb. Iar ea își vântura pleoapele și își întinde gura în surâsul ei larg, concupiscent. Surâsul ei de brunetă. Brunetă albăstruie. Strălucitoare ca o muscă bâzâitoare care tocmai s-a prins pe hârtia lipicioasă. Naiba s-o ia! Acum i-a căsunat pe Crișan de la Investiții. Se și potrivesc. Să fiu al naibii! Râde chinuit, amuzându-se de unul singur. Să fiu al naibii! Au aceeași ochi nițel bulbucați. Lunecători. Ascuțiți și atotștiutori că ai păsărilor de pradă. Buze moi de pofticioși. O, să-i văd devorându-se cu aceleași instincte sigure, necruțătoare, lacome. Da. N-are decât să-l înhațe pe Crișan. Să-l ametească și pe el cu mișcările rapide ale limbii trecute peste buze. Într-o alunecare calculat senzuală. Sunt sătul până peste cap de histrionismul ei de două parale.

— Ai haz! Nemaipomenit haz! Cui ți-ai găsit s-o ponegrești pe Mona! Iubireacare ți-a redat tinerețea! Doamne, trebuie să fiu cretină! Să stau aici. Să-mi pierd noaptea ascultându-te. Chiar așa. Nu ai niciun pic de simț moral în tine?

— La ora asta nu am decât o imensă scârba. Iartă-mă, Maia! N-am cunoscut pe nimeni, niciun om căruia să-i iiliigpă HS

conștientă. Sau dimpotol?? * Asumat și aroorat cu &

— Uneori mi st> pare că întreci măsura.

lui *tOt°U** 13 atitudinea t-Până a omu' De /? °CUP – area d.Hr. a. Se justifica

de cărți. Pe „carp *l tț* 1 Afs? Pe? ”* vechi? i murdar vâre, pucliseuH doimt-l GC1 pâare. Din enerâHBgă SSH 5 sx, as35E3 gs2

sân-ST „race S” 2USĂ Cu”» & care mă mir oau ooosită. Aș vrea să pleci.

— Toidesuna mi-ai plăcut când erai obos;!: 3 Kra i «m roșește

„umfle cu o plăcere sma-a.

°; srajl cfajtL C”.

nii. Haide i-el naa-tp f iiplate a amărăiei vie. Ama* aci una e refugiul tău. Adă

** na?” Să fiU dacă nu ai f-„ni ai poate dibui nimeni Vâ5 m r 2 spatele căruia nu fid e/U a? a îmi Placi mWmult

(r, ci că nu știi să te prefaci. N-ai resul-i îi? PL pen” r! a în toată lipsa de viț-m -, în !! >e-Te lași descope

] < – Fără să-ți pese c-nHn a momentelor de descurca te inter JSS 3 Om Uș°

— Plajă, sub un soare distrugător a aruncată d „Ve e”.

fa este eforturi te constrmo-p-n6 u „Zpa-10 asă puteam fi. În suporti. constrângtam pentru a te face apt să

furia. Mă făcef să-mi’s xn a H mult De? i asta mă

— Ețea nătânga. Din care/dacă să sifm”™

uctățile de limbaj s-vau doar tu?” nele odif-rebuie strivită Crudită>* de P.cu*, f decât o larvă ce lârăniți-vă cu sai-S de c-SSĂ W1 Serv*» forează, împrăștează. Minte* sâf. Se suflă T? revinu, i întâmplă să aveți d-i-Hnut J? „t tot ce se face oare că n-am întinadinăuntru. Cum se «avânt dozate?” * lu’>a a-ea Porî-ii de meniuri e”.

brutalitate ci și cu „placere în a ptmitilă „” mli

„Nior. -at. vrea și vorbiți mai încet? se aude vocea lui

2 SS S™™pa” Zată...” aeile” a Cel

Sunt surprinsă °a °on, H?” în Cae, un Poelan pre< ne-a fost îmm, J Pf*Ul acestei tăceri nplare în tot vacarmul 4 vî a°SOlut din în

tinat să ne apere unui ” ih7 ce no; JStre-Special el însuși. NePp5 vâm F-a u\ PG fielare

! V; ată-Der° uscăciune ciudată. Măglnd «? e că?

— O-O lu’. f „lui ca o hărue Am 3 Cnzfea eltoau’s” arl nu l-am văzut. Cel puțin m-am străduit să nu-l văd. Dar acum ochii mei văd și ceea ce el ar vrea să ascundă. Nu atât vârsta. E un bărbat tânăr încă. O abia perceptibilă oboseală asemănătoare unei pânze de praf așezat pe fata poroasă a unui tablou în ulei. Așezată acolo în timp. Făcând una cu pictura. Imposibil de șters. Ceva asemănător trebuie să vadă și el la

mine. Prostii! Până una alta ne privim cu vechea complicitate vinovată a certurilor dinaintea divorțului. Atunci Diana era cea care ne obliga să ne purtăm discuțiile într-o tonalitate mai scăzută.

Același vânt șfichiuitor zgâlțâie ferestrele și vergelele de fier ale balconului. Prezența lui nu mi se mai pare atât de dușmănoasă. De nesuportat. O clipă am chiar senzația că timpul n-a trecut. De câte ori mă agita vântul, găseam în apropierea lui Tăvi calmantul cel mai simplu și eficace. Deci, e ca și cum timpul n-ar fi trecut. Eu regăsind vechea liniște. Ca și cum ruptura nu s-ar fi produs. Ca și cum ne-am lua porția zilnică de otravă. Fără de care nu ne mai știm duce viața. Exact în felul și la intensitatea din timpul când eram soț și soție. Am chiar stupiditatea să găsesc un strop de siguranță în această clipă iluzorie. Reînviată atât de neașteptat și acut.

Tăvi, sesizând slăbiciunea mea și umplându-mi paharul. Fără o vorbă. Cu gesturile lui economicoase. Deși înălțimea îl obligă la mișcări ample. Acoperind un mare spațiu în jurul lui. Un spațiu pe care pune stăpânire cu o grație desăvârșită. Nestingherit nicio clipă de dilema timizilor care nu știu ce să facă cu mâinile, cu trupul lor. Tratându-l ca pe un balast, Un fel de anexă neglijabilă și stingheritoare. El având în sânge știința de a se mânui cu eleganță. Decizia, vigoarea trupului de bărbat necomplexat. Firescul și simplitatea decurgând dintr-o sănătate a instinctelor. Ca și gravitatea și solemnitățile prin care se impune ca o prezență profund naturală. Forța de element al naturii vibrează în permanență în mușchii lui. Din care pricină pare învăluit într-un halo de farmec de care nici măcar nu este conștient. Asemenea unei pisici uriașe» agile, în a cărei nemișcare poți percepe încordarea, atenția, pândă, capacitatea de a acționa cu maximum de rapiditate, de armonie. – îmi întinde paharul. Ciocnim cu încetineală. Încercând să ne stăpânim emoția? Să reținem clipa? Să ne citim gândurile? Frumusețea lui obosită stârnește în mine un sentiment matern. Ceva de genul spaimei încercate de câte ori constat că Daniel crește. Se schimbă. Își leapădă clin prospețimea obrazilor și capătă în schimb asprimea liniilor colțuroase. Mai lipsite de frumusețe dar infinit mai fermecătoare. Exact prin ceea ce face din el un mic mascul.

Vinul e rece. Îmi umple gura cu aroma lui amăruie. Brusc simt nevoia să golesc tot paharul. Tăvi mă urmărește cu ochi strălucitori. Surprinzător de blânzi. Deodată îmi dau seama că luciul acela e o pânză de lacrimi. În mod miraculos nu se hotărăște să curgă.

— A, nu! Asta nu! Să nu începi să plângi, îl apostrofiez contrariată.

— Ce prostie! Nu plâng. Sunt pur și simplu fericit. Uite, închid, ochii și ascult. Vântul care ție nu-ți place. Care îți dă insomnie. Nu e nevoie să-mi spui nimic. Șirul în vârful degetelor pielea ta buburuzată de neliniște. Cândva era suficient să-mi așez mâna pe coapsa ta. Treptat, pielea își recăpăta netezimea. După un timp adormei. În somn, dacă îmi luam mina de pe tine, mi-o căutai și (i repuneai la loc. Erau momentele când știam că îmi aparlâi. Că trupurile noastre își comunică tot ceea ce cuvintele nu reușesc.

— Ești beat. Nu înțeleg unde vrei să ajungi cu toate astea.

Sunt pur și simplu alarmată de faptul că își arnininșteeste lucruri. Aproape în același timp cu mine.

— Da, sunt beat, dacă vrei tu. Dar știi că așa se în Umpla. Știi, Maia, doi oameni care trăiesc multă vremă împreună ajung să se cunoască după ureche. Un fel de ureche internă care captează exact ceea ce rămâne nerostit între ei. Nu te-ai plâns niciodată că te obosește nervos vântul. Că te exasperează până la a te prefăce într-o biată carne tremurândă. Cutreierată de vibrații dureroase. Dar eu am aflat asta. Nu eu, de fapt. Acea parte a dragostei mele care înregistra ca un seismograf toate micile laic cutremure. De care nici tu nu erai pe moment conștientă.

— Mă uluiești. Niciodată înainte nu ai debitat deodată atâtea vorbe mari despre mine. Despre noi, vreau să zic. Am sentimentul că, dintr-un anume motiv, simți nevoia acum să dai altă coloratură vieții noastre. S-o pervertești printr-o oglindă deformatoare. În care cu, te avertizez, nu văd decât chipurile noastre de acum.

Nu vreau să reiau nimic. Să reiterez vechi suferințe. Chiar dacă le-aș plăti cu momente de bucurie. Nu trebuie să-l privesc prea mult. Să mă laș înduioșată. Prinsă în vraja zâmbetului său zeflemisitor. De o

tandrețe malițioasă...

Ceea ce mă ajută uneori, dacă vrei șx ești dispusă să afli, e faptul că mă pot întoarce, în amintire, evident, la unele stări trăite cândva inconștient sau superficial că acum le simt indestructibilitatea. Așezarea temeinică în mine. Cărămidă pusă peste altă cărămidă. Într-o construcție laborioasă descifrată numai acum. Eu existând atunci, demult, în central ei. Neavând nicio posibilitate de a o cuprinde și înțelege.

Tot. mai îngrijorată, constat că cel care îmi vorbește nu e nici pe departe Tăvi cel cunoscut de nune. Bărbatul sigur de sine. Vanitos, pretențios, arogant, posesiv, ge. iOS. Bărbatul victoriilor, cum îmi plăcea să-l numesc. Spumuiind la rezezeală tot ceea ce orice experiență a vieții îi puna la îndemână. Cu rapacitatea indiferentă a naturilor independente și puternice. Nu mai lipsește doar să-mi spună cât de obosit este de toate acestea. La ora asta, cu nervii mei tremurând ca niște viermișori în carne, «ar. **t** capabilă să cred orice. Acest orice fiind în stare să pună în pericol relativa noastră stare de amicitie. Sunt încă prea conștientă de puterea lui. De primejdia căreia m-aș expune acordând credit tuturor spuselor sale. Mai ales că nu-l văzusem niciodată predat în felul acesta, prin intermediul beției, propriilor îndoieli. Ca să nu mai vorbesc de ale mele...”

— N-ai vrea mai bine să te culci? Îți fac patul aici în sufragerie. E foarte târziu și toată discuția noastră **t** deplasată. Fapt care pe mine, **r** – rturisc, mă agasează. Nu spun că mă sperie. Asta tir mmai pentru mine. Apoi continui:

— Am pierdut azi un prieten. I-am privit agonia cu groază și lașitate. Conștientizând bucuria egoistă că mie mi s-a mai lăsat un răgaz. Așa că, te rog, nu-mi cere înțelegere asupra unor lucruri care s-au limpezit de mu sui vreme între noi doi.

Mă ridic cu paharul gol în mina. Ara vaga senzație a moliciunii umerilor. În ciuda efortului pe care-l fac. Nu pot pur și simplu să-mi țin spatele drept. Ținută prin care încerc și reușesc de multe ori să-mi recapăt încrederea în mine.

— O clipă, numai o clipă, te rog. Dacă înțeleg bine, vrei să spui că

eu am fost cel care am ales astfel. Da. Bun! De acord. Dar te-ai întrebat vreodată dacă ceea ce alegem, sau ni se pare nouă că alegem, nu e cumva ceva care ni se impune? Fie din afară, fie dinlăuntrul nostru? Na și se pare câteodată că tot ce ni se întâmplă nu are nimic de a face cu voința noastră?

— Tu spui asta? Trebuie să recunosc că Mona a reușit să facă din tine în foarte scurt timp ceea ce eu n-am reușit vreme destul de îndelungată. Un meditativ caraghios. Nu te prinde și nu mă convinge. Ai obosit puțin. Asta e tot. Ai băut. Și n-am de gând să-mi pierd noaptea. Am să aerisesc și îți aduc așternutul. Măine ai să-ți regăsești vechea piele. O să te simți atât de bine în ea, încât

O să ștergi total din memorie falsul patetism al acestei sori.

Deschid ușa balconului oarecum enervată de ieșirea mea. Agăț perdeaua.

— Poftim, altă belea acum, pufnesc de-a dreptul. N – aveam deloc în plan să cumpăr o perdea nouă.

Imediat mi-e rușine. E pentru prima oară că mă lamentez pentru dificultățile financiare în care mă zbat uneori.

Frigul mi se lipește de trup. Încep să tremur. Îmi dau seama că am stat tot timpul numai în cămașa de noapte. Ce perfid lucru această putere a obișnuinței. Sunt stânjenită. Nu-mi rămâne altceva decât să mă port ca și cum stinghereala mea n-ar exista. Să liniștesc tremurul ascuns al cărnii, în care se trezește rușinea. Sau slăbiciunea omenească. Sau poate numai obișnuința. Niciodată nu vei ști ce simțiri ciudate mă încearcă acum în fața ta, fostul meu soț. Cu trupul obosit. Apăsător de diafana atingere a unei cămăși de noapte. Cât de speriat sufletul meu de propria-mi tresărire. De gândurile nestăpânite. Răzvrătindu-se împotriva abstenenței impuse nu din virtute. Din îndărătnicie. Sau orgoliu. Cât de slabă și ușor de cucerit.

1! >ernai pentru că, dintre toți bărbații din lume, mi-ai fost cel mai apropiat. Au fost clipe când te-am privit atât dervroape încât nici nu te mai vedeam. Și asta mă speria. Ca? i forța ta eu care încercai să mă supui. Acea brutalitate nelipsită de duioșie. Când aveai aerul că ești un exilat în lumea dorințelor tale nestăpânite. Încercând să regăsești

drumul nu numai spre mine. Ci și spre regalul pierdut al blândeții. De ce am acum în minte exact imaginea acestor suferințe de care nu știu cât de conștient erai? De ce această disperare? Aceasta mei meenare trupului de care sufletul meu se desolidanzează? Totul e atât de neașteptat și straniu. De ce mă las pradă unor gânduri ce mă pot face să merg prea departe? A un ai fumbru și familiar, fostul meu soț. Sublimat de tris.e. ea ce urmează la tine de obicei luptelor Pie. rdufrițdulce amară. De om ce nu își recunoaște nici fața de sine însuși înfrângerile. Cât de bine îți cunosc acest zimoet. Între scrâșnet și nepăsare. Pe muchia îngusta dintre el, strivită, desființată, aruncată deoparte, dragostea ta. Căreia te străduiești să-i retezi capul ca unin cobre Da. Acum am revelația celor ce se petreceau cu noi. Tot tun pul ai văzut în iubirea ta dușmanul care mi te preda-înainte de luată. De aici, continua ta zbatere. Convingeiea că trebuie să te recapeți. Și nu vei reuși decât „Pați-u-mă ne mâne într-un mod care pe mine mă îngheța. U, doamne! Sunt aproape de nebunie. Unde e

— Îbii cistiefată? De ce clin nou bărbatul acesta. De ce im pulsul de a mă abandona lui? Pe cine și ce vreau să înșel E o parte în mine care tânjește după atingeiea. răi nii lui. Și o altă parte care se teme. Care lupta din răspuiteri cu slăbiciunea mea. O instanță care și-a Pierdut însă nu o ar fi aii t a t ea. Înclină spre iertarea păcatului. E pe prima oară că găsesc îngăduința în mine. Și pentru el, pentru mine Pentru prima oară de la divorț încoace. Nu cu ce anume mi-a perturbat capacitatea de supraveghere. Ce a făcut ca să-mi pierd subic în preajma lui Ta stâncul autoapărării. Să uit că în trecut, de foarU multe ori, el era pentru mine un factor agresionar. M & alta în inferioritatea mea cea mai profundă. Mai șentăi mai obiectivă, mai matură ma jzonabiia. Dai dactoate acestea nu sunt decât deghizarea unor dorințe scure? Nevoia unui trup de a se oglindi în alt trup. Da' asta simt și asta gândesc. A unui trup a de funcții încearcă să reintre în normalitate? Acum în această noapte cu cer sticlos. Absorbînd fiecare clipă a prezențelor noastre apropiate și străine în același în p. Deodată percep starea mea ca pe o regresie. O revenii e se u, stadiul când acceptam autoritatea lui capricioasă Declamând în mine atitudini retractile,

schimbând a se pe nesimute în nesupunere. Nu și în revoltă,
™crându-mi toate acestea, îmi arunc capul pe spate, eliben – fruntea de
meșa ce-mi acoperă P” le%. ei drea-ktărie tipic de sfidare reținută.
Pornesc grăbită spre bucatan.

Dorind să pun capăt oricărui gând de apropiere.

— Dacă aş fi fost eu în locul lui Eugen.

Mă onresc spunându-mi în sinea mea. „O, n Veâlucru nu trebuia
să-l spui. Speram să nu-l şpm. Sa de/minţi să-mi oferi iluzia unei
prefaceri. Aşa mă îs-i. Să văd clar că trebuie să mă apăr în primul rând
de mine. „— r, i îmi

Aşa cum îl găseşte privirea mea mtoaisa spi. ti, 1

oferă imaginea cuiva care încearcă cu stingă-earg printr-un
zâmbet gravitatea spuselor sale. Un zmio «de >re care nu-mi dau
seama decât că u punem evidența frumusețea aflată în ușor declin. Da.
E ceva care o etomoează. O face să pălească. Poate chiar zâmbetal în
sine1 Subliniind imperceptibila subțiere a obiajio * – nasului. A pielii
chiar. Devenită mai mat filde Ştie dint i-o –, i-am am o clipă de
satisfacție rea. Vasoziaca-nu sunt, în”-un care mă uzez. Privirea aceea
peste umăr îmi face bine. Tocmai la timp. Mă ajută să-mi recapăt” lalea.
Înli-o clipă când oboseala și vinul băut

format într-un animal gelatinos. O meduză, cum spv şese el.

Oricare din noi putea fi, rostesc calm.

Uimitor ce sigură mă simt pe picioarele mele în cama sa mea
lungă de noapte. Ce dreapta și Malta și mtan ei bilă. Învăluită în răceală
ca într-o o a doua piele Aş IVI pot privi liniștită obrazul lui ce pare că i
desface în bucățele mărunte, cum se descojesc, all-le? e vechite. Ce se
ascunde în spatele acestei fețe livide. Ce pure iar la cale pentru a
încerca să repună slapmire pe mine? Numai cu câteva clipe în urmă
eram tentată de această perspectivă. Sunt epuizată de toată f-mintarea
asta pe care acum o găsesc cel puțin copilăroasă. Ce p și „să îmi fac iar
visuri în legătură cu Tăvi. Ca și cum singură nereușită n-ar fi de ajuns
pentru o viață Atunci când aceasta, nereușita, s-a acordat însuși
ritmului respirației mele. S-a infiltrat până și în rea.2 țule e ele mai
neînsemnate; deformându-le. Lipsindu-le de fu esc și spontaneitate.

Scufundându-mă într-o viață greoaie și lipsită de fluxurile și refluxurile iscate de obișnuitele raporturi umane. Pe care le-am ciuntit cât mai mult posibil. Ca pe un pom căruia vrei să-i croiești altă coroană. Neîndrăznind să mai iau ceva de la capăt. Să încep un nou ciclu. Acum nu-mi doresc decât să dorm. Să mă întind pe patul meu și să pun între mine și lume anesteziantă putere a somnului. Între mine și Tăvi. Numai că el, Tavi mi-a răpit pentru seara această puterea de a luneca în somn fără niciun somnifer. Așa încât voi face apel la licoarea scirboasă mirosind puternic a bromuri și valeriană. Un singur minut și voi începe să mă clatin. Sub presiunea ce. O simt în ceafă și în tâmpile. Senzația de leșin urcă încet din zona stomacului. Îmi înfierbânta gâtul și capul. Câteva secunde nu mai văd bine. Rămân neclintită. Ca și cum aș vrea să-mx demonstrez că voi învinge spaima și slăbiciune-a. Ceea ce și reușesc. În clipa când ochii lui Tăvi. se închid și obrazul îi devine verde sub broboanele de sudoare.

Mă reped spre el. Trăsăturile sale par alterate nu. atât de suferința resimțită, cât de efortul de a șterge orice urmă manifestă a acestora. Știu exact ce am de făcut. îl ajut. să se ridice. îi sprijin până la baie. Noaptea se umple de zgomotele convulsiilor. Asist impasibilă la eliberarea stomacului său. îi apus fruntea cu palma dreaptă. Susținându-l cu mâna stângă petrecută peste pieptul lui. Așa cum procedez când le o rău copiilor. Precis, eficace. Fără pic de silă. Deși baia e invadată de mirosul caracteristic, îl spăl apoi cu apă rece. îi tamponez fața cu un prosop. Tot trupul îi tremură. Cu ochii închiși, îmi prinde o mână și mi-o ține strxns. Nu știu dacă e recunoștință, jenă, sau abandon în gestul lui. îl readuc în sufragerie. Aprind veioza și sting lampa mare. îl așez iar în fotoliu. Se lasă purtai ca un copil. Mă urmărește cum îi pregătesc patul. Acum urmează momentul dificil. Va trebui să-l dezbrac? Sau o va face singur? Căsnicia noastră nu m-a pus niciodată în fața unei asemenea di me. Fără niciun cuvânt mă întorc cu spatele. Mă îndrej. O spre rafturile bibliotecii. Observ automat urme de degete pe sticlă. Aburesc locul. Șterg mașinal cu mâneca. Fals preocupată. Atentă la ceea ce se petrece în spatele meu. Nicio mișcare.

— Ai nevoie de ajutor? întreb fără să mă întorc.

Nu atât din pudoare nu o fac. E ceva străin la el. Un fel de stagnare a vitalității lui debordante. O încetinire a vieții din el. Ceva asemănător schimbării, mai precis reducerii vitezei unei nave care se pregătește să intre în radă. Acea precauție calculată menită să o depună exact pe locul ce i-a fost acordat. Era ceva ce nu semăna deloc cu el.

— Am mare nevoie de ajutor. Dar nu acum. Dacă pe ți înțelege ce vrea să zică asta.

Tonul lui sarcastic mă întărită.

— Bun. Atunci, noapte bună.

Pornesc în diagonal spre ușă. Evitând să privesc spre fotoliu.

— Ia și sticlele și paharul meu. Poli jura că nu ți-a fost silă? 1

Mă mărginesc să tac. În mod curios ni; sunt supărată PE Dimpotrivă. Ceea ce mi-a oferit în această seară e via vă. Via, v.: t aaeverata. Caldă, ridicolă, caraghioasă. Dar via, a. În stare să-mi șt. earn a neliniștea. Să mă smulgă din mine. Să mă consacre unei ființe. °

Sunt de neiertat. Iar tu, ca întotdeauna, un monument de răbdare și înțelepciune. Să mare?

Întrebarea sună nu numai a pe, Jdv ci a râuț;; e. Râuț*, a neputincioasă a omului i m-ins să-și recunoască condiția de inferioritate dintr-un anumit moment. Sunt atât de obișnuită cu asta.

Maia, știi cumva ce anume n-a fost cum ar fi trebuit să fie pentru ca noi doi să fim fericiți?

Sunt sigură că e un fel de a se întreba pe sine însuși. Așa încât în loc de orice răspuns ridic din umeri. Am trecut de punctul mort al oboselii. Mă gândesc la ziua de mâine cala o insulă salvatoare. În mod sigur, în ea mă voi odihni de toată confuzia acestei seri.

— Oare trebuia să ne despărțim?

E absolut în stilul lui să-și pună această întrebare numai acum. Zâmbesc. Așa cum zâmbești ca să faci față nedumeririi unui copil care nu înțelege cum a ajuns într-o situație la care a luptat să ajungă. Uitând adică tot ce a făcut pentru asta. Uitând cu adevărat pentru că mijloacele atingerii scopului nu l-au preocupat niciodată.

— Nu eu mi-am părăsit domiciliul. Sunt. O femeie, abandonată.

Asta este. Prin voia și capriciul sortii. Nu aveam de ales.

— Da. De ce ai renunțat atât de ușor? De ce nu ai luptat?

Izbucnesc în râs. E de-a dreptul înduioșător.

— Pentru ce? Pentru condiția mea de femeie înșelată?”

Nu ascultă ce-i spun. Își urmărește cu încăpățănare traiectoria propriului gând. Ieșind din el cu perseverența unei mări negre. Întinsă pe toată suprafața interesului său momentan”.

Știi, niciodată n-am crezut că vrei cu adevărat să scapi de mine. La divorț, însă, am fost aproape convins că mă urăști.

O nu. Aveam nevoie de prea multă energie pentru așa ceva. La ora aceea trăiam în plină penurie din acest punct de vedere...

Sunt surprinsă să aflu acum ce gândea el atunci. Mai ales că niciodată nu mersesem cu resentimentele față de el până la acea extremă limită. Asta să însemne oait că nu l-am iubit? Se spune că numai moirea se poate p eschimba în ură. Oare el ar fi vrut să i uise. rj-A ferat ura acestei căldicele rezonabilitay de caic dadtam în continuare dovadă? Prin ura aceea el simțind că în continuare mă domină? Că rămân prizoniera sentimentelor mele pentru el, atunci când propria lui persoană este scoasă din cauză? Un fel de influență de la distanță, prin intermediul unei afectivilați care conanua să-i casca drept teren de experiență?”

Tăcerea se prelungește. Ne apasă, ne strânge, se micșorează. Ne adună în spațiul ei limitat, înăbușitor Ne obligă să ne controlăm respirațiile. Toate ace-e manifestări directe, trădătoare ale emoțiilor. Am sentimentul că mă aflu pe un ring. Luminată puternic încep: ind să văd ceea ce se află dincolo de pătratul de lumină. Ca și cum primejdia acolo s-ar afla. Nu în prezența lui. n nsul lui care explodează nefiresc. Mă sperie. Mi se strecoară în creier. Se lipește de mine ca o haină uda. Mă zgribulesc. Hohotele îmi izbesc mai departe timpanul. Ca o grindină. Mă rănesc. Au muchii ascuțite. Pi re aruncate cu dibăcie Ținta sunt eu. N-am nicio îndoială. Ar trebui să-mi acopăr capul cu mâinile. Împietrită îi observ ochii. Micșorați în tăietura îngustă prin care își trimite spre mine sticlirea nestăpânitei lui maliții. Am de zile i-am suportat-o. Am neglijat-o. Am iertat-o. Am uitat-o. Acum din nou încerc

vechea revoltă neputincioasă.

— Adevărat. N-ai avut energia să mă iubești. Ura te-ar fi sleit cu desăvârșire.

Nu mai râde. Beția lui e acum un edificiu învechit. Acoperit cu zeci de crăpături mărunte. Din care răzbat ecourile geloziei. Surprinzător, regăsesc pe fața lui știuta frumusețe puțin sălbatică. obrazul palid, ochii verzi, bărbia cu gropița puțin strâmba, nasul prelung, buzele cărnoase, părul sârmos și greu. Trupul de-o armonie perfectă. Provocarea impertinentă, indiferentă a mușchilor coapsei prin stofă întinsă a pantalonilor. Mina cu falangele flexibile și lungi. Mâna unui risipitor. Sensibilă, nervoasă, plină de forță și delicatețe. Amestec nedefinit de gingășie și violență. De indiferență și pasiune. De tandrețe și nerăbdare. De luciditate și orbire pătimășă. Stângăcia mea de la început având darul să-l înnebunească. Iubirea lui născută din îndârjire. Atât de grav în dârzenie și atât de copilăros. Din perseverența celui obișnuit să învingă. Din disperarea frustratului. Dar iubirea mea? Născută din dorința de ocrotire. Din admirația pentru armonia făpturii sale. Din nevoia de a-l proteja de el însuși. De impulsurile ce-l fac încă vulnerabil. Din foamea de comuniune totală u o ființă. În seara când hotărâsem să-i cedez, trupul lui m-a strivit cu protectoare duioșie. Ca și cum s-ar fi străduit să smulgă din memoria mea amintirea durerii umilitoare. Să mă convingă de faptul că exact greșeala mea cm un motiv în plus pentru a-i justifica interesul pentru mine. Fapt ce mi-a întărit încrederea. Numai că, la scurtă vreme, tot ceea ce fusese, sau mi se păruse a fi, tandră și delicată înțelegere, devenind brutală, disperată posesiune. În care nu vedeam decât patimă. Întunecată și umilitoare.

Pe neașteptate, se ridică în picioare. Ca și cum e presat de dorința acută de a mă reține. Profitând de oboseala rare ne destramă și ne oferă iluzia unui neașteptat acord. Înălțimea lui, ca de atâtea alte ori, mă emoționează. Acești umeri largi minaiți de-o abia sesizabilă, fragilitate. Aceste picioare lungi, accentuând aparența de tinerețe, de agilitate adolescentină. Umbrele noastre pe perete incredibil de mari. Tremurătoare. Inconsistențe. Constat cât de mult a slăbit.

— Ești cumva bolnav?

Nici nu îmi aude întrebarea. Își duce mâna dreaptă la tâmplă. Cu gestul celui care a uitat tocmai ce a vrut eu puțin timp înainte să spună. Sau e absorbit de ceva ce se petrece înăuntru lui. Ca și cum s-ar căuta pe sine. Adânc, într-o suferință neprecizată.

Apoi, grăbit, nerăbdător să scape ele bâzâitul întrebării mele care îi dă târcoale ca o insectă cu zborul deviat.

— „Nu\Nu sunt Dar e ca și cum aş fi-Măprivește. La fel de absent din privirea lui fixă.

Încă puțin și voi fi înclinată spre indulgență. Spre îngrijorare. Iată-mă din nou în capcana sentimentelor încălcite care ne-a suspendat mereu unul de altul. Ca în

— Hi-un dans frenetic din care, mereu amețiți, nu reușeam să ne oprim. Să ne recăpătăm respirația. Echilibrul.

Ceva ca o străfulgerare trece prin ochii lui.

— Niciodată n-am stat de vorbă în felul acesta. Des prinși de noi. De disperarea de a ne răni. Dezlegați de tot răul din noi. Acela pe care n-am șovăit niciodată să ni-l facem.

— De ce dramatizezi? Ara verificat amândoi că putem trăi unul fără celălalt.

7 – Tu! Eu, nu!

Îmi cuprinde umerii. Mâinile îi tremură. Ține bărbia în piept cu îndărătnicie.

— De ce ai lăsat lucrurile în voia lor?

— În voia ta, vrei să spui.

Îmi displace profund felul meu rebarbativ de a-i răspunde. E ceva străin de mine, dar în seara aceasta nu mă pot împotrivi. Dacă mă gândesc bine nici nu e vorba de împotrivire, ci de o căutare febrilă a unui adăpost. Efectiv, mă simt în primejdie. Însăși prezența lui mă neliniștește. Mi se pare că distanțele care ne despart se micșorează considerabil. Cu fiecare clipă care trece. Un schimb ciudat e pe cale să aibă loc între noi. Îmi dă neliniște, îi dau puterea unei ciarviziuni. Unu la zero pentru el. Inversarea acestor raporturi de forțe e net în avantajul lui. Niciodată nu l-am văzut atât de calm. Do pașnic. Atunci

de ce mă tem?

— Te-am iubit.

Îi simt degetlie crispându-se mai tare pe umerii mei, IVia cuprincie o slăoiciune fizică. O încețoșare a mișcărilor. Ca și cum n-aș mai avea puterea să asigur trupului meu un relief printr-o mișcare simplă și fermă. Sunt toată un numus greu, clisos, inform. Lipsit de viață în mâinile acelea terioxl de vii. Gândurile îmi sunt la fel de încleiate.

Turnate de ani de zile în aceleași matrițe deformate între timp.

— Fără ca asta să te ajute să mă ierți.

— Dumnezeule! mă scutură el.

Vin cu privirea nesigură până la marginea îngustată a ochilor săi. Prudentă ca o pisică, privirea mea se apleacă spre întunericul dinăuntru. Nu distinge nicio culoare, numai strălucirea întunecată. Se retrage. Așteaptă un semnal. Ceva care să-i dea curajul să înainteze iar. Între timp îl aud:

Când o să înțelegi odată că nu eu eram chemat să te judea Nici nu m-am gândit vreodată s-o fac. Nu aveam ce să-ți iert. Faptul că ți-ai confecționat o vină, la modul absolut fals și convențional, mă enerva mai mult decât orice pe lume. Ceea ce mă înnebunea era că tu, numai tu, într-o habotnicie maladivă aproape, aveai tot timpul impresia că nimeni și nimic nu-ți poate șterge păcatul. M-am întrebat adesea dacă având copilul acela ai fi reușit să fii tu însuși. Îmi spuneam că aș fi preferat ca el să existe, dacă acesta ar fi fost prețul fericirii noastre.

Privirea mea ca o pisică mai face un pas. Se apleacă mai mud, asupra apelor ce-și recapătă treptat culoarea.

— Nu, pentru mine iubirea ta din adolescență nu conta ca un păcat. Cel mult ca un accident care nu reușise să-ți mutilizeze puritatea.

Pisica din mine îndrăznește să-și înmoaie gheară în limpezimea ochilor lui.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

Pot vedea cercurile înmulțindu-se ale apei tulburate.

— Atitudinea ta m-a împiedicat. Mi se părea că văd în ea o bună doză de regret. Îmi închipuiam chiar că niciodată nu voi fi pentru tine

ceea ce a fost Christian.

— Și atunci te-ai consolată aiurea, cu tot felul de mușteruști. Fără ca măcar să-ți dai osteneala să te ascunzi.

Contemplu nedumerită urma zgârieturii ce se întinde acum și pe obrajii lui. Dar el n-o bagă în seamă.

— Nu numai că nu doream să mă ascund. Speram t< trezesc la realitate.

— Cum poți să spui astfel de copilării? Umilindu-mă?

Odată ce văd că zgârietara mea abia îl atinge, îmi pierd interesul pentru acest joc.

— Tu nu poți înțelege. De la bun început mi-am dat seama de forța ta și de slăbiciunea mea. Cel umilit am fost tot timpul numai eu.

Perseverez în dezinteresul meu.

— E trecut de miezul nopții. Toate astea nu mai au niciun rost acum. Fiecare ne trăim viața pe care o merităm. Iartă-mă! Aș vrea să nu mă mai strângi așa tare.

— Vrei să spui că te doare? Dar asta și vreau să aud de la tine. Să-mi spui că te doare. Aș fi vrut să te doară când te înșelam. Să văd că suferi. Dar, nu. Tu ai înșelat totul ca și cum nimic din ceea ce făceam eu atunci din disperare nu te privea. Nu te atingea. N-avea vreo legătură cu noi doi.

— Nici nu avea. Erau actele unui nesăbuit.

Sunt conștientă de placiditatea și apatia ce-mi stinge privirea.

— Haide, spune! Ale unui afemeiat. Da, știu, am gustat din plin mila ta superioară. Înțelegerea ta odioasă. Punând totdeauna în cauză greșeala ta și nu iubirea pentru mine. Haide, recunoaște, recunoaște că nu m-ai iubit niciodată. Că m-ai sacrificat nevoii tale prostesti de ispășire. Ca și cum ai fi fost singura femeie lovită astfel. Ca și cum, după nefericita întâmplare cu Chrisă – an, nu-ți mai rămânea niciun drept la altă viață. La altă iubire. Îmbrățișările mele te speriau. Te făceau suspicioasă. Rigidă. Ajunseseși să mă scoți din minți. Nu, te înșeli. Dacă era ceva ce nu-ți iertam era orbirea care te împiedica să vezi că eu nu luptăm cu fantoma primului tău iubit. A primului bărbat din viața ta. Deși, și acum sunt con /ins ca primul și singurul din viața ta, cel puțin

până la oi a actuală, sunt eu. Cu tine luptăm. Cu refuzul tău de a te dăruia noii iubiri. Afurisitul tău simț moral lucia în tindea o rană pentru care eu nu aveam niciun leac. Tocmai pentru că te iubeam. Există și acum în tine o castitate inhibantă pentru mine. Un bărbat poate lupta cu un altul pentru femeia iubită. Niciodată cu aceasta, atâta vreme cât în ea nu există dorința de a fi smulsă ei înseși. Ai trail lângă mine ca o condamnată. Refuzându-ți și refuzâncurm cele mai elementare și firești bucurii ale dragostei Ceea ce era ciudat era că tocmai asta mă făcea să te iubesc și mai mult. Mi-a trebuit timp ca să înțeleg toate acestea. Tu vedeai în legăturile mele o mărunță și josnică răzbunare. Când ele de fapt nu erau decât încercări de a mă recăpăta pe mine însumi ca bărbat.

Deci nu greșisem prea mult în presupunerile mele.

— Dar n-am pus nicio clipă la îndoială faptul că ești un adevărat bărbat. Dimpotrivă..."

— Obositor, vrei să spui. Da, știucă asta vrei să spui. Nu. Îți spun eu acum. Eram un îndrăgostit disperat.

Toată discuția are darul de a mă învrăjbi. Nu-i văd rostul.

— Ce discuție inutilă. Te-am rugat să nu mă mai strângi. Mă doare, dacă acest lucru vrei să-l auzi acum de la mine...

— Da, exact acest lucru vreau să-l aud. Nu e nimic inutil în discuția noastră. Ai să afli acum tot ce te-ai ferit să afli o viață întreagă. Vreau să știi că, la un moment dat mi-am dorit cu disperare să te îndrăgostești de un alt bărbat. Ai fi demonstrat că în tine nu e mort totul. Eram sigur că atunci aș fi fost în stare să te recuceresc. Mă bizuiam pe candoarea ta. Pe onestitatea ta absolut dezarmantă. Nu mă temeam că te voi pierde. Alertat cum eram lot timpul, sunt sigur că nu mi-ar fi scăpat un astfel de moment. Vreau să spun că aș fi simțit imediat dacă ar fi intervenit un altul. Mai garanta pentru acest fapt și felul tău de a lua viața ca pe o revelație. Un astfel de eveniment ar fi trebuit să-l trăiești cu maximum de participare. Ai fi fost prima care m-ai fi avertizat. Ca leprosul oc-și sună clopoțelul. Dar nu. Tu păraai depersonalizată de fosta ta dragoste. Desființată de această dragoste care, nu o dată, am găsit-o primejdioasă. În sensul că te golise de

esențele rfiateriale ale vieții. Te epurase de toate slăbiciunile lumești, ca să zic așa. Te predispusese la idealizări. Din pricina asta păreai, de multe ori, în momentele când dragostea mea te violenta, un pic naivă și disperată. Realitatea nu se potrivea cu felul cum erai dispusă să mă inventezi. Căutam cu înfrigurare un loc de întâlnire cu ființa ta. Un loc care să nu fie situat nici în perimetrul obișnuințelor mele amoroase, nici în acela al ignoranței *i* ale să se afle undeva la mijloc, scoțându-ne pe fiecare rlin noi înșine, transfigurându-ne. Am început să mi te închipui că pe geamăna mea. Nimic din felul tău de a-mi veni în întâmpinare nu mă ajuta în această întreprindeie menită să ne salveze pe amândoi. Cât de absurd mi se părea totul. După ce am făcut constatarea aceasta am simțit cum obosesc brusc. Calmul tău mi se părea monstruos.

Chiar și înțe egsrea de acum, de după divorț. Apatia cu care accepți vizitele mele. Capriciile, hărțuia! a mea.

1 ocm. îi constatam azi că uneori cam abuzezi. Dar e vorba de copii...

— Ta. Evident. Copiii. Uneori mă întreb dacă în - tr-adevăr pânțelele tău i-a purtat. Dacă eu l-am făcut să rodească.

— Spui lucruri oribile.

Mă strânge tot mai puternic de umeri. Îmi suflă în iz. ul de băutură. Într-o secundă mă lipește de el și Lr. i stuvește fata de pieptul lui. Mă lupt să scap.

— Da. Spun lucruri oribile. Dar nu atât de oribile ca cele pe care câteodată le gândesc.

Îmi ridică bărbia cu o mișcare smucită.

Am avut ciipe când am fost tentat să te omor. Simplu. Să pun capăt chinului. Manele mele în jurul gâtului tău, într-o apăsare dulce și nesfârșită. Consunând, în sfârșit, până la capăt, nevoia mea de tine. Bineînțeles că îmi itveniufli. Că mă consideram nebun. De nenumărate oi i te-am po & *; cât că unul care te viola. Fentru ca tot de atâtea ori să mă simt un mizerabil.

Îl ascult uluită. Cutremurată de violența privirii lui întunecate. De furia ce îi contractează trăsăturile. O veritabilă mască a mâniei.

Având în ea ceva tainic, tulburător, aproape neomenesc.

— Ești nebun!

Ți-am spus că nici nu mă consideram altfel.

Sunt pur și simplu imobilizată de forța ochilor lui care fiice ca paloarea feței să se accentueze.

Da. Sunt nebun. Seară de seară trec prin fața casei, stepând să văd cum se sling luminile. Închipuindu-mi toate gesturi e tale dinaintea somnului. Uneori aruncând dte o pietricică în geamul de la camerele copiilor.

— Ei nu mi-au spus niciodată.

— Nu U vor spune. Ei mă iubesc. Singura mea realizare. Scară de seară așteptând să deschizi fereastra, k. În Ua chemi, ceară de seară plec ca și cum aș merge după ce abia m-am ridicat de la pământul unde am fost doborât de lovituri sub centură. Seară de seară revin fără să mai sper ceva. Lăsându-mă purtat de o inerție a trupului care f e Pl! no în Mișcare înainte ca gândurile mele să capete o formă limpede.

— Pentru Dumnezeu. Spuneai că femeia aceea e totul pentru tine. Păreai atât de prins, de...

De hotărât să pun odată capăt nebuniei carens măcina. Acum te rog spune-mi dacă m-ai iubit.

Subit, mâinile lui își pierd orice vlagă. Îmi lasă umerii și bărbia. Înainte ca eu să-i răspund, se întoarce. Se prăbușește pe pat cu fața în jos.

Ce mă reține să-i spun că l-am iubit? Ce demon mă fac? să-l privesc cu ochi critic, triumfai or chiar? Ca și cum toată viața aș fi așteptat momentul acesta. îl trăiesc fără pic de bucurie.

E acolo* întins cât e de lung de-a curmezișul patului. Într-o nemișcare suspectă. Poate a și adormit. Mă apropii să sting veioza.

— A? vrea să mă reprimești, rostește fără să se miște.

De surpriză, izbucnesc într-un râs nervos.

— N-ai niciun drept să-mi ceri acest lucru.

— Firește că n-am. Aștept până mâine dimineață. Până când vrei tu. Nu pot fără tine, Maia.

— Să nu exagerăm. Dormi. Ești obosit și beat. Recunoaște că

beția te înzestrează cu un sentimentalism pe care altfel îl detești.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Vreau să știu dacă m-ai iubit.

— Mai are vreo importanță?

— Ocolești răspunsul. Înseamnă că ți-e frică de ceva.

— Da. Să reîncepem vechea nebunie, cum bine spuneai. Poți veni oricând aici, dar nu spera într-o împăcare

— Și lumea?

— Ce-i cu ea?

— Ce va zice?

— De mult nu mă mai interesează.

— N-ai vrea să dormi cu mine? Doar să te simt aproape.

ju. Sunt obosită și nu sunt obișnuită să dorm lângă un bărbat beat.

Naiba să te ia. Nici măcar atâta n-ai observat. Că m-am trezit de mult. Iar dacă ești tentată să cedezi rugăminților mele, nu răspund de mine.

Sunt de partea cealaltă a ușii. Afară din cameră. Apăsând cât mai încet clanța pentru a nu-i trezi pe copii. I] aud râzând cu capul înfundat mai departe în pernă.

7 – vrila

Ajunsa în camera mea, încui ușa. Rămân multă vreme trează. Mă întreb ce voi face dacă va veni la ușa mea. Aștept încordată. Într-o nelămurită stare de surescitare. Aproape că vreau să se întâmple așa. Urmăresc pe peretele opus ferestrei zbaterea luminii becului de afară. Zgâlțâit de vânt. Mă gândesc la tot ce mi-a spus. E pentru prima oară că mi-a vorbit fără să se enerveze. Pentru prima oară când a încercat să se explice. Nu să se justifice. Să se lămurească cu sine însuși. Nu cred că i-a fost ușor. Nici mie. La un moment dat a-l asculta începuse să semene cu coborârea unei pante în fugă. Așteptam cu sufletul la gură momentul când mă voi prăbuși. Îmi puneam în față oglinda lui. Mă vedeam în ea stâlcita, dar, imediat în spatele meu, în aceeași oglindă, găseam privirea lui. Nelipsită de dragoste. Da. O privire de dragoste. Caldă, frățească, indulgentă. Chiar dacă nu mă cruța. Dar această dragoste mai ființa oare, sau numai amintirea lui îndurerată o

însufletea cum ai însufleți un foc aruncând câteva lemne pe el? În speranța că vei mai găsi altele, pe unde ca pe aproape. Mă surprindea luciditatea lui. Libertatea mentală de care aproape că mă temeam. Îi asigura prea multă independență. Un spațiu de siguranță prea mare pentru ca să am curajul să mă hazardez în el. Dincolo de ace & stă luciditate nu m-ar aștepta oare chipul lui brăzdat de zâmbete înșelătoare? Cicatricile suferințelor provocate de mine? De viața noastră comună? Toate rereziduurile pe care s-a instalat ca pe o grămadă de pleavă gata să se aprindă la cea mai mică scłiteie? Ce s-ar întâmpla dacă i-aș da ascultare? După un timp ar deveni tot mai nenorocit și tot mai apt pentru a se nenoroci mai departe.

Dacă ar veni în seara aceasta în camera mea ar însemna că mă iubește încă. Oare de ce mi-e frică cel mai mult? De iubirea sau de indiferența lui? Ceea ce mi se întâmplase atunci când stătusem în fața lui n-a fost altceva decât dorința. Dorința simplă, imperativă, încercând să se substituie schimbului ce se petrecea între noi. În loaul neliniștii ce mi-o transmitea, în locul clarviziunii cu care-l înzestram, trupurile noastre aveau urgentă nevoie de un transfer de energie. Doreau să se conțină pur și simplu într-o îmbrățișare care să refacă pentru ele miraculoasa sferă în care muchiile lor să se îmbuce perfect. Ca un singur mecanism. Ca un tot absorbind și ștergând diferențele. Prăpăstiile. Timpul despărțitor. Viețile înjumătățite. Ar fi fost o regăsire sau numai o bâjbâire printre depunerile aluvionare ce ne modificaseră fiecareia ființa? Aș afla-o dacă ar veni. Dacă ar veni. Încep să respir în ritmul scandării acestor cuvinte căroră, în cele din urmă, nu le mai înțeleg sensul. O inspirație scurtă r, dacă, urmată de o expirație lungă pe ar veni. Cu trupul contractat. Îndurerat. Într-un târziu adorm. Visez un foc uriaș cu flăcări de gheață. Mă trezesc într-un lac de apă. Regăsesc imediat așteptarea aceea dureroasă. Readorm. Focul reapare în visul meu. Sunt conștientă că visez. Așa cum sunt conștientă că în chip prostesc am încuiat ușa. Tăvi nu va veni.

Dimineața, când mă trezesc, el e plecat. Așternutul strâns e pus la aerisit pe fotoliul de lăngă geamul întredeschis. Când îmi caut cheile în poșetă dau peste o foaie de hârtie îndoită în două. O desfac. Citesc și

mă las cuprinsă de frig: „Aseară am vrut să-ți spun că Mona e însărcinată. Nu vreau acest copil. Vă vreau pe voi. Dar tu nu mă mai vrei. Pământul continuă să se învâртеască. Ce mai contează că ne vom învâрти în continuare și noi odată cu el?” Fără nicio semnătură. Scrisul lui peste măsură de mărunț și tot atât de frumos și citeț. Denotând meticulozitate, ordine. Pedanterie chiar. Tot drumul până la serviciu mă gândesc cât de tare mă doare vestea lui. Acea pe care a avut lașitatea sau bunul simț să nu mi-o spună. Dar nu a răbdât să nu mi-o scrie. Să facă din ea un instrument de tortură. O, cât de bine recunoșteam acest fel de a se scutura de o suferință transmițând-o altuia. Așadar, nu venise pentru mine. Avusese nevoie să se plângă cuiva. Să-și destăinuiască cuiva neplăcerea. Consecința plăcerii lui. Și de ce să fiu eu aceea care să-l asculte? Eu, care crezusem, avusesem naivitatea să cred în tot ce-mi spusese aseară. Un vaiet neauzit îmi sfâșie pieptul. Nu vreau să știu nimic despre acel copil. Pântecele mi se contractă ca într-o încercare de expulzie. De avort. Ca și cum astfel aş putea să-mi chiuretez din creier gândul că el e tatăl celui copil. Și în același timp tatăl copiilor mei. Îmi dau seama că e absurd tot ce simt. Mona e în fond soția lui. Poate să-i poarte de acum înainte alți zeci de copii. Eu nu voi putea face nimic pentru ca acest lucru să nu se mai întâmple. Eu voi rămâne mereu deoparte. Cu această durere ascuțită și rea din pântec.

Martie răcoros. Fără ninsori. Fără ploi. Geruri seci. Mai dt's dimineața și seară. Tentă alburie a pământului. De beton învechit. De piele de animal tăbăcită, îmbâcsită de noroi. Nici urmă din mustul zăpezii. Niciun semn al viitoarelor vegetații. Asprime inertă.

Cele două săptămâni de reciclare, ca niciodată, m-au vlăguit. Deși acolo, în stațiunea de munte, abundența zăpezii m-a împăcat oarecum cu mine. În ultima seară am și dansat. Poate m-am și amețit puțin. I-am dat voie colegului insistent din Brașov să mă strângă ceva mai tare. Mă amuza felul lui agresiv de a-mi face curte. Prefăcuta lui seriozitate. Ascunzând, printr-o gestică agitată, nedorita servitute a dorinței. Concentrat, își savura plăcerea de a mă avea în brațe. Adunându-se cu tot trupul asupra propriului tumult lăuntric. Afișând

un aer triumfător, sigur de sine. Ca și cum între noi s-ar fi stabilit o legătură tainică. În fond îmi făcea bine tot consumul lui de energie. Dezlănțuirea de ingeniozități pasionate prin care își pusese în cap să mă cucerească. Îmi șoptea cu gravitate, cu un amestec bizar de grabă și lentoare, din care deslușeam aviditatea și nerăbdarea, tot felul de lucruri despre el. La un moment dat m-a întrebat cu vocea încordată: „Ce-ar fi dacă noi doi ne-am iubi? * Firește, nu mi-am stăpânit râsul. Mă amuză cât de abrupt voia să tragă cu urechea la răspunsurile trupului meu. Forțându-mă să mă dezvălui. Am râs. Un râs ce-mi oferea posibilitatea de a-mi ascunde emoția. În fața propunerii lui. Atât de onestă în fond. De modestă. Îmi propunea la modul aproape tandru o mică poveste amoroasă. Neangajantă. Banală. Încheind într-un fel programat terapeutic cele două săptămâni. Când, printre cursuri și seminalii, oboseli și dezbateri, și-a găsit scurte clipe să viseze la mine. La femeia din mine. Aceea în care mișca și trăia un viitor străin lui. În care încerca acum să se insinueze. Așa cum un copil, la capătul unui efort impus, își așteaptă mica lui răsplată. Nu mă atrăgea propunerea lui. Chiar dacă oscilam între măgulire și ipocrită indignare. Așadar, mai puteam să plac. Mai constituiam o tentație. Doctorul spusese că nu-l mai obsedase de mult timp o femeie așa cum îl obsedam eu? Acum sunt în stare să-i dau crezare. Ascultând vocea cald tremurătoare a acestui bărbat încovoiat asupra dorinței stârnite de mine. Atingerea lui nu-i mai aparține. Nu mi-e dăruită nici mie, ci acelei femei din mine în care viața începe să pătrundă în valuri de presentimente. Pornind în raze ce-și împrăștie lumina pretutindeni. Dar mai întâi în amintire. În amintirea ce mi-l readuce aproape pe doctor. Într-un vârtej de gânduri nedefinite. Alergând mângâietor ca niște umbre răcoroase, între cerul străveziu al sufletului și iadul abia mijind al trupului. Visare lenevoasă și însingurată. Dezvoltând abia simțit o tainică răbdare. Din vârful ei, ca al unei mici înălțimi, pot privi imaginea doctorului. Imaginea unui bărbat viguros, încă tânăr, închis în sine, ingenuncheat în el însuși. Între granițele bine definite ale singurătății impuse de cine știe ce suferințe. Acum, în momentul când corpul meu e atins de căldura și tremurul unui corp de bărbat ce mi-e străin, singurul drum care

pornește din ființa mea spre lume e acela care mă duce spre doctor. Nu spre Tăvi, nu spre acest coleg, ci numai spre doctor. Spre acel halo degajat de prezențele noastre respirând aerul aceleiași încăperi. Spre acel de nenumit simțământ care ne ajută să ieșim din noi înșine și să ne întâlnim într-un loc ce nu aparține nici unuia. Loc privilegiat și plin de puteri vrăjitoarești parcă. Supus legilor necunoscute ale unor mișcări impetuoase încremenite încă. Închizând în ele viața misterioasă a mii de gesturi viitoare. Prin care ne vom apropia unul de altul. Închizând simțiri incandescente de care nu eram conștienți încă. Închizând dorința și marea sete de viață. Fără minciună și măști, într-o luptă lipsită de condescendență convențională. Străvechea luptă a sexelor, luminată de străfulgerările tuturor întrebărilor, îndoielilor, între care se petrece viața de zi cu zi. Umbrită poate de experiență. Și, în aceeași măsură, de prudență. De aici, nevoia tânjitoare de a ne găsi unul pe altul la răscrucea dorului? făcut din dorință trupească și abur de suflet în care să ne ascundem. Dăruindu-ne prisosul vieții. Cu disperare, precipitare și infinită tandrețe. Năzuind în egală măsură la depășirea ca și la pierderea de sine. La plămădirea unui singur tot în care să ne desființăm granițele. Să ne purtăm povară imposibilului chiar și atunci când oboseala șterge reliefurile sufletului. Le tocește și le aplatizează. Dar și atunci, în noi să fie puterea de a îndura asta. Răbdarea și așteptarea fiind tot un fel de iubire. Mai puțin zgomotoasă. Mai gravă. Mai odihnitoare. Dar nu mai șovăitoare. În orice oră din zi și din noapte mărirind spațiul din jurul nosli u. Acel spațiu unde să nu conținem să ne aparținem. Excluzându-i pe ceilalți. Astfel să ni se deschidă mereu întinsul întunecat și luminat al vieții. Iar noi să stăm ca și cum am fi veșnic numai la marginea lui. Înaintea Oricăiei încercări de a-l străbate. De a-l pătrunde.

„Da, da. Știu că ești o ființă foarte morală. Din cauza asta și nefericită. Cred că n-ai avut niciodată în viața ta ceea ce se cheamă o aventură. Ai tocmai vârsta la care ar trebui să încerci și această experiență. „Colegul acesta îmi vorbea de aventură, de moralitate. Iar eu visam o îmbune ca o osândă. Din care nimic să nu mă mai scape, știind cu toată ființa mea că mă aflu în pragul unei trezii i. Acea trezire

care nu se teme de căderi. Care vrea

Pte, nu visări deșarte și speranțe în stare să-mi consume toată vlagă. Atunci de ce nu mă împăcam cu Tăvi? Din seara când a dormit la noi, m-am gândit de nenumărate ori la această posibilitate. Și tot de atâtea ori mi-am spus că nu se mai poate. Ceea ce nu se mai poate nu e iertarea. Aceasta, aveam sentimentul, ne-o acordasem reciproc. Ceea ce nu se mai poate e uitarea. Genunea ei unde să ne vărsăm durerile. Mai mult decât acestea, zarva iscată de ele. Deformându-le, mărimdu-le astfel încât orice zgmdărire ne-ar putea duce pe buza unui mic hău.

„” Ești O TMcă floare peste care a dat înghețul. Dacă nu mă înșel. Și nu mă înșel!” îmi șoptea vocea colegului. Mâna lui îmi apăsa omoplatul. „Nu e nevoie să ne facem promisiuni inutile-Ne vom cunoaște mai bine pe noi înșine. Fără să furăm ființelor iubite partea din noi care le aparține”. Acest ne vom cunoaște pe noi înșine suna ca însăși vocea adevărului. Cum altfel decât prin altul vei dobândi cunoașterea ta deplină? Mi se părea incredibil că, dintre toate femeile noi cunoscute pe parcursul celor două săptămâni, noi fiind dintre veteranii reciclării dintre care unele tinere și atrăgătoare, instinctul lui de animal sănătos, lipsit de complicații sentimentale, să mă aleagă tocmai pe mine. Altă dată, probabil, insistențele lui m-ar fi iritat. Acum, realizez doar cât de nepregătită eram să răspund unor atari situații. Cât de anacronică în rigiditatea mea probabil caraghioasă. Nu era exclus ca tocmai aceasta să-l fi tentat să-și pună în funcție tot arsenal al de bărbat care știe ce vrea de la viață. I-am spus-o.

m-a contrazis. Mi-a plăcut sinceritatea lui. Jocul lui cinstit. Intuise faptul că eram o femeie nefericită. Nedepinsă cu jocurile subtile ale dragostei ocazionale. Ceea ce, în chip curios sau nu, îmi sporea, fără să fiu conștientă, atracția. Se oferea pur și simplu să mă piloteze în acest ținut necunoscut mie. Cu maximum de sinceritate. Atâta de câtă avea el nevoie pentru a-și oferi iluzia că încercarea merită osteneala. Că nu e total inutilă. Simțeam însă că, pentru el, eu nu eram decât o plantă exotică. Ale cărei miresme îl atrăgeau. Un interes de colecționar, pesemne. Numai că eu găseam triste aceste apropiieri deliberat epidermice. Triste și nu imorale. Poate că nu mă temeam

decât de mine însămi. De instanța neîndurătoare a introspecției. Sanționând prompt cele mai nevinovate impulsuri. De nenumărate ori am avut prilejul să verific cât de nefericită mă făcea acest mod al meu de a gândi lumea și viața. Unde eram eu cea adevărată? îngropată astfel în mormane de interdicții autoimpuse? Ca și cum un demon necunoscut de mine mi-ar cere să trăiesc cu maximă economie fiecare sentiment, fiecare impuls. Fața mea, probabil, lasă să se vadă fără știrea mea, pâlpâirile unei epuizări. Strunite de hamurile nenumăratelor temeri. De care mă las terorizată. Fac păite dintre acei oameni predestinați să se consume în focurile autocenzurii. Distrugătoare a celei de pe urmă fărăme de spontaneitate. De trăire simplă, sănătoasă, reconfortantă. E ceva istovitor în filosofia asta a mea. Rizibil, cu siguranță. Acesta este cel mai nefericit mod de a mă preda mie însămi. Acelei părți inflexibile și reci. Din care am ajuns să-mi fac o adevărată religie. Dacă gândesc astfel acum despre mine nu înseamnă că fac apologia liberului plac, al arbitrarului. Nu. Tăvi fusese victima acestui mod de gândire. Dacă i-aș ceda acestui necunoscut? Dacă aș încerca, așa cum spune, să mă cunosc cu adevărat? Într-un moment de scurtă nebunie? Trecând fraudulos granița ce mă desparte, poate artificial, de bucuriile simple? Tăvi luptase cu această înțepenire a mea de catâr. Poate că avusese dreptate. Nu-l mai văzusem din seara când se îmbătase. Venea să vadă copiii în lipsa mea. Asigurându: de dinainte că nu există nicio posibilitate de a ne întâlni. Încercasem să-i spun doctorului cât de mult mă frământase faptul că soția lui aștepta un copil pe care el însuși nu-l dorea. Nici eu singură nu-mi puteam explica de ce aceasta. suferință la mine. Până la urmă am decis că e deplasat să vorbesc despre ea. Îmi făceam conștiințioasă traininjin: urile. Doctorul era foarte mulțumit de progresele mele.

Reușeam și acasă să adorm după-amiaza. Un somn scurt de cincisprezece – douăzeci de minute, când eram prada unei veghi ciudate. Înregistrând tot ceea ce se întâmpla în jurul meu. O odihnă profundă a trupului. A musculaturii, mai precis. După care mă trezeam cu energii neașteptat de proaspete. Adevărul e că, în afara ședințelor

de training autogen și doctorul și eu evitam genul de discuții, pe care le purtam înainte. „Haide, renunță măcar în seara asta la principiile tale!” mi-a șoptit partenerul de dans. Încerca să-și apropie obrazul de al meu. „Recunosc că asta îți dă un farmec aparte. Te face să semeni cu un portret schițat din câteva linii foarte ferme. Îmi place părul tuns fără milă. Îți asprește trăsăturile într-un mod înduioșător. Nu ți-a spus nimeni că...?” Nu și-a terminat întrebarea. Aș fi fost curioasă cum ar fi sunat până la capăt. M-am mulțumit să zâmbesc. I s-a părut că zâmbetul meu îi dă dreptul să spere. N-am simțit nevoia să-l dezamăgesc. Mă lăsam dusă de sunetul muzicii. De mișcările propriului trup. Desprins în chip ciudat de mine. Luând-o puțip raza. Eu acceptându-i acest mic abuz. Cu îngăduința atotștiutoare a pășării mamă. Urmărind de la distanță îndrăzneala stângace a zborului puiului fraged. Conștientă că pot interveni oricând. Tot ce mi se întâmpla în seara aceea mi s-a părut apoi dintr-odată total neînsemnat. Tocmai pentru că știam că pot interveni în mersul ei. Neînsemnat ca o adiere de vânt. Atingându-ți obrații și înfiorându-te. Atât. Treci mai departe. Aceeași adiere te însoțește, te înconjoară. Dar nu te mai înfioară.

M-am lăsat condusă pe potecile cu zăpadă bătătorită. Albăstrite de lumina lunii. Trăiam o clipă de calm și siguranță cum nu mai trăisem niciodată. Mă aveam în mina. Dar mai mult decât atât, mă aveam în sufletul meu. În mișcările lui profunde ce nu se lăsau dominate, dirijate de curenți străini. De forțe exterioare. De conjuncturi lipsite de importanță. Totul, dar absolut totul în jurul meu făcea parte din realitatea calmului meu. Era o noapte frumoasă. Rece. Cu un limpede cer în care lumina stelelor răzbătea sidefată. O noapte adevărată. Îi percepeam materialitatea prin toți porii. Mi-o însușeam ca pe un bun special mie destinat. Alături pășea un bărbat. Mai spera într-o apropiere. Iar eu mergeam alături de el. Fără niciun gând, fără nicio dorință. Ca la prima mea plimbare de adolescentă cu un băiat. Trăind bucuria de a fi râvnită. În timp ce mă simțeam atât de apărută în sinceritatea refuzului meu. Numai tinerele fete cunosc această puritate suverană. Izvorâtă din simpla fericire de a exista într-o astfel de seară. În prezența unui băiat. Cu toată nevoia lor de iubire zăvorâtă

în scoica feminității abia deslușite. Deloc primejdioase pentru ele. Pentru aceasta îi eram recunoscătoare colegului. Nu știu dacă a înțeles ce se întâmpla cu mine. A mers alături păstrând tăcerea. Cu totul altul decât cel din sala supraîncălzită. La despărțire mi-a spus: „Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim cândva. Păstrează-mi o amintire frumoasă. Amintirea unui bărbat care, deși a fost respins, se gândește cu recunoștință la tine”. Mi-a atins obrazul. Gestul sugera bucuria cuiva care mângâie o cioplitură de lemn. Neîncrezător că mâna lui alunecă pe o suprafață materială, înzestrată cu acea căldură specifică lemnului. L-am privit apoi cum se îndepărta. Fără să se întoarcă, și-a ridicat mâna dreaptă deasupra capului în semn de salut. Mă gândeam la el cu simpatie. Cu o recunoștință poate la fel de mare ca și a lui.

La serviciu am ajuns să mă obișnuiesc cu absența lui Eugen. Deși, la inc eput, evitam să rămân singură în încăperea unde se prăbușise. Cu o superstițioasă frică, ocoleam locul unde zăcuse și mă privise. Cu ochii nefiresc de mari. Sticloși și concentrați într-o privire ce nu mai aparținea chipului cunoscut de mine. Ci lumii aceleia necunoscute, articulate pe o unică, imensă și de neconfundat dimensiune. Acea a zenitului ce se impune ca un preambul al declinului. Al pieirii. Își conștientiza sfârșitul, am decis eu mai târziu. În serile când nu puteam adormi. îl revedeam implorând cu disperare nu atât ajutor, cât o prezență. O frățească și caldă prezență. În stare să-l împace cu spaimile ce-l sfâșiau. O prezență pe care n-am fost în stare să i-o dăruiesc. Din lașitate. Din compasiunea care sfârșise în dezgust pentru slăbiciunea mea. Eram vinovată față de el. La un moment dat am ajuns să mă conving că el mă și iertase pentru neputința mea omenească, La urma urmei, pentru toți, moartea aproapelui înseamnă, în primul rând, o curentare a celor mai secrete legături ale fiecăruia cu viața. O punere în lumină, o proiectare esențializată a funciarei fragilități umane. Cine poate rezista în astfel de situații, gândului vremelnice? Și, concomitent, bucuriei isterice că a mai fost pășuit?

Ce se petrecea oare în cușca suferinței lui mortale? Obsesia mea din serile când nu mă împăcam cu mine. În afara durerii, a densității ei strivitoare, ce alte ecouri ale conștiinței se mai lăsau reverberate prin

trupul chinuit până la creierul transformat în bizare arhipelaguri se sânge încheat? Poate greșeam. Privirea lui încerca să reflecte numai supremă, ultima indiferență. A celui trecut dincolo de pragul oricărei suferințe. În torpoarea făia nume a pierderii de sine. Când nici nu mai există noțiunea de durere sau de frică. Nu există nicio noțiune. Numai o scufundare în căldura de pe urmă a trupu. ui. Într-o încercare de recunoaștere a lui. Mai exact, de scoatere a lui de sub semnul teribil al înstrăinării. Așezat în substanța lui ca o pecete aparținând neantului. De scoatere și apropiere a lui de frontiera familiarei călduii a vieții A vieții destrămându-se asemenea unui nor. Corpul neînsuflețit al lui Christian nu mă predispusese la astfel de considerații. Poate pentru că nu fusesem martora agoniei lui. Luam cunoștință de imaginea lui ultimă. De caligrafia rece și decisă a rigidității imperturbabile și impenetrabile. De închiderea perfectă, totală, definitivă, în sine. După ce toate umilințele fizice au luat sfârșit. Lăsând trupului liniștea ultimei victorii. Sau înfrângerii. Cine putea spune? Sau poate a unei revelații? Într-un anume fel mortul de la morgă, pe care trebuise să-l identific, avea foarte puțin din Christian. Pentru mine era ca și cum aș fi putut crede că nu murise, ci plecase. De data aceasta definitiv. Fără întoarcere. Îmi dăduse în sfâșit pacea Dar n-a fost așa. Abia după moartea lui am căpătat obsesia faptului că nu i-am mărturisit nimic despre urmarea iubirii noastre. Consumate la modul naiv și incomplet al primelor iubiri. Ah, iubirile adolescente. Inconștiente, iresponsabile. Neavetizate asupra vicleniei naturii. Lăsându-te prada jocurilor așa-zis nevinovate. La naiba. Nimic nu e nevinovat. Totul e maculat de vrerea naturii ce nu are în vedere niciunul din visele noastre senine. Prostesti, mai exact. Iubirea aceea atât de pură, angajând trupurile numai în măsura în care abandonul cast și uitarea de sine erau adăpostite întâmplător de acestea. De trupuri, evident. Noi trăind în dimensiunea eterată a sufletelor rătăcite. Da. Natura impunându-și legile ei indestructibile. Ca o sfidare a purității. Cum ni se întâmplase nouă. Da. Chirstian murise și nu aflase că, de fapt, iubirea noastră își avusese, fără știința și participarea noastră conștientă, partea ei impură. Aceasta făcuse din pânțelele meu

feciorelnic și în mod neașteptat și stupid neatins, leagănul seminței lui risipite involuntar și în joacă. În oarbă și nematura ciocnire a trupurilor noastre. Păstrându-și în acea absurdă îmbrățișare inocența castității. În ignoranța și candoarea noastră n-am văzut pericolul acelor ardente atingeri fizice, nici măcar schițarea actului posesiunii. Ah, neștiința, nevinovăția mea deplorabilă. Stând nătanga între stupoarea blând compătimitoare a doctorului și turbarea mamei. Care nu-și putea imagina cum mi se putuse întâmpla tocmai mie astfel de monstruozitate. Incredibilă pentru orice om cu cât de cât bun simț. Și astăzi, mama e convinsă că explicațiile medicului că asemenea întâmplări sunt rare, dar totuși posibile, nu urmăreau decât să-i aducă o minimă și derizorie consolare. Da, stupid, dar trebuia să vadă în mine un fel de victimă a sfântului duh. N-am fost în stare să-i răspund la niciuna din întrebările ei nebulos, pentru mine, tendențioase. N-o făceam nu atât din îndărătnicie sau rușine. Pur și simplu nu știam ce aștepta de la mine. Așa cum nu știam cum ajunsese în starea aceea. Nu mi-a iertat niciodată că o trădasem, îi înșelasem încrederea. Prostesc, imbecil chiar. Sau, poate, nu și-a iertat ei ea nu și-a făcut timp și pentru educația mea. Dar cum ar fi putut să-și închipuie că voi avea atât de precoce curiozități atât de puțin demne de o tânără fată care se respectă. Din momentul acela, puțină ei dragoste pentru mine a intrat într-un declin încet și sigur.

Plopii își profilează pe cer siluetele despuiate, îi privesc prin fereastra acoperită de perdeaua recent cumpărată. Crengile par vene sclerozate pe mâinile unei femei bătrâne. Nu-mi place acest anotimp. Dezgoleștefără milă lotul. Secătuirea dinaintea unui nou început. Urâtenia vertebrelor radiografiate. Uscăciunea care te duce cu gândul la sfârșimare. Uimită, descopăr mugurii prelungi. Atârând. a viermii. Ploaia lor neputincioasă murdărind caldarâmul. Primele frunze ale sălciei cu trunchi roșu se zbat sub atingerea unui vânt uscat.

Peste o oră trebuie să fiu la doctor. Nu am nicioenergi; le pentru a mă pregăti să ies. Ce lipsite de sens mi se par luate visările legate de acest bărbat. Inadmisibil ca, la v u sta mea și cu experiențele mele, să mă prostesc astfel.

Îmi trec mâna prin păr. E atât de scurt încât îmi stă lipit de țeastă. Mă privesc în oglindă. Tăvi are dreptate. Nu-i pic de feminitate în imaginea ce mi-o întoarce aceasta. Caut în sertarul toaletei un dermatograf. Găsesc unul bont și uscat. Încercările de a-mi contura ochii n-au niciun succes. Renunț. Ca să îndepărtez până și urma acestor încercări, intru sub duș. Las apa să mă biciuie îndelung. Trupul și pielea îmi sunt străine. Senzație curioasă încercată numai când am febră. Mă îmbrac cât pot de repede. Dintr-odată mi se face frică cu mine însămi. Pe stradă îmi simt urechile vâjâind. Încă puțin și voi fi pe punctul de a nu mai fi sigură pe picioare. Ajung la spital cu tahicardie și spatele scaldat în transpirație rece. Cabinetul doctorului e gol. Geamurile sunt larg deschise. Scrumiera e plină. Fumează îngrozitor de mult doctorul. Înainte de a mă așeza pe un scaun, golesc scrumieră. O spăl îndelung în chiuvetă. O așez cu gura în jos să se usuce. Îmi spun că asta înseamnă că îmi iau prea multe libertăți. Că încerc să mă impun într-un loc unde sunt tolerată. Aștept. Deodată, dinspre aripa clădirii cu gratii la ferestre se dezlănțuie un zgomot ritmic de lovituri în metal. Însoțite de glasuri intonând un fel de melopee. E un ritm exasperant prin monotonie și perseverență. Cei de acolo lovesc probabil în țevi. Încerc să mi-i închipui. Nu reușesc. -îmi vine în schimb în minte imaginea fetei văzute săptămâna trecută. Urcată în picioare pe pervazul ferestrei de la etajul doi. Ținându-se cu amândouă mâinile de gratii. Cântând cu o voce neașteptat de puternică pentru trupul ei mărunțel Cântând un cântec ale cărui cuvinte nu mai aveau nicio legătură cu lumea celor de afară. Dacă se putea numi cântec încercarea ei de a se face auzită de aceștia. De cei de afară. Sau pentru ea nici nu existau? Loviturile în țevi devin mai puternice. Ritmul rămâne același. Îmi vine să fug. De ce mi-e frică? De oamenii aceia? Dar sunt departe de mine. De violența cu care își proclamă existența? De câte ori trec pe culoare, întâlnesc unul sau mai mulți dintre acei bătrânei incurabili, docili, îmbrăcați dezordonat, îndeplinind placid simple treburi gospodărești. îi ocolesc și îmi plec capul. Ca și cum aș fi vinovată pentru destinul lor. Pentru sănătatea și libertatea mea. Ca și cum n-aș vrea să aflu că lumea aceasta le aparține și lor. Închiși cum sunt în

zâmbetul timp sau viclean. Aproape toți mă salută. Eu le răspund sârguincios. Cu teamă și un fel de respect. Grăbind pasul. Încercând să scap de insistența privirilor. La fel de brusc cum a început, zgomotul încetează. Mă întreb dacă n-a fost cumva manifestarea unei revolte. Aud pașii doctorului pe culoar. Respir profund. Când deschide ușa, îmi îndrept spatele. Zâmbesc. Privirea lui albastră se oprește pe mâinile mele încheștate.

— Un mic concert.

— Până acum nu am avut ocazia să aud astfel de...

— E felul lor de a-și manifesta solidaritatea. Unul începe și ceilalți se mobilizează instantaneu. Uneori nimic și nimeni nu-i poate opri.

— Ați fost acolo?...

— Nu. Își deseară o energie de care nu sunt conștienți

Cu care nu au ce face.

— Ați fost acolo? insist. Vreau să zic, mergeți des acolo?

— Pentru asta sunt aici. Ceea ce sunt

— Nu vă deprimă?

— Depinde. Unii sunt mai fericiți decât au fost în viața lor obișnuită.

— Dar e cumplit.

— Pentru cei de afară. Odată ajuns acolo, nu mai ai astfel de noțiuni. Sunt rele mult mai mari. Boli mult mai teribile. Boala psihică trebuie privită ca oricare altă boală. I numai că psihiatrul trebuie să pună diagnosticul și eventual să vindece pe baza unor date mai mult decât relative care îi parvin mediat prin comportamentul bolnavului. Or, în cazul acestor bolnavi, nu mai funcționează legătura cauzală semn-proces somatic. Apoi, posibilitatea de manifestare a semnelor e aproape infinită în cazul bolii psihice. Spre deosebire de cazul bolilor organice în care se poate porni de la date imediate puse în evidență prin tehnici de explorare. Psihiatrul trebuie să știe să asculte. El neavând la îndemână alte tehnici de explorare decât capacitatea lui de a asculta nu numai ceea ce se spune ci și cum se spune. De foarte multe ori semnul este greu identificabil. Mai greu chiar decât boala căreia îi

aparține. Psihismul e complex nu numai că dat socio-istoric, ci și datorită individualizării profunde. Citi bolnavi, atâtea boli.

— N-aș putea lucra într-un asemenea loc.

— Ca pretutindeni, nu e nevoie decât de obișnuință. De interes pentru oameni. De dorința de a-i înțelege. Și ajuta, eventual.

— Vă iubiți meseria?

— Nu știu dacă meseria în sine sau puțința ci de a mă pune permanent în contact cu oamenii.

— Dar toți cei care vin aici suferă de un dezechilibru...

— Cu atât mai mult.

Îmi răspunde cu nerăbdare.

— Cum a fost la reciclare? Vreo cucerire, cumva?

Deduc că nu-i face plăcere să vorbească despre ceea ce face. Că a schimbat intenționat vorba.

— Intuiție sau simplă glumă?

— Vasăzică așa! Iată-ne pe drumul cel bun. Cum arăta fericitul?

Izbucnește în râs.

— Nefericit.

— Mortarul cărămizilor mele se cheamă virtute, declar cu ton voit grandilocvent-patetic.

— Înseamnă că s-a grăbit.

Îl privesc surprinsă.

— Întocmai. Aveți aptitudini de ghicitoare.

— Într-o oarecare măsură asta și sunt. Povestiți-mi!

— A, nu! O nimica toată. Un caraghios.

— Toți devenim caraghioși în momentul când începem să ne interesăm de o persoană de sex opus. Mai ales bărbații excelează.

Remarcă sarcastică, lăsând în urma ei o tăcere jenantă. Nu înțeleg ce a declanșat maliția lui.

— Păreți obosită. Trainingul n-a mers?

— N-am prea avut timp. Nici condiții.

— Înțeleg. Să sperăm că n-am pierdut totuși prea mult.

Mă cercetează oarecum rece, preocupat. După care se pare că e absorbit de o problemă ce nu are nicio legătură cu mine. Acea atitudine

distant profesională caracteristică medicilor. În fața căreia te simți mărunț. Desființat. Ras din prezent ca o pată de culoare ce nu-și avea locul. Aștept. Mă privește din nou. Insistent. Oarecum impersonal. Fără nicio urmă din politețea cu care eram obișnuită. Albul sclipitor al halatului îi accentuează fața smeadă. E un moment de încordare. Ceva nedefinit, neliniștitor plutește între noi. Poate chiar o undă de ostilitate. Nu găsesc niciun cuvânt prin care să întrerup tensiunea ciudat instalată. Aștept. Afurisita de tahicardie începe iar.

De data asta din pricina emoției. A surprizei de a-l simți pe doctor posomorât. Enervat chiar. Absorbit, se apleacă dintr-o parte asupra biroului și scrie ceva într-un registru. Fără să se așeze pe scaun. Aș vrea să-mi duc mina la gât. Să întrerup oribila senzație de apăsare. Nodul isteric mă persecută. N-am să-mi dau în vileag suferința asta umilitoare. Nu știu de ce, mă simt eu obiectul indispoziției sale.

— Pot să vin altă dată.

— Nu, nu. O clipă numai și începem.

Continuă să scrie în poziția aceea chinuită.

Nu știu încotro să mă uit. Fixez la întâmplare pătratul negru care încadrează clanța ușii. A câta oară de când vin aici? Nu știu ce să fac cu mâinile. Cu mine însămi. Niciodată nu m-am simțit atât de străină în acest cabinet. Doctorul își aprinde o țigară. Neatent, cu mâna stângă dibuie spre locul unde stă scrumieră. Aștept să-i văd reacția când n-o va găsi. Golește, la fel de neatent, cutia de chibrituri și scutură scrumul în ea. Mă ridic și-i aduc scrumieră. Mersul meu îi întrerupe activitatea. Din nou, privirea lui oprită insistent asupra mea. Ca un zid peste care nu se hotărăște să treacă.

— Mi-am permis s-o golesc.

Suntem foarte aproape unul de altul. Brusc, mă abandonează stânjenelii mele. Își vede mai departe de scris. Simt în el o tărie primitivă în felul cum se domină. Probabil, dacă n-aș fi aici, s-ar lăsa pradă unei izbucniri de mânie. Nu-mi pot imagina ce anume l-a încărcat astfel.

Mă îndrept spre scaunul meu. Nici nu mă așez bine când, cu o mișcare grăbită, împinge totul deoparte pe masă. Îmi apare complet

descoperit în neliniștea sau furia sa. În realitatea acestui moment lipsită de orice urmă de convenționalitate. De disimulare din partea lui. Încerc să mă prefac că nu sesizez nimic, pentru a-l menaja. E poate numai oboseala ce-l face să-și iasă din calmul obișnuit.

— Da. Dacă s-ar putea, aş vrea să lăsăm pe altă dată.

Disting în vocea lui nu atât rugămintă, cât iritare.

— Nicio problemă.

Într-o secundă sunt gata de plecare. Bat în retragere cu o umilință care mă înfurie. Cel care mă concediază astfel nu mai are nimic prevenitor în ton. Am penibilul sentiment că persoana mea, cel puțin pentru moment, îi este total dezagreabilă. Nu șovăi nicio clipă. Închid ușa în urma mea cu energie reținută. Pe cuibare, încerc să fac cât mai neauzit zgomotul pantofilor mei cu toc înalt. Pe stradă, fac exercițiul de respirație în patru timpi. Mi-e frig. Mi-e lehamite de mine. De tot. Îmi spun că e și doctorul un om. Ca toți ceilalți. Cu toane, probleme, oboseli. Totuși, ceva în mine se împotrivește nepoliteței cu care m-a dat afară. M-a împins înapoi în singurătatea mea. Cum ai rostogoli o minge de golf într-una din găurile terenului.

În stația de troleibuz, un bețiv se leagă de mine. Îmi face cu ochiul. Îmi zâmbește vulgar și complice. Se învârtește în jurul meu cu insolența gălăgioasă a celor băuți. Lumea se uită, constată, dar nimeni nu intervine. Instinctul meu de apărare e într-o gravă avarie. Cu toate circuitele blocate. Într-un târziu, un bărbat între două vârste îl pune la punct. N-am putere să-i mulțumesc. În aglomerația din troleibuz, îl simt cum îmi presează coapsele. La privirile mele nedumerite, răspunde cu zâmbete nevinovate. Mieroase. Mă strecor prin mulțime în alt loc. Bărbatul se ține după mine. Se lipește de mine, profitând de înghesuială. Nu pot să scot o vorbă. Îmi vine să urlu. De indignare. De neputință. Când cobor, e pe urmele mele. Nici nu văd bine pe unde calc. Înnebunită de tenacitatea pașilor ce se apropie tot mai mult. În clipa când o mina îmi prinde cotul, țip. Mă răsucesc pradă surescitării. Mă trezesc față în față cu doctorul. Cel care mă urmărise, e oprit ceva mai în urmă. Ne privește cu aerul amuzat al păgubitului lipsit de ranchiună. Îi face un gest doctorului. Un cerc din degetul mare și arătător, care în

toate limbile pământului vrea să însemne că totul e în ordine. Se întoarce și pleacă zâmbind. Tremur atât de tare, încât aproape îmi clănțane dinții.

— Iertați-mă! Am alergat după dumneavoastră. Nu mi-am imaginat că veți dispărea atât de repede. Am fost pur și simplu mojit. Îmi cer scuze.

— A, nu. Fiecare avem momente când... Tac. Încă tremur interior atât de tare încât nu pot vorbi. Faptul că m-a scăpat de urmăritor mă bucură și mă umilește. Prezența lui mă intimidază și mă uimește. Fac eforturi să mă stăpânesc.

— Vă mulțumesc.

— Cred că vi se întâmpla destul de des.

Nu sunt în stare să sesizez nuanța de tachincrie. Mă disculp cu rapiditate suspectă.

— Nu. E pentru prima oară.

Râde. Un răs destins, fără urmă de posomorală din cabinet.

— Nu e nimic de răs. Cel puțin pentru mine.

Treptat îmi recapăt stăpânirea de sine. Îmi desprind cotul din mâna lui. Suportându-i privirea pătrunzătoare. În lumina crepusculară, observ paloarea bruscă a feței lui.

— Înseamnă că merit o mică recompensă.

Zâmbește. Ochii își păstrează însă gravitatea.

Ce vrea să-mi spună cu asta. Probabil am o expresie tâmpă și nedumerită. Se grăbește să mă liniștească.

— Am mașina aproape de stație. Dacă v-aș invita la o plimbare?

— Vreți să spuneți că ați venit cu mașina special pentru mine?

— De ce nu? În cabinet m-am purtat oribil. Trebuia să vă spun...

— Nu trebuie să vă justificați. Nu, vă rog! Nu e nevoie de nicio explicație. Bănuiesc că aveți o mulțime de probleme și cazuri care vă solicită. Vă consumă energia și timpul. Așa că... în afară de asta e destul de târziu.

— Dar și destul de devreme pentru o seară petrecută în singurătate.

Tresar. Nu vreau compasiunea lui. Nu vreau compasiunea

nimănui.

— Dar nu sunt singură. Am copiii. Și mai am un serios antrenament, așa că nu vă faceți probleme.

Îmi regăsesc puterea și jplăcerea de a-l contrazice.

— Toți suferim de singurătate. Fie că vrem să recunoaștem sau nu. Ne urmărește ca mirosul propriului trup. Așa că îmi permit să insist:

— N-am lipsit niciodată seara de acasă. Copiii vor fi îngrijorați. Trebuie să pregătesc cina.

Dintr-odată mă simt cumva trasă în jos de toate aceste obligații. Din care aș vrea să-mi făuresc o fortificație în spatele căreia să mă ascund.

— Aceste excesive și inutile griji! Copiii se vor descurca și singuri. Dați un telefon. Le spuneți că veți întârzia puțin.

— Mai aveam de făcut un drum, mă eschivez în continuare.

— Spuneți mai bine că nu vreți.

— Da. Nu văd rostul. Sunt pacienta dumneavoastră. Atâta tot.

— Astă-seară am eu nevoie de ajutor. Oricât ar părea de neverosimil.

Nu-i pun nicio clipă la îndoială spusele. A fost tot timpul corect cu mine. Instantaneu, îmi amintesc că Tăvi îmi spusese același lucru. Cu alte intonații. Cu alte implicații pentru amândoi. Acum, ce implicații vor intra în joc?

Într-o secundă mă hotărâsc.

— Am să telefonez de la cofetăria din blocul turn.

Mă simt foarte liberă. Încrezătoare. În timp ce dau telefonul, privindu-l, remarc expresia lui recunoscătoare. Avem amândoi aerul unor școlari care tocmai au hotărât să chiulească.

— V-ar deranja dacă am ieși din oraș?

— M-ați invitat la o plimbare. Din moment ce am acceptat, nu cred că are vreo importanță încotro mergem.

E aproape întuneric când lăsăm în urmă orașul. Lumina farurilor însuflețește trunchiurile plopilor de pe marginea șoselei. Zgomotul uniform al motorului îmi dă senzația de amortăală a

creierului. Șoseaua e aproape pustie. Măinile doctorului manevrează volanul crispat. Schimbă vitezele cu gesturi repezite. Tăcem. Îi văd pentru prima dată profilul. Fruntea înaltă, cu partea de la rădăcina părului aplecată spre spate. Nasul prelung, cu fose largi. Gura cu colțurile arcuite în jos. Linia decisă a maxilarului sfârșind brusc în curbura gropiței din barbă. Nu e un profil frumos. Mai degrabă ciudat. Profund bărbătesc. Urechea e aproape desăvârșită. Nu e proaspăt ras. În lumina de la bord, albastrul ochilor are o lucire fosforescentă. Metalizată.

Ai un profil de efigie, doctore. Un profil de băi bat impasibil care rămâne neclintit la atingerea celor mai teribile nefericiri. Un profil de vrăjitor care își cunoaște puterea și nu se teme de ea. Cum nu se teme de nimic. De ce să ai nevoie de ajutorul meu în astă-seară? Te prefaci? În profilul tău e înscrisă toată forța ce face din tine un învingător. Puțin trist și solitar. La care oamenii vin să-și destăinuie disperările. Suferințele cele mai intime. Plăgile infestate ale sufletelor. Ai văzut probabil atâta suferință, încât îți spui că lumea e toată numai o rană. Nu va apuca să se vindece vreodată. Totuși, nu contenești să-ți porți zâmbetul puțin strâmb. Încercând să-ți demonstrezi că sursa curajului tău se află în el. Știi că oamenii au nevoie de acest zâmbet. De acest curaj. Pentru a nu-și pierde încrederea. Dar când rămâi singur? Ce se întâmplă atunci cu tine, doctore? Îți iei jos zâmbetul acesta. Cum îți luai cândva masca de chirurg? Sau el ți s-a lipit de față ca mușchiul de suprafața zgrunțuroasă a unui copac? Știi să taci. Să asculți. Să privești. Să nu te cutremuri. Dar asta e ceea ce se vede. Ceea ce știi că trebuie să se vadă. Dar dincolo? Acolo unde ești singur. Unde exiști singur? Cu spaimile și obsesiile tale? Prizonierul unui trup și al unei minți la fel de vulnerabile ca toate trupurile și mințile care își închipuie că trebuie să le aduci alinarea? Te silești tot timpul să trăiești departe de tine. De ceea ce ar putea să te sfarme? Să-ți dilueze puteia. Acum, în seara aceasta n-ai mai reușit? Sau e numai un joc? Aveai nevoie de un partener pentru a-ți verifica vir-luțile de învingător? N-avem nimic în comun noi doi. În afară de sufletele singuraticе. De viețile noastre ratate. De serile când stăm față în față cu noi înșine. Uneori plictisiți,

alteori placizi. Din când în când, alarmați. De propria descoperire în fața timpului ce nu ne cruță. Simți și tu cum îți bate în tâmples? O mașinărie drăcească.

— Să deschid radioul?

Din felul cum întreabă, ghicesc că ar vrea să răspund nu. Mă decid să răspund da. Se cântă vals de Ravel. După câteva acorduri, îmi iau libertatea să apăs singură butonul. Muzica mă face mai tristă decât pot suporta. Privesc pe geamul din dreapta. Întunericul năvălește spre noi. Ne strivește. Farurile taie în materialitatea lui un culoar de lumină. Alunecăm tăcuți prin el. Ocrotiți. Chiar dacă mie mi se pare că mașina freacă, ca pe un perete prea apropiat masa aceea întunecată. Închizându-se în urma noastră. Și peste noi. Asta mă face să mă gândesc că ieșirea noastră este exact o astfel de alunecare. În lumină. Dinspie și din întuneric, spre lumină. În lumină. Într-o firavă lumină. Prin inima întunericului presant al zilelor noastre. Strivindu-ne din lateral, din spate, de sus. Lăsându-ne în față un mic con luminos.

Știu aici un loc unde am putea opri. E un mic râuleț aproape. Deși, poate e prea rece ca să ieșim din mașină și să facem câțiva pași.

Încuviințez numai din cap. Uruitul mașinii îmi transmite o liniște aproape animalică. Șterge din mine orice amintire. Minte rămâne golită de toate gândurile nedorite. Doctorul conduce pe un drum lateral, neasfaltat, până aproape de malul apei. Un mal arid, fără tufe și copaci. Oprește motorul și stinge farurile. Închid ochii. Sunt uimită de senzația de ușurătate și confort a întregului trup. Doctorul se apleacă spre mine. Aș vrea să mă sărute. Da. Asta e ceea ce doresc cu o intensitate nebunească. Îmi amintesc de seara când Tăvi a venit beat. De tulburarea mea de atunci. Acum îmi spun că am transferat asupra lui toate obscurele dorințe stârnite de doctor. În fața instanței propriiei conștiințe, puteam rămâne mult mai liniștită în felul acesta. Cita perfidie în subconștientul meu. Prima oară când Tăvi încercase o reapropiere, îl respinsesem. A doua oară, respectiv în seara când l-am văzut ultima dată, suferisem pentru că ușa mea încuiată stătuse încuiată zadarnic. Acum, stau și mă întreb dacă îl dorisem cu adevărat pe el, fostul meu soț? Toată seara nici nu îmi amintisem de doctor. Ca

și cum ar fi căzut într-o gaură neagră a memoriei. Singură dorința mea inconștientă se salvează.

O transferăm asupra fostului meu soț din lașitate, comoditate și frica de a afla adevărul. Când o să îndrăznesc să fiu o femeie întreagă? Naturală și simplă, conștientă și nestresată de propriile impulsuri? Da, așa vrea ca acum doctorul să mă sărute. Chiar dacă acest lucru ne-ar scufunda pe amândoi în cea mai vulgară banalitate. Rămâne aplecat asupra feței mele un timp destul de îndelungat. Nu deschid ochii. Îi simt respirația. Palmele îmi transpiră. Știu că încearcă să-mi distingă trăsăturile. Rămân nemișcată. Într-un târziu, îi simt palma uscată prinzându-mi obrazul. O apăsare urmată de mângâierea prin care își retrace mina. Coboară din mașină. Pornește spre râu. Deschid ușa și pășesc spre el. Silueta i se zărește mult mai înaltă în întunericul deplin. Mă opresc la câțiva pași în spatele lui. Fără să se întoarcă spune:

— De obicei, vin singur aici.

O stăpânire perfectă a vocii. A trupului. 1

Nu simt nevoia să spun ceva. În sinea mea îi sunt recunoscătoare pentru dovada de încredere. Care e, în mod cert, mai mult decât atât. Sunt foarte emoționată. O clipă mai târziu, începe să plouă. Stăm la distanță unul de altui

Dpsnărtiti de șuvițele ploii. Auzim picăturile lovind fața apei r-2 c ploaia pe obrazul ridicat spre cer. Pe părul care începe să miroasă a jilav. Pe umerii ce și-au pierdut cboseala-m miroăul ploii în felul acesta din

COPE a un fel de a-i comunica faptul că mă bucur. O bucurie care nu mai are nicio legătură cu ploaia în C™ liniștea dăruită de prezența lui. Recuperare neașteptată

Unlă Cmfe Stetpi Mmi plăcea să umblu desculț prin oloaie. Prin bălțile călduțe ale verii.

— Să simți abureala pământului în tălpile goale.

— N-am vrut să mă îndrăgostesc de dumneavoastră.

— Erau ploi calde și noi eram copii...

— E absurd, dar am ajuns în situația de a-mi don iar fericirea. De a trăi pentru cineva. Chiar dacă asta ar însemna în cele din urmă,

suferință.

1 Erau veri minunate și lungi, când aveam nevoie de atât de puțin pentru a fi fericiți. **m**

— Nu am niciun drept să vă tulbur; totuși mizez pe faptul că venind aici cu mine sunteți conștientă că încerc să vă forțez bunăvoința.

— A + unei așteptarea în sine era o dulce și neprec. zată tulburare. Între o vară și alta, între o ploaie și alta creșteam. Mă bucuram.”, rama.

— Nicio vârstă și nicio experiență oncit de drama țică, nu poate strânge în noi așteptarea Dorința de a **n** smulge din noi înșine pentru o altă Innță.

— Speram fără să știu ce. Atunci.

— Nu pot admite că sunt un om terminat. Deși am de zile m-am străduit să mă conving numai de acest lucru. Toate speranțele acelea s-au prefăcut într-o plasă în care m-am prins singură...

— Am luptat cu mine mult în ultima vreme. Totuși nu mă pot împiedica să mă gândesc la dumneavoastră

— Când m-am trezit pe masa ginecologului nu eram nici femeie, dar nici fecioară. Să mori de răs, nu. Eram pe cale de a deveni mamă înainte de a deveni femeie.

Tace îndelung. Infinit de încet se întoarce spre mine. Se apropie. Îi simt întâi umbra atingându-mă. Simt în apropierea lui o tandră și reținută solidaritate.

— Da, doctore. Asta ar fi trebuit să vă spun de la bun început. Dar nu-mi închipuiam că un astfel de lucru poate fi și crezut.

— Orice poate fi crezut. Cu cât sunt mai neverosimile întâmplările oamenilor, produc mai multă suferință. Am aflat acest lucru de-a lungul multor ani în care am avut parte într-un fel de bucuriile sadicului tot obligat fiind să observ bolnavii. Fiecare străduindu-se să-mi ascundă câte ceva. Esențialul chiar.

— Uneori îmi spun că prima mea iubire e o farsă a memoriei mele. Mai ales când nu reușesc să-mi aduc aminte cum eram atunci. Pur și simplu nu mai am nicio amintire din perioada aceea. Ca și cum

acea parte a vieții mele s-a consumat în absența mea.

— Firesc. Orice suferință psihică majoră provoacă acest gen de uitare. La început, ea ocupă tot orizontul conștiinței. Până la exasperare. Până la epuizarea tuturor posibilităților de suportare. Intervine apoi, ca o autoapărare, expulzarea ei la periferia conștiinței. Preluată de subconștient, intră într-un proces coroziv. Erodează tot ceea ce întâmplător a acompaniat-o. Conjunctură, stări conflictuale sau, dimpotrivă, stări de euforie. Are această tendință la supremație. Ștergând totul din jurul ei. Erați foarte tânără și nepregătită.

— Bănuiesc că toate fetele sunt așa la prima lor iubire.

— Nicio iubire nu ne găsește pregătiți. Vă rog să-mi scuzați peripatetismul.

— Pe Christian l-am iubit așa cum iubeam soarele, lumina, căldura. Chiar dacă asta sună caraghios și copilăresc. Da, mă bucuram copilărește de el. Ne știam de mici. Mă bucuram de apropierea lui cum mă bucuram că respir. Că alerg. Fără să fiu conștientă că mă bucur. Nu știu dacă era iubire. Ceva asemănător felului cum se dăruiesc copiii jocurilor lor. În prezența lui mă auzeam pe mine însămi. Cea din reveriile mele. Fără niciun efort. Niciodată apoi n-am mai trăit acea deplină libertate a spiritului și a trupului. Puritatea îmbrățișărilor. A elanurilor unul pentru altul. Nici nu eram conștienți că dorința ne rodea trupurile. Atingându-ne, ne uitam toate spaimele. Descopeream că existăm și dincolo de granițele ființelor materiale. Într-o contopire ce neglija până și faptul că suntem total diferiți. Nu patima ne orbea. Uimirea. Încântarea de a ne privi. De a ne atinge. Asta dădea tăcerilor noastre o solemnitate împăcată și senină. Nici azi nu știu, când și cum, natura s-a folosit de noi, da, deși îmi, dis Pla-e Pr° [acesta este cuvântul, pentru a ne demonstra de f aP* mie, nu și lui, că nu există punctate perfecta-Joc nevmo vat. Îndrăzneală inconștientă nepedepsită M-ați întrebat de ce nu i-am spus nici atunci, înainte de a pleca. Ce1 puteam spune? Eram convinsă că nu păcătuisem. L început n-am crezut. Eram atât de nepregăti a sa înțe g un astfel de lucru. Apoi m-am revoltat. R a fost mai eficientă însă. După care totul. El, oricum, nu mai era lângă mine. Când l-am i evazutrecusem de mult amândoi în rândul

Pers^on =. Zul adulte. Amintirile noastre nu mai coincid: ideau într-un tot. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi atras atenția asupra acestui mic amănunt, neașteptat și pentru el? marcat

— Asupra acestui important amănunt care v-a marcat toată viața. m. Înduioșat. Azi mă gândesc că i-am acordat un loc disproportionat în viața-ea. Cu timpul am învățat să plasez acest episod în zona și ambiguă a începuturilor peste care toți ne țăduim cel puțin preferăm, să trecem cât mai în fugă. Pentru a ne scuti de un inutil sentiment al penibilului.

— Și, pe urmă?”.

— Pe urmă? Facultatea. După un timp m-am mantat.

S-a întâmplat astfel încât soțul meu a crezut că am născocit totul. Ca să par mai interesantă. Ca și cum ai putea face dintr-o asemenea suferință un obiect de podoabă care să-ți sporească originalitatea. diTMq -, P

Doctorul stă în fața mea cu capul plecat Hoaian murează pe amândoi din creștet până în tălpi. După neașteptata mea mărturisire, am deodată senzația unei trădări. Iată. așadar, în pofida tuturor împotrivirilor de până acum, ceva, nu știu ce, m-a silit s-o fac. Fără să mai cred în ncesitatea ei...

— Să urcăm în mașină, îmi spune doctorul.

Îmi deschide ușa și așteaptă să mă așez. Mi-e îng. Se așază pe scaunul lui. Îmi întinde batista să-mi usuc părul. E ceva mai mult decât simplă solitudine în gestul lui. Dă drumul căldurii. Se întoarce spre mine. Nu e simplă întoarcere. E încercare de a mă cuprinde în haloul disponibilității sale. îi zâmbesc în timp ce mi usuc PrLJ? batista lui. Acest mărunț obiect care-i aparține, aflat acum în mâinile mele, Atingându-mă. Asemeni ochilor ce se opresc asupra mea cu solemnitate afectuoasă. Acum va trebui să mă comport cât se poate de firesc. Acum, când am reușit să trec dincolo de limitele puterii de a păstra totul în mine.

— Nu știu cum se face că v-am făcut această mărturisire. Tot timpul am crezut că nu voi fi în stare să vă spun cum s-au întâmplat cu adevărat lucrurile. Nu mai departe decât în după-amiaza aceasta.

Acum mi-ați spus că aveți nevoie de prezența mea. Drumul acesta, faptul că, deși eram aici, ați simțit nevoia să vă îndepărtați, ploaia, tot ce ne-am spus, toate acestea mi-au dat deodată un curaj pe care în cabinet nu-l aveam. Îmi cer scuze. Bănuiesc că tot ce v-am spus e mai mult decât stupid.

— Nu mai stupid ca alte povești adevărate. Ar trebui să bem un pahar amândoi. Ceva care să ne încălzească.

— Da. Ploaia m-a înfrigurat. Dar e mult prea târziu pentru a merge undeva. Arătăm cam ciudat amândoi. Acasă o să-mi fac un ceai fierbinte. Oricum, vă mulțumesc pentru seara aceasta.

— N-o să vă duc încă acasă. E abia ora nouă.

Hotărârea din glasul lui îmi provoacă un gol localizat în regiunea plexului solar. Ca în avion. În momentele când se întâmplă o scurtă cădere a aparatului.

Picăturile ploii devin un fel de șoapte somnoroase. Tot mai rare, tot mai încete. O ultimă picătură pe caroseria mașinii ne aruncă pe amândoi într-un spațiu de așteptare. Nu mai știu ce așteptăm. Continuarea ploii sau altceva, îmi aduc aminte că nu i-am răspuns. Aș vrea să protestez. Constat că în mașină e mai multă lumină. Mi se pare a fi de bun augur. Brusc, trăiesc senzația electrizantă a nebuloaselor fire invizibile ce se încrucișează între noi Atrăgându-ne unul spre altul.

— Acum mă veți duce acasă la dumneavoastră, spun cu un pic de cruzime. Ca să maschez faptul că sunt descumpănită. Că, dacă acest lucru se va întâmpla, numai curajul meu i-ar sta în ajutor pentru a-și îndeplini hotărârea.

— Da. Chiar dacă asta înseamnă a ne îneca în cea mai crasă banalitate. Chiar dacă acum aveți gâtul uscat de emoție.

— Recunosc că sunt emoționată. Mă întreb însă dacă nu cumva mi-ați fabricat o imagine ce nu corespunde realității? Vă atrag atenția că știu la fel de bine ca și dumneavoastră ce vrea să fie încăpățânarea de a face din singurătate un fel de blocadă împotriva ta însuși. Să fii nefericit din convingerea că retragerea în sine e preferabilă oricărei speranțe. Să fii nefericit deci din voluptate. Ei, bine, astă-seară, vom lăsa amândoi deoparte aceste principii? Vom trece peste prudență,

reticență și tot ceea ce se cade?

— De ce e nevoie de atâtea cuvinte pentru ceva atât de simplu și clar? Doi oameni singuri, liberi, atrași unul de altul, într-un moment de sinceritate, decid că pot încerca o apropiere. Cât despre imaginile care ni le fabricăm unii despre alții, ele fac parte din neputința noastră de a trăi singuri. Slut ca o pajiște însorită. Ne odihnim acolo și mereu simțim nevoia să închidem ochii. Să ne lăsăm pradă vedeniilor de sub pleoape. Cu cât sunt mai colorate, mai neadevărate, cu atât ne captivează mai mult. Dar asta numai până când ceva ne obligă să punem capăt reveriei. Acum, să zicem, ochii mei au obosit să tot strângă în mod inutil din pleoape. Pentru a reține nealterată imaginea fabricată, cum spuneai. Acum vreau să vă văd. Pur și simplu. Fără să suprapun realitatea dumneavoastră acelei imagini. Nu mai am vârstă, nici răbdarea, nici timpul. Adevărul e că toată viața mi-am petrecut-o fără să îmi fac iluzii. De niciun fel. Mi-a lipsit imaginația. Soția mea era de părere că sufăr de această lipsă ca de o infirmitate. Da, sunt un ins prozaic. Prea lucid. În legătură cu imaginile fabricate, Yung spune că fiecare om poartă cu sine, adânc îngropat în inconștient, încă de la naștere, o imagine tip pe care mereu o caută. E avid s-o găsească. Bărbatul, o imagine a femeii, iar femeia o imagine a bărbatului. Într-un cuplu, aceste imagini sunt încontinuu proiectate de fiecare unul asupra celuilalt. Mi s-a părut ciudat să vă aud vorbind despre imagine fabricată. După cum vedeți, s-ar părea că aceste așa-zise imagini fabricate au în ele ceva aparținând naturii noastre celei mai profunde. Nu numai stratului unde e suverană conștiința. Și încă ceva. Se spune în mod obișnuit că bărbatul e făptura rațională și femeia cea emoțional-senzitivă. Tot după Yung, lucrurile ar sta exact invers. Aceste două tipuri existând în fiecare dintre noi, ca și proiecția aceasta reciprocă a lor și deci și conviețuirea se află pe planul inconștientului. Asta la începutul vieții. Cu timpul, înaintând în vârstă, devine tot mai pronunțat fenomenul conștientizării. Ceea ce înseamnă, de fapt, trecerea de pe planul inconștientului pe cel al conștiinței. Proces care implică în tot mai mare măsură examenul critic. Instalarea într-o obiectivitate relativă, filtrată totuși prin subiectivitate. De aici, ca o

consecință, pierderea armoniei inițiale a cuplului. Și, concomitent, apariția conflictelor. Explicația atâtor despărțiri. Așa-zisa nepotrivire de caracter.

Am convingerea că vorbește pentru a mă face să îmi uit emoția. Cum tot așa cred că mă las cu bună știință proiectată cu capul în zid. Fără să am curiozitatea ce se va întâmpla după aceea.

În lift, stăm față în față. Doctorul strânge din maxilare. Obrajii i se contractă ritmic. E felul lui de a-și stăpâni emoția? Deschide ușa apartamentului evitând să mă privească. Intru. E un moment unic în viața mea. De la care, nu știu de ce, aștept o revelație. Rămâne câteva secunde în spatele meu după ce a închis ușa. Îi simt privirea în ceafă. Un fior coboară înspre omoplați. Sunt pătrunsă de frig până la oase. Îmi strâng umerii și brațele. Înaintez spre oglindă fixată în perete. Se apropie de mine. Așa cum stă în spatele meu, îi văd doar capul în oglindă. Tot acolo ne descoperim privirile. A mea, puțin năucă. A lui, plină de o nereprimată nevoie de apropiere. Mă întorc. Îmi las capul pe pieptul lui. Pe vestonul ud. Îi simt mâinile apăsându-mi spatele. Într-o dezorientare dezarmată. Într-o așteptare crispată. Încerc să-mi ridic capul. Să-l privesc. Mă strânge în brațe împiedicându-mă. Înțeleg că își potolește emoția. Deocamdată își caută un adăpost în părul meu umezit de ploaie. Nimic neașteptat în toate astea. Toate perechile din lume refac la infinit aceleași gesturi de tandrețe. Cu sentimentul că lumea abia începe să respire. Odată cu desprinderea lor de lume. Cu scufundarea în veghea nerăbdătoare a ființei. În absența din sine. Devenită prezență cotropitoare în celălalt. Nimic neobișnuit, așadar, în îmbrățișarea noastră, aparținând permanenței umane. Aceeași, dintotdeauna, și pentru toți. Totuși, clipa unică, nerepetabilă, imprevizibilă, îmi descoperă ce am mai auster, mai primitiv, mai tainic în mine. Mă restituie timpului acestuia interior care curge într-un cu totul alt ritm. Fără să mă rănească. Să mă destrame. Mă adună în lentoarea lui protectoare. Lipsindu-mă de cel mai elementar simț al conservării. De ce numesc oamenii fericire această sfâșiere? Acest strigăt mut ce face să dispară din noi orice urmă de rațiune? Această dizolvare în dorința de a ajunge la cel din urmă și mai întunecat tărâm

al uitării?

Apoi, totul se învălmăşeşte în mintea mea. Sunt uşoara că o frunză pe care el o poartă de mână spre întunericul unei camere. Suntem întuneric cald şi dens. Lumină îngheţată. Pustietate. Buze pecetluite de tăcere când revenim cu stupoare la propriile limite fizice. Suntem o singură singurătate nevoită să respire prin două trupuri ce se regăsesc cu timiditate, recunoştinţă şi nelinişte. Dacă, deschizând ochii, toată această permanenţă ne va fi smulsă cu brutalitate? Dacă vom fi izgoniţi fiecare în străinătatea propriului suflet? Ca într-un peisaj ce ne devenise ostil? Lipsit de căldura ce abia ne redase raţiunea existenţei? Ne temeam până şi de palida lumină venind din hol. Ca şi cum acolo ar fi o ţară străină unde nu ne-am recunoaşte. Trecând inconştienţi unul pe lângă altul. În graba disperată de a ne recăpăta vechea identitate? Aceea cu care nu mai avem ce face. Aşa cum nu mai ai ce face cu pansamentul răniilor vindecate...

La bucătărie, bem ceai din căni uriaşe şi ne străduim să ascundem faptul că ne studiem pe furiş.

— Poţi să-mi spui Maia. E numele pe care mi l-am dat singură când eram mică. Vine de la Maria.

— Maia. Pentru indieni Maya e existenţa. Lumea pe care o conştientizăm şi în care noi înşine fiinţăm. Dezvoltându-ne şi dezagregându-ne odată cu ea. E, în acelaşi timp, orice iluzie „amăgire dar şi farmec. E un nume luminos datorită melodiei vocalelor.

— Dar poate fi amăgitor, aşa cum spunea.

Mă alint. E ceva ce nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Îmi place numele tău. Aşa cum îmi placi tu pentru că nu eşti străină de o neobosită căutare a vieţii launtrice. A celui adevăr pe care realitatea sensibilă îl ascunde de cele mai multe ori.

— E prea frumos ce-mi spui.

Îmi dau seama cât de uşuratic sunase alintul meu.

— Strădania ta de a nu rămâne în contingent. În lumea senzaţiilor şi a satisfacţiilor primitive ale simţurilor. Ceea ce te călăuzeşte nu e neapărat şi numai raţiunea, ci, mai ales, intuiţia. Intuieşti faptul că dorinţele ignorate ale omului influenţează

comportamentul lui. Subminând stăpânirea de sine dacă nu e conștient de forțele de care dispune. Dacă nu încearcă un echilibru al acestora: rațiunea și instinctele. Da, cred că dispui de această intuiție aducătoare de pace. Pentru realizarea căreia se cere voință, perseverență, tărie de caracter, calități afective și morale. Se cere o trezire a stărilor inconștiente. Exact ceea ce încearcă de fapt psihoterapia noastră. Ședințele de training mi-au dat posibilitatea să te cunosc foarte bine.

Cel care îmi vorbește nu mai seamănă deloc cu cel din cabinet. Căldura vibrantă a ochilor risipește oboseala obrazului. Am impresia că o pânză abia perceptibilă i-a fost ridicată de pe trăsături pe care le estompă. Acestea capătă limpezimi de aqua forte. În blugi și cu cămașa cadrilată, pare teribil de tânăr. Se mișcă rapid, suplu, în timp ce mai pregătește o porție de ceai negru cu aromă de fruct de mango. Nu-mi pot lua ochii de la el. Simplul fapt de a-l urmări mă umple de bucurie. De acel calm dătător de siguranță. Mă întreb dacă am încercat acest simțământ vreodată. Această convingere că nu mi se mai poate întâmpla nimic rău. Doi oameni, un bărbat și o femeie, trăind din plin cea mai totală și sinceră intimitate. Bucuria de a se simți împreună. Eliberați de ultima îndoială. Descătușați de ultima spaimă de a se dezvălui unul altuia. Fără chinuitoarea întrebare „ce rost are?” Dintr-odată, viața noastră refuză să mai știe de ea. Suntem atât de plini unul de altul încât, copilărește poate, totul capătă un sens. Unul minuscul, evident, dar esențial pentru fiecare respirație a noastră. Sensul acesta înglobează și ființele noastre și spațiul în care ne mișcăm. Bucătăria aceasta luminoasă, ordonată, cu lucrurile ei puține și absolut necesare pentru menajul pe care și-l-face singur probabil. Unicul loc din lume în care mă pot afla acum. Înfășurată în halatul lui, închisă între pereții care asistă la gesturile lui cotidiene, înconjurată de lucrurile pe care le atinge. Nu am deloc sentimentul că aș fi o captură. Așa cum îmi imaginam cândva că s-ar putea să fiu dacă m-aș lăsa antrenată într-o astfel de situație. Dimpotrivă. Conștiința că mi-am câștigat adevărata libertate. Acea care îmi dă posibilitatea de a mă bucura de aceste clipe. De faptul că are grijă de mine. Că această încăpere mă acceptă firesc. Cu tandră complicitate. El e cel care

permite acestor lucruri ce trăiesc într-o prelungire a lui să se dezvăluie. Să mi se arate. Să mi-l apropie. Să mi-l predea. Micul lui regat descoperindu-se privirilor mele avide. Așteptând acordul meu. Clipa când îl voi lua deplin în posesie. Când îmi voi învinge ultima rezervă. Când îl voi privi cu ochiul celui căruia îi aparține. Ca ultim semn de încredere. Știu că acest timp nu se va mai repeta. Acum e pentru prima. și ultima oară. Ca atunci când, în copilărie, un prieten se decide să îți arate mica lui cutie cu comori.

— Faci totul singur, sau ai o femeie care te ajută?

— Ți-ar plăcea să afli că am aptitudini de menajeră?

Râdem amândoi.

— Dimpotrivă. Aș vrea să cred că nu oricine are acces aici.

— Nici nu are.

Pune ceainicul pe suportul împletit din paie colorate – Se apleacă peste masă spre mine.

— Ești prima femeie pe care o aduc aici, Maia. Îmi place să-ți rostesc numele.

Știu că nu minte. Torn ceaiul în cești. Se așază în fața mea cu mâinile încrucișate peste piept. Ne privim peste aburul ceștilor. Coborâm fiecare în privirea celuilalt. Până la punctul unde simțim că a ne privi mai departe înseamnă a ne dăruia unei posesiuni spirituale.

— Ți-a spus cineva că ești o femeie minunată?

— Nu.

— Nici nu avea cum. Nimeni n-a știut să dezghețe apele ființei tale. Nici chiar tu însăși. Nu știai că iubirea înseamnă și un trup ce nu se rușinează să se trăiască pe sine. Un suflet care își caută perechea fără teama că aceasta îl va lăsa descoperit. Ai adunat în tine atâta teamă încât nici actul simplu al dragostei nu te elibera. Nu ai cunoscut niciodată liniștea animalului care trăia în tine ca într-o cușcă a penitenței. Prea multă introspecție. Un fel de epuizare în trăiri fantomatice. În mijlocul cărora te regăseai mereu însemnată de o experiență netrăită până la capăt. Singurul lucru bun aici rămâne strădania de a-ți aduce propria umbră în lumină sau de a-ți lumina partea umbrită. În rest, ți-ai conturat caracterul dintr-o singură și

prost gândita linie de conduită. A refuzului de a fi tu însăși. De a-ți trăi firesc impulsurile normale. Interzicându-ți iubirea. Baricadându-te într-o răceală ce n-a fost scutită de neliniștea cărnii. Căreia i-ai opus în permanență curajul disperat al spiritului. Cum ai trăit atât de mulți ani perfect închisă în tine? În statornicia refuzului de a te cunoaște în ceea ce ai mai profund? Fii cel care ești spune egea „entelehiei creatoare¹ a psihicului. Îți lipsește, mai. fr-a lipsit această putere. Virtualitatea depășirii terioară^{31 11} aceea de înnoire și reconstrucție ini Spui lucruri care îmi amintesc de reproșurile fostului meu soț.

— Pentru că trebuie să ți se spună.

— Dar mi-au fost spuse.

Fără niciun folos. Iartă-mă. Pentru mine ai fost la început un caz. Apoi, așa cum ți-am spus, o preocupare nejustificată numai de interesul strict profesional. Aveai toate datele unei femei adevărate. Dar, dintr-un motiv din Tea' aceasta femeie ratase cea mai omenească parte o să sp, m.că TM ai adus aici Pentru a-ți satisface o cunozitate profesională?

— A fost o vreme când am gândit astfel. Nu astă-seară Jur. Acum am sentimentul că pot să-ți spun orice. Acesta e prețul pe care trebuie să-l plătești pentru faptul că m-ai adus în situația de a mă îndrăgosti de tine.

— 7 Alexandru! Nu te temi deloc de cuvinte prea mari? mi ți se pare că între a te îndrăgosti de cineva și a-l iubi e totuși o distanță apreciabilă.

nnaTONf-G din lume-Ol ic ««UVÂnt poate sfaiima într-o secundă. Comuniunea secretă din le mm” e „O dintre lucrurile lui și mine e o himeră pe care mă străduiesc din rășputeri să n-o regret. A regreta ceva înseamnă a te gândi la acel ceva ca la un lucru dispărut.

+ Numai dacă acorzi cuvântului nuanța superficialității lacome, grăbite. Cât despre mine, am depășit vârsta hămeselii agitate. Îmi doresc femeia pe care s-o iubesc. Neobosând nicio clipă să mă îndrăgostesc de ea.

De ce îl suspectez de falsitate?

În totuși, iubirile noastre obosesc mai repede decât ne-am

aștepta noi.

— Spun asta deoarece simt în el o dorință prea categorică e a lămuri lucrurile între noi. Acele lucruri grave cu care abia încerc să mă deprind. Înainte de seara aceasta nici nu îndrăzneam să mi-o închipui. Am vârstă la care o femeie începe să se îndoiască de farmecele sale. Când pune în cumpănă cât pierde și cât câștigă din îndrăzneala de a ceda unui bărbat.

— Nu-mi place scepticismul tău. Îți propun o cursă lungă, nu o scurtă călătorie de agrement. De ce ești suspicioasă?

— Pentru moment, îmi ajunge seara aceasta. Nu vreau promisiuni, planuri și toate celelalte.

Simt că eu sunt cea care introduc falsitatea între noi.

— Iar o încercare de a te păstra liberă? Să nu-ți închipui că nu cunosc această oscilație perfidă a iubirii. Dorința dea te contopi până la anihilare cu o altă ființă și îndărătnicia de a-ți recupera, din neîncredere, teritoriile pierdute. La ora asta nu am ce face cu acele afurisite și deja înstrăinate teritorii pierdute. Voi continua să merg în lungul și latul lor mințindu-mă. Căutând în fond urma pașilor întipăriți acolo.

— Dacă e o declarație de dragoste, sună destul de ciudat. A resemnare obosită.

— Nu. Sună a dorință de abandon. Sunt obosit de singurătate. E mult de când nu am mai fost cu o femeie. Pur și simplu renunțam în ultimul moment. M-am săturat să mă simt predat numai instinctelor. Vreau să doresc o femeie cu toată ființa mea. Să-i trăiesc apropierea.

— Să nu-mi pot înfrânge impulsul de a o privi, de a o atinge. De a trăi fiorul acelei atingeri cum ai trăi posesiunea. Știind în același timp că exact aceasta poate fi neglijabilă. Tocmai pentru că se limitează la sex. Eu dorind altceva. Posesiunea completă. A privirii. A porilor. A respirației. A fiecărui gând. A fiecărei celule. Aceea în care un bărbat și o femeie care merg pe stradă spun, fără să știe și fără să vrea, spun tuturor, cu toată ființa lor, că își aparțin. Că între ei nu se mai află nicio distanță primejdioasă neparcursă. Niciun vid în care respirațiile lor să nu fi irupt la unison. Nicio bucurie și nicio durere pe care să n-o fi

împărțit ca pe o bucată de pâine. Nicio părticică din singurătatea lor pentru care să nu se simtă vinovați, responsabili.

De ce mă deconcertează spusele lui? Pentru că am sentimentul că își vorbește sieși? Fără nicio dorință de a mă convinge?

Pleoapele lui devin tremurătoare. Tăcerea care. urmează netezește în minetoate îndoielile. Acelea care urcă spre creier ca undele apei agitate în adânc. Zeci de cercuri concentrice care se pierd pe fața tot mai liniștită. Până ce întinderea aceea ca o oglindă neclintită ajunge să semene cu o materie încremenită. Lipsită de viață. Aceasta să fie iubirea? Sfârșeala ce-ți îngreuiază ființa? Contopirea bucuriei spiritului cu tristețea blândă a trupurilor golite de dorință? Nemaipartținând clipei imediate, concrete, ci unui prezent interior dilatat care șterge limitele separatoare. Instaurează între doi oameni un nou sistem de comunicare capabil să sesizeze ceea ce vrea să ascundă fiecare. Să mistifice. Într-o tatonare surdă semănând atât de bine cu o luptă.

— Ți-e frică de mine?

— Într-un fel, da. Dar mai mult de neputința mea de a mi te mai scoate din minte. Cred că ești acolo dintotdeauna. Ca o maladie ce nu se declara. Acum, că i-am permis să se manifeste, n-am să mai scap de ea. Mă taci să mă simt slabă. Minunat și înfricoșător. În fiecare clipă când totul ne desparte. Când fiecare trebuie să fie numai el însuși. Cândva, am citit undeva, nu mai știu unde: „Nu suntem decât o ființă unică ce nu îndeplinește decât același lucru în cel mai mare număr de maniere posibile”. Mă gândesc cât de greu se pot pune de acord aceste maniere posibile când doi oameni încearcă o apropiere.

— Regreți?

— Da. Regret timpul când n-am să mai fiu pentru tine ceea ce sunt acum.

— Bănuiam. Așteptam ca bucuria ta de acum să se amestece cu neîncrederea. Asta îmi întărește și mai mult convingerea că nu m-am înșelat asupra ta. Atât de calmă și resemnată în luciditatea ta. Asta se cheamă putere. Ar trebui să mă supăr pentru această neîncredere? Ai fost obișnuită să te supraveghezi foarte mult. Ai făcut-o fără prea multă

simpatie și încredere în tine însăși. Nu te-ai încurajat în niciuna din acțiunile tale. Pentru că nu ți-ai acordat un minimum de importanță. Nici indulgență nu ai avut. Nici pentru tine, nici pentru încrederea care, în mod normal, trebuia să ți-o dăruiești. Sigur, asumarea conștientă a unui trecut nefericit generează în mod firesc neîncrederea într-un viitor mai bun. Chiar în forțele tale. În capacitatea acestora de a realiza vreun viitor. Psihismul e ceva atât de complex. Tot ceea ce se petrece între mecanismele cerebrale și trăirea mintală cât de cât conștientă se plasează încă într-o zonă umbrită. Trecerea de la normal la patologic este o muchie inimaginabil de îngustă. De în sesizat. Practic, nu există o limită notă. Toți suntem mai mult sau mai puțin normali, mai mult sau mai puțin bolnavi. În funcție nu numai de caracterul tipului nervos căruia aparține. Și în funcție de condițiile de viață. Acestea conferă și ele vieții psihice o diversitate incredibilă. Fiecare se adaptează cum poate la solicitările vieții. În raport cu dependența de semenii, de relațiile cu aceștia, de tensiunile create în urma acestor relații. Tensiuni cu răsunet pe plan interior.

— Sunt grav bolnavă, doctore?

Întrebare pusă numai în joacă. Spre surprinderea mea nu-și dă seama.

— Ușor psih astenică, cu tendință la anxietate. Îndoieli, oscilații, nehotărâre, neîncredere, cum spuneam.

Îl privesc uimită. Niciodată până acum nu mi-a spus astfel de lucruri. Dimpotrivă, m-a asigurat că sunt cât se poate de normală. În raport cu experiențele traversate, „vident”.

— Sufăr eu de toate astea?

— Numai când ești obligată să răspunzi unor solicitări afective din partea mea, mă tachinează.

Pesemne arăt foarte derutată. Se apleacă și îmi prinde ubrajii.

— Fii liniștită! Glumesc, firește.

— Da. Numai că eu nu prea am simțul umorului. Ăsta fiind o infirmitate gravă. E ceva ce ține, se raportează. strict la experiența mea de viață. Știi, n-am fost prea răsfățată. Nu o spun cu murnire, nici ranchiună. E doar concluzia la care m-a condus în mod inevitabil viața

me a de până acum. Nu sunt o femeie pentru care cineva să-și fi pierdut vreodată capul. Nici n-am depus cu tot dinadinsul vreo stăruință în acest sens. N-am fost în stare să rețin niciun bărbat în viața mea. Am vocația femeii abandonate. Banală deci, ca orice femeie neîncrezătoare în puterea ei de atracție. De aceea, când ai pronunțat cuvântul neîncredere, mă rog, nu mai are nicio importanță. Ziceam că n-am încredere în forța mea de a atrage și reține im bărbat. Nu prea sunt nici conștientă, nici preocupată de harurile feminității mele. Nu sunt o floare ornamentală, spectaculoasă. Numai o oarecare floare de câmp. Pe lângă care mulți au trecut fără să bage de seamă că există. Probabil de aceea trăiesc mereu cu convingerea că nu mi s-ar putea întâmpla ceva ieșit din comun. Adineaori, când vorbeai dec. pl. O femeie care o visezi mereu, mă întrebam dacă aş putea fi eu aceea.

— Credea. În că seara aceasta a fost tocmai excepționalul ia care nu sperai. Asta ca să îți demonstrez că eu nu sufăr de modestie. Stai, nu te retrage. Îmi place să fi ating pielea obrazilor, Tocmai pentru că îmi vorbește despre viața ta.

Ce vrei să spui? tresar involuntar.

V. – Exact ceea ce ai înțeles. E pielea unei femei care traieș.e. Nu a unei păpuși, vreau să zic a unei femei care e fada, artificială și lipsită de omenesc.

Vi ei să spui că pielea mea îmi divulgă vârsta?

— În primul și în primul rând pentru asta îmi plac „una «a demnă de încredere. Cât despre regnul floral căruia 11 aparții, dă-mi voie să am altă părere. Ești o floare de cactus care reușește să se deschidă foarte rar. Ca în astă-seară, de exemplu.

E puțin ciudat cum ne urmăresc unele cuvinte aruncate poate în joacă. Iată, acest floare pus în relație cu mine, l-am preluat inconștient de la colegul de reciclare îl pusesem în circulație în astă-seară, iar Alexandru și l-a însușit aducându-i corectura de sens care îi convenea lui.

— Poate că acest excepțional mă sperie. De aici începe scepticismul meu. Ține, te rog să mă crezi de bunul ssmtj al flom neînsemnate. Care știe că nu va reuși să fie niciodată decât ceea ce este

și a fost dintotdeauna. Nici nu pot să-mi dau seama cum m-am decis să vin aici.

77; Vi dat râu liber iraționalului care domină uneod psihicul oricărei ființe. Nu-ți mai construi motive și Justincan inutile. În momentul când am pornit cu mașina încoace, te-ai lăsat pur și simplu, și absolut firesc într-o situație ca a ța, în voia a o mulțime de sentimente arbitraro... N-ai mai chibzuit toiu până ia cea mai neînsemnată consecința, ci ai acționat instinctiv. Ceea ce, trebuie să recunosc, nu îți stă în fire.

— Un bărbat, care nu de mult se pare că a simțit o tena-le pentru mine, mă îndemna la ceva asemănător spunând că ar fi momentul să încerc să fiu ceea ce se cneama o adevărată femeie, Spera că voi reuși să fiu-astiel cu el.

— Ai încercat, ai mai încercat și înainte? își retrage palmele ca și cum, ar trebui să-și asigure anume distanță. Un spațiu în care să mă plaseze. Ca o prun. lucru despre care tocmai a aflat că trebuie privit în >. – pectivă. În tridimensionalitatea de care abia devine

„Ișlient. E o tresărire de vanitate pur masculină în felul i. srid, involuntar cum se îndepărtează de mine. Ca și cum din materialitatea mea atât de pașnică până în acel mi. mefit ar deveni. deodată, dacă nu agresivă, cel puțin. iarmantă.

— Păcatul meu cel mai mare este că am iest intot«V-auna caraghios de serioasă. Bărbaților nu le place, Pre): ră jocul, cucerirea, dominația gândirii lor, a ultimului Jos cuvânt. Chiar dacă nu iau în serios așa-zisa lipsă de legică a femeilor, o acceptă mult mai ușordecât graviiale a. Aceasta din urmă. plicticoasă, neinteresantă le știrbește încrederea în puterea judecății lor infailibile, categorice. Ca să se știe că nici eu nu sunt lipsită nici de modestie, nici de clarviziune.

Nu-mi ia în seamă ironia, ei. surprinzător și copilă – nete, e interesat de cu totul altceva. Nu știu cât mă măgulește acest lucru, această curiozități și cât anume din ea i! face mai uman pentru mine.

— Cine este acel bărbat?

Îmi vine să râd. N-o fac. Nu știu însă ce-l interesează tu adevărat. Ce înseamnă acel bărbat; pentru mine sau faptul. de a afla cum e acela

care a intuit înaintea lui ce se întâmpla cu mine?

— Cucerirea mea de la reciclare.

— Ai fost a lui?

Știu că întrebarea i-a scăpat fără voi!1. Că o regretă. Tocmai de aceea nici nu-i răspund imediat, îi las să se simtă incomodat de ea.

— Are vreo importanță?

— Da. Adică, nu știu. Nu vreau să știu. Iartă-mă 1 Sunt absurd.

„Ești bărbat 1 îmi spun în sinea mea. Aș putea să joc în stilul predilect al femeilor în astfel de situații. Când se simt stăpâne – incitante, motiv de preocupare și **g** elozie pentru bărbați. N-o fac dintr-un sentiment de sportivitate.

— Nu. N-am fost. Deși acum mă întreb dacă acest lucru are importanța pe care femeile, îndeobște, sunt tentate să i-o acorde.

Bineînțeles că forțez nota. Că el simte. Că izbucnim «imândoi în răs.

— Dintr-o extremă într-alta. Nici nu te-ai emancipat **r f ȘI**” Pe? me vrei să duci? E știut că femeia are tendința de a reține un singur bărbat. Viața ei e dominată în pl unul imd afectiv de relația cu acosta. Acel irațional de câte voi beami este de natură sentimentală. Iraționalitatea în W „tvli>? (**elt-Uvi U g**, fidu’ți și a sentimentului în egală ni, **s.na**. Io. după lung. În cazul femeii, lucrează imperiecțiunea seni unentului.

— Pe când la bărbat?

Exista tendința de a cuceri. Iraționalul din el ținem: **n** mini de înțelegere decât de sentiment. Imperfecțiune a gândim, așadar.

u –, el; cd Cil 80 Inn, plăcu toți la fel. Mă gândesc la tata. seul cum toată viața lin s-a lăsat târâl practic de sentimentul de adorație pentru mama. Ceva înduioșător, și e utnpiii totuși. Pentru el, firește. N-a văzu! sau n-a îndrăznit înnodată să-i vadă defectele. Nu o dată a făcut din vu-a Im Un mJern. Curios cum, rece și autorii ară a rămas pentru el etalonul perfecțiunii. Mărturisesc că Vm: on „V – „nerva revolta. Alteori mă nedumerea. A Vij, un II, **n’ P l md**» **m**, vie! Puțin, mi-a fost teamă de ea, Altu-emd mi-am impus să-mi fie indiferentă. Asta mai nupi.1 Căme – <, trms la întrerupere. Prevalându-s. →» i aveam încă optsprezece

ani. Când eram animie., mi doream teribil să mă iubească... tU ți-i, în n;
ai splls; – sU-Acum mă gândesc că nu merita. să o asumatua energie
pentru suferința ce mi-a provom:?, li! tun; 1 vreme: mă «îndese: la ea
ca un sentiment; a Am dezamăg it-o mereu. Și prin faptul că am di
vorțat i-am adus un al doilea afront.

...-° adevărata predilecție pentru asemenea sent Uilenp.

e; Nl1 A,! afl; i! P-ea devreme că tuți's: n.<m respon

— Aoni pentru toate acele noastie. Uneori am putea salvmu", e
caca am gas. momentul prielnic pentru a ne spune et (or se ini-implă
cu noi. Ceea ce trebuie să ne spunem. Dar mereu scăpăm momentele
potrivite Ne regăsim mereu singuri eu toate cele rămase nespuse. E
oreu pula leusești să-ți asumi această singurătate. Apoi te ODîștuiH și
așa și nu mai ai încredere în oricine.

Dmir-odaia tresar. Număr speriată bătaile ceasului ci: f 1 „coaș
vechi – din lemn. O mașinărie simplă ce lupe ți m² ut cu sunete de mică
toacă. O prezentă pe care.

trebuie s-o îndrăgești ca s-o poți suporta. E ceva pica necruțător
și implacabil în ritmul ei bătrăneso, neobosit, împarte timpul în
particule mult mai mari decât ceasurile moderne. Creând falsă
impresie că acesta abia se târâie. iată că e ora zece și eu mă aflu tot aici,
în bucătăria doctorului. Perorând cu un patos despre care cu mâna pe
inimă pot. să spun că e profund contrar firii mele. Perorând și
simțindu-mă bine. Tot timpul acesta am uitat de copii. Am uitat tot în
afara persoanei mele. Și a doctorului. De ce continui să-i spun astfel în
sinea mea? Ca și cum n-ar fi una și aceeași persoană cu bărbatul căruia
m-am dăruit. Căruia i-am dăruit bucuria trupului meu? Dintr-odată,
mii vine foarte greu să-l privesc în ochi. Mă grăbesc să părăsesc locul
acesta. Locul unde am avut curajul să mă înfrunt pe mine însămi. Să
ascult vocea cca. mai ascunsă din interiorul meu ca și cum, întreaga
lume ar fi lost plină numai de ecoul ei. Da. Acum mă rușinez de
sinceritatea îmbrățișării mele. De disperarea, ei. Ca și cum m-aș fi
descătușat de o greutate ce creștea mereu înăuntrul meu. Rușinată
acum pentru imponderabilitatea întregii mele ființe. Rușinată dar
împăcată. Știu că nu regret nimic. Mi-e fiică doar să mă gândesc la ce va

urma. La eventuala continuare a poveștii. Dacă îmi pot îngădui să visez la așa ceva. Am oasele vrăjite de atingerile lui Alexandru. Cum voi mai putea oare să ascund lumii strălucirea lor? Dar, mai întâi de toate, cum voi putea să-i ascund lui aceasta lumi (îscentă ce străbate prin porii și pielea mea? Sunt ca un vas transparent în care rășina tot mai densă a dragostei abia mai încape. Inima mea prinsă acolo. Abia mai pul. sunt sub privirea lui pătrunzătoare. Zbătându-se ca o insectă speriată și dornică să sfârșească sufocată astfel. Fără să se întrebe dacă asta nu va fi distrugerea. Frângerea echilibrului care mă poartă dreaptă printre oameni. De data asta nu mai pot invoca nimic pentru a-mi justifica nebunia. De data asta cobor cu bună știință în infern. Pe puntea îngustă care se cheamă pasiune. Fără să-mi pese de nimic. Fără să am măcar conștiința păcatului. Dimpotrivă.

< Convingerea că sunt îndreptățită să mă înfrupt din ceea ce viața, sau numai orbirea mea a neglijat să-mi clăruiască. Atentă doar să nu fiu prea lacomă. Prea acaparatoare în nevoia mea de a recupera toți anii când am vegetat. Când am încremenit ca o piatră prea netedă spre a se prinde tic ea o picătură de ploaie. Totul alunecând pe suprafața lipsită de asperități. De mici goluri în care să poată prinde rădăcină mușchiul proiector. În locui acestuia, un luciu inert de oglindă aburită. Reflectându-mi chipul aspru, impenetrabil, încleștat în sine ca un sâmbure de caisă. Chipul acesta prinzând viață între palmele lui. Simțind cum încetează să mai fie un sâmbure sec și uscat. Devenind un sâmbure adăpostit în carnea fructului. Zemoasă și dulce și aromitoare carne.

În mașină, ducându-mă spre casă, Alexandru vorbește în șoaptă. Vorbele lui sarca scinteile în jurul meu. Nici nu vreau să mă apăr. Le aștept arsura cu un fel de voluptate potolită.

— Ai privirea atât de proaspătă ca a unei fetișcane. De câte ori mă uit la ochii tăi am senzația că 'n-au fost atinși încă de lumină. Mă protest, știu, dar îmi place să mă protest. Te aștept mâine.

— Nu, nu. Nu pot în fiecare zi.

Dinții lui strălucesc uimitor de albi în obscuritatea mașinii.

Nu mai știu de când a oprit motorul și îmi ține strâns mână

lipită de genunchiul lui. Uitând că e ceva care nu-i aparține. Căreia trebuie să îi dea drumul pentru ca să pot ieși odată din mașină.

— Haide, du-te. Măine te aștept, șoptește și mă ține în continuare cu un fel de îngrijorare. Convins că Lăsându-mi mina m-ar abandona unui pericol. Hăului. Neantului, din care nu mai e sigur că mai pot fi salvată.

— Dă-mi drumul, îi șoptesc, arătându-i cum mă strânge.

— Da, da, răspunde, și sunt convinsă că nu-și dă seama că trebuie să-și cleseleșteze palma.

Mă închide în privirea lui. Mă absoarbe. Mă ferecă în ea nesigur de faptul că nu i-a scăpat ceva. Neîncrezător., mă mai cercetea-a o dată.

— Deci, iie-am înțeles. Te aștept mâine.

— Alexandru, Nu fi copii. Ți-am spus că nu pot. Nu în fiecare zi.

— Dar atunci cum? îmi lasă mâna dintr-odată ea și cum ea i s-ar împotrivi, nu eu.

— Ca și până acum. Pentru copii e destui că întârzii o dală pe săptămână.

— Vrei să spui că vii la cabinet ca și până acum?

— Nu mai vrei să fiu pacienta ta.2

— Din acest punct de vedere nu mai ai nevoie de mine mult.

Așa. Și. mi-o spui abia acum?

Îmi smulg mâna și ies precipitai clin mașina. bi.ni înjurată din pricina copiilor, mă simt vinovată. Că treie să le spun un neadevăr. Cum rămâne eu intransigentă

I în legătură cu orice fel ele minciuna? Iată-mă obii

I s-a mint. Să aflu că uneori, asta o absolut necesar.

Ce ce nu puți admite ideea că o viață ratată nu e

1. – i i (și una sfârșită? Ai încă mulți; mi în față... Mai piccis.

I – cm.

— Nu vreau decât să fiu liniștită. Liberă. Să-mi cresc ipiii. Să te văd din când în când.

— Cei care cei1 puțin vieți, primesc și mai puțin. Di;

I. nu vrei să crezi că te iubesc?

— N-am spus că nu cred. Pur și simplu nu vreau să-mi vorbești.

despre asta. Cu vârsta devenim tot mai nevrednici de ea. Mai egoiști. Mai nedepuși ia concesii.

— Mai retrași în carapacea propriului caracter în care ricoșează încercările celorlalți de a ajunge până la noi. 1.) o ce nu-ți poți tu reprezenta viața ca pe un loc al micilor bucurii pe care ni le facem singuri?

— Nu știu. Uneori mă îndoiesc că fericirea trebuie căutată cu orice preț. Plănuită. Planificată, mai bine spus. La urma urmei nici nu putem spune exact ce este. Uite. acum mă simt minunat. Probabil aș putea pretinde «a sunt fericită. Nu știu. Nici nu vreau să știu. Îmi ajunge starea aceasta de împăcare. Mă gândesc ca oamenii, tot vorbind despre cum își vor făuri ei fericirea, uită s-o trăiască. Fericirea în cel mai pur sens trebuie să se plicticoasă. Imaginează-ți un cer în permanență semn. Ce consecințe dramatice ar avea asta. Lm om fericit n-ale ce comunica semenilor. Ai să-mi spui că eu nu comunic cu prea mulți. Perfect adevărat. Dar o tac și mai puțin atunci când sunt necăjită.

— E. limpede. Ți-e frică. Asta mi te apropie și mai mult. Pentru că și mie mi-e frică. Exact în același fek Niciunul, nici altul nu mai avem vârsta când te arunci orbește într-o legătură. Oribil cuvânt. De fapt. ceea ce iU ier e să încercăm să găsim acele momente prielnice despre care îmi vorbeai. Uite, acum am simțit că pentru tine a existat un astfel, de moment. Ai avut curajul să nu-l ratezi. Chiar cu riscul ca eu să nu fiu dispus să înțeleg. Asta poate fi. un bun început, nu crezi?

— Știu eu? Poate. Dar, dacă e să fiu sinceră până la capăt, nici nu știa ce m-a împins să vorbesc astfel. Sunt zile întregi când trăiesc ca nu automat. Cu toată gândirea și simțirea opacizată de indiferență. Survin apoi neașteptat clipe de iluminare. Când văd foarte limpede în mine. Când simt măsura exactă a lucrurilor. Când refuz să mă mint. Să mă las pradă unui entuziasm trecător. Asta nu înseamnă că nu mă bucur. În același timp însă aș vrea să aflu ce anume face ca bucuria să nu fie completă. Parcă aș pune pe o lamelă câte o celulă din ea și m-aș oblica s-o privesc la microscop. Să văd ce anume nu e în ordine. Iartă-mă, e oribil ce-l. i spun. Uneori mi se pare că lotul e greșit în mine. Că nu știu să dăruiesc, vreau să spun. Îmi spun de multe ori că sunt

rea. Lipsită de căldură. Tot ce am trăit se datorează acestor tare. Nu sunt un om bun. În pofida sensibilității mele, L'in chiar eu copiii mă port destul de rece. Uneori dur. Deși e zaci, ia clipa aceea regret. Am clipe când mă suspectez de cruzime.

— Te analizezi prea mult.

— E mai ușor să faci p; ve (eu țin înșăși dacă știi cât ele albe sau negre sunt lucrurile. Vreau să zic cât de alb sau negru ți-e sufletul.

V, ciudaf cât de nuill abuzăm de acest cuvânt. Careden nu se știe es a.cl ce, Descartos l-a plasat pur și-s n glanda pineală.

„Nei. să zicem cât de negru sau alb ți-e cerut gurii. Nu-mi place ideea de a plasa ceva atât de imaterial într-o glandă. În ceva care excelează prin secreții.

— Era, din partea lui Descarles. O supoziție numai. El nici nu se află acolo. Sufletul, adică. CV-ar fi să nu mai vorbim despre el?

— Dar tu de fapt te ocupi de el. nu? Ce proștii spun. Nu merge deloc când încerc să fac considerații de genii5 ăsta. Mai bine îți vorbesc despre mine. Ce-ți spuneam?

I – N-are importanță. Îmi face plăcere să te ascult.

ei.

— Po (i asculta orice găsculiță.

— Tu nu ești găsculiță.

Mă ia în brațe. Mă ridică de pe pământ și mă așază pe genunchii lui. Porțiunea de țărm pe care stă se desprinde și ne rostogolim până aproape de malul apei. Sunt

Hlil de speriată încât și după ce ne-am oprit, îl's, rmg cu putere de gil. Tâmpla lui lipită de a mea. Simt zvâcneiul pulsului său. Asta mă liniștește. Începem săndem ca doi copii. Râdem și ne sărutăm. Cu nimeni nu m-am simțit vreodată atât de la largul meu. Atât de in siguranța. Îi îndepărtez capul pentru a-l privi. Pentru a-i mulțumi că e alături de mine. Că mă face să-mi uit neajutorarea în această lume devenită, datorită lui. mai prietenoasă.

Mai ușor de suportat...4”.

Știi, la început îmi era îngrozitor de trica de line.

De privirea ta.

h) e ct4

E mai mult amuzat docil surprins de mărturisire.

— Îmi închipuiam că mă urmărești toi timpul cât eu; trebuia să stau cu ochii închiși.

— Asta și făceam.

— Și?

Nu mai respir de emoție și nerăbdare. Doamne, mă „rt ca o fetișcană. Nu-i nimic, îmi spun, e bine, e toarte înne, e minunat. Sâni o prefăcută. Una spun și alta simt. Nimic din ce i-am spus nu-i adevărat, Sunt lacoma de

I ricire așa cum bolnavul așteaptă zilele însănătoșim.

— Mă enerva împotrivirea la.

Răule! îi trag capul, spre mine refuzând să-i mai v.id ochii plini de-o maliție afectuoasă...

Degeaba, mă enerva rigiditatea ta, râde și se lasă e focal la pieptul meu. Păreai mul! mai ba (rină decât

— Și-i.

— Mi-ai și spus-o. ...”

Un fel de domnișoară bătrâna piăpânda și iada.

Chiar așa? Nimic care să te intereseze ea barba! t

La început, nimic. Spontaneitatea ta din anumite ei omenie mi se părea agresivă.

— Lasă spontaneitatea. Eu le întreb clacă eram cu t... lui și cu totul lipsită de interes. Ca femeie, evident.

— Prea slabă pentru gustul meu.

— Dar acum sunt lot așa. proteste/, sincer.

— Atunci nu aveam de unde știi cum ești cu adevă

Lipsa ta de cochetărie mi se părea ceva făcut. Ca

nv le mi se părea că ești uscată și rece. Genul acela <, treia tu îi vorbești despre frumusețea unei flori și ea grăbește să-ți spună numele; ei științific.

Ei, taci. Așa păream? Poate că nici nu crose*)! prra mult, b”.

m* știu de ce mă întristează sinceritatea lui, Pe mine, tvw jrim lacustra din sincoritate o religie, ac cu nasul înfundat în părul lui. Nici

el nu spune 's. – iinse. Sunt sigură că nu-i scapă momentul acesta dr>stă ticiune.

Nu mai vrei să at! i cum erai? T – am dezarnăgiț?

J L" ru n, auesc să mână, luptând cu un nod în

De ce mă îndurerează spusele lui?

— Ștn cum ești acum? Ca o pasăre împușcată la psmnil 01 zoor. Maia, ce faci? Plângi? Haide, haide! Ai v.ul t, a ți spun că m-ai orbit de la prima întâlnire?

— Tura, naiba, am ajuns să mă protestesc în halul ăsta?

„1 nu mi se întâmplă cele mai neașteptate lucruri. Acum uni spun că ești singurul om căruia pot să-i spun tot ce-mi trece prin minte și, imediat, mi se pare că tot datorită ție. Îmi fuge pământul de sub picioare. Nici măcar nu știu de ce plâng. Cred că mi s-a făcut milă de mine. De tea ce acum, nu de aceea pe care mi-ai descris-o. Pe aceea o mvidiez. Nu depindea de tine. Chiar dacă se temea c. e privirea ta. Era liberă s-o uite când nu se mai afla în apropierea ta. Oh, doamne, spun numai tâmpenii și. mă poi t ea o gâscă. E stupid, să sufăr acum pentru că la început ți-am părut așa anostă.

— O am Pă de petrol cu sticla afumată. Abia mai erai în stare să lași lumina să răzbată din tine, își freacă obrazul de al meu și e limpede că îi place să mă necăjească, să mă vadă descumpănită.

— Nu bănuiam că poți fi atât de crud cu mine, mă las prinsă în jocul lui în care ghicesc încercarea de a-și masat duioșia. O duioșie cestânjenește, dar pe care și-o descoperă cu plăcere.

T Mai crud ca mine nu-i decât Othello. ce morții o meni pe Desdemona. Te plictisesc?

— Nicio clipă. Mă uimești.

Mă privește insistent.

— °. să-l te ui" esc și mai mult când o să-ți spun că sunt cu adevărat capabil de cruzime?

— Nu. Cred că sunt momente când nu putem fi altfel. Ba da, am putea, dacă am fi rezonabili.

— Tu ești întotdeauna rezonabil. De asta mă și. tem e sine.

— Maia, dragostea mea, va trebui să te dezamăge. – e, i i tot

omul sunt rezonabil numai când nu e vorba de cauzt ni: a. Am o conștiință încărcată de gând un role. Mai ak-s ci ud mi-e pus în pericol micul meu confort sufletesc.

E ceva în vocea lui care mă avertizează că dispoziția Im de joc e înlocuită de o altă stare.

— Nu ți-e rece? Să plecăm.

— Nu. Îmi place locul acesta, Am simțit asta din prima.1 ară când m-ai adus aici. Îți seamănă.

— Tocmai de aceea le-am adus aici. Voiam să mă cunoști. Deși, ca să fiu sincer, mă gândeam că s-ar putea să dau greș procedând așa. Nu e un loc unde să duci pentru prima oară o femeie. Atunci aș fi vrut să-ți povestesc ceva. Ți-amintești că într-una din zile nu m-ai găsit [a cabinet. Îmi înmormântam tatăl, în săptămâna următoare, deci când am alergat cu mașina după line, eram copleșit de pierderea în sine, dar și mai mult de tot ceea ce trăisem înainte de asta. Trăisem o experiență în care n-am fost deloc la înălțime. Mi s-a părut, nu știu de ce. că ești singurul om căruia i-aș putea povesti. Te-am adus aici instinctiv. Ți-am spus că am nevoie de ajutor. Când am oprit mașina și ți-am văzut fața, adu-ți aminte, aveai ochii închiși și o expresie de așteptare chinuită, mi-am dat seama că lu' erai pregătită, chiar fără să știi „să-mi oferi un alt ajutor. Că acest fel de ajutor îți închipuiai că-l aștept cu de la tine. Știam ce mult înseamnă pornit u (i; v\ Vreau să spun ho arârea, eil t ” costa ho arâroa (a... în fapt, așa m-ai ajutat mult mai mai!, docil dacă aș fi dai curs dorinței de a ni a destăinui ai unei vorbeai de cruzime.

Dintr-odată, se oprește. Mă îndepărtează de ol. Își tieee năimele peste obrajii mei, zvântându-mi lacrimile. Privirea. fixă îi este încordată și hotărâtă. Ceea ce vodă nu sunt ce, ci niște imagini lăuntrice dureroase probabil. Se lui scabă dacă să meargă mai departe V Se așază șezând. Așa cern sunt culcată în iarbă, nu-i vād decât un sfert din profilul drept. Mai exact linia maxilarelor pe care și le și ring? ritmic. Am mai văzut asta la el. Mă ridic și eu. Am sentimentul că timpul își pierde durată. Stagnează. Prelunv gând la infinit clipa când el decide dacă să continue sau r, u. Când are în față drumul tăcerii sau al mărturisirii.

Incapabil să aleagă între ele. Cunoscând că orice alegere înseamnă și o pierdere. Ce va atârna oare mai greu în aceasă balanță infinitezimală? În jur liniștea absoarbe până și șopotul apei. Am mai trăit lângă el această tăcere. Din care nu numai timpul e absent, ci chiar el însuși. Eu făcând parte dintr-o lume cu care nu mai vine în atingere în niciun fel. De fiecare dată am simțit viața ca pe o neliniștită așteptare. Ca pe ceva care urma sau nu să mi se reveleze. Totul aflat numai în puterea lui. Mie rămânându-mi doar disponibilitatea. Nu și puterea de a-l influența.

— Să încep de altundeva. Spuneai că un om fericit nu are ce comunica. semenilor săi. Perfect adevărat și pentru mine. Aș merge mai departe cu cinismul. Nu are ce comunica decât, iar! a-mi vulgaritatea, crucialii. Ca un stomac prea încărcat.

Vocea îi suna parcă ar fi iac ulii din bucăți ce nu se mai îmbină bine între ele. Un mic mecanism ale cărui roți dințate hârâie și produc zgomote neplăcute.

— Da, sunt un cinic. Am constatat însă ca pentru mulți, cinismul e singurul mod de ași recăpăta optimismul. Dorința de a merge mai departe. Ai putea spune că cinismul e apanajul iirilor înăcrite. Poate fi un adevăr aici. Dar tot atât de adevărat e că se poate spune că asta seamănă cu asumarea propriei conștiințe. Cu toate bunele și relele ei... Puterea elea judeca la rece. Pe line în primii! rând. Fără părtinire sau sentimentalism. Abia așa căpătăm adevărata viziune asupra noastră. A experiențelor trăite. A propriei interiorități. Singurul lucru care e numai al nostru. Aș-a ne poate duce la eliberare. La scăparea de sub tirania apartenenței. Îți vorbesc de tirania afec/tivității noastre. A tandreței care ne încătușează de ce; de un sânge cu noi.

Angrenajul fragil al vocii sale a început! să meargă cu ceva mai multă ușurință. Mă simt neliniștită. Deși precizarea lui ultimă mă scoale pe mine din discuție. Dar nu mă împiedică să mă întreb dacă relația noastră îl face. Într-o cât de mică măsură, fericit, îl privesc profilul ciudat cu un fel de teamă. Ca și în prima seară, mă simt atrasă de fruntea înaltă, cu o linie neverosimil de pură. Bărbătească. Demnă de încredere.

— Dacă aş reuşi să mă pătrund de adevărul pe care l-am privit în faţă, de la distanţă şi nu dinlăuntrul meu.

Când nu e decât o emanaţie a felului meu de a simţi. A iluziilor şi presupunerilor care îl contrafac şi mistifică.

Îşi trece o palmă peste faţă ca şi cum ar încerca să plaseze între el şi acest adevăr un zid în stare să-l reţină acolo, în afara lui. În condiţia lui de dat obiectiv, nu lăuntric. Vulnerabil, deci. Ştiu că îi vine foarte greu să meargă mai departe. Dar tot atât de bine ştiu că încercând să spun ceva nu l-aş ajuta. Dimpotrivă. E unul din momentele lui prielnice. Pe care va trebui să-l valorifice singur. De ce, oare, anumite lucruri se lasă atât de greu smulse din noi? Au nevoie de toate puterile noastre pentru a rămâne ceea ce sunt atunci când le aduci la lumină? Pentru a nu se deformă? Pentru a nu ne lăsa impresia eu le mistificăm din slăbiciune, vanitate sau pur şi simplu teamă? Sau pudoare? Dorinţa de a ne confesa e în permanenţă frânată de impresia pe care ţinem cu tot dinadinsul să o întreţinem despre noi. Să o insinuăm celor cu care venim în contact. Asta ţinând în fond de un anumit grad de salubri tale al relaţiilor umane. Grad care, udată depăşit, ar putea periclita relaţia în sine? Sau numai propria impresie despre noi? Sinceritatea absolută e o chestiune de temperament sau de educaţie? Trebuie să ai un anumit antrenament pentru a reuşi în exersarea ei? Sau trebuie să îţi întingi teama de a fi lu' însuţi? Tot ce ştiu e că mie mi-a fost în permanenţă teamă şi asta m-a îndârjit. M-a făcut să îmi înfrâng şovăiala. Chiar cu riscul de a părea abruptă, lipsită de delicateţe.

— N-aş vrea să mă înţelegi greşit. Aş vrea să revin la acea primă seară a noastră. Când ţi-am spus că am nevoie de ajutor. Eram profund nefericit. Îmi pierdusem tatăl. Nimic nefiresc în asta. Ni se întâmplă tuturor. Suferinţele acestea au marea calitate că se estompează în timp. Viaţa rezolvă asta pentru noi. Atunci voiam să ţi spun anumite lucruri. Erai singurul om căruia eram în stare să i le spun. Totul a evoluat într-un fel neaşteptat şi pentru mine, atunci. Mărturisesc că, pe moment, mi-a convenit chiar. A acţionat ca un aneslezic. Mi-a atenuat durerea. Mai târziu, însă, am văzut în asta o slăbiciune din partea mea.

Omenească, firește, dar, într-un anumit fel, de neiertat. Îmi deturna interesul pentru tine ca om. Pentru că în seara aceea aveam nevoie de tine ca om, în primul rând, nu ca femeie. Cred că înțelegi bine ce vreau să spun. Nu regret nimic, să fie clar. Vreau doar să limpezese ceea ce atunci n-am mai reușit, n-am mai consî

1 *alc-ce*". ar să fac. mei nu mai era în momentul acela, L'acu 11 «pucat să-ți spun totul înainte, ar fi fost altceva; – ix ar fi însemnat să întunec totul.

S – Uhlie lui îmi transmit o neliniște care nu se leagă neapărat de mine. De situația, mea vizavi de el. Ci strict cio felul lui ele a trăi afectiv niște lucruri care îmi sunt mea străine. Ca și cum aş descoperi deodată că pereții unei case care mi se păreau solizi, se desfac și se pulverizează sub ochii mei. Ne facem anumite impresii unii despre alții și, iată, vine un moment când acelea se clatină. Habar nu am ce vrea să-mi mărturisească, dar știu că; – cel lucru e de o gravitate absolută pentru el. Că asta roii va coliga să-l văd puțin altfel de acum înainte.

— Sunt anumite lucruri care ne aparțin atât de mult, vâneau să spun că fac parte din cea mai întunecată zonă a conștiinței, ne pun într-o lumină atât de nefavorabilă în lata noastră, încât cu greu ne putem hotărî să le dăm glas. Nici nu știu dacă ajută la ceva. În sfârșit. Am ascultat atât de multe confesiuni, încât mi se pare că pot avea dreptul și eu la una. Vorbeai de cruzime. De faptul căte. suspectezi de cruzime uneori. Nu, nu de aici ar trebui să încep Ci de la faptul că am crescut orfan de mamă. Tata și-a dedicat întreaga viață creșterii. și educației mele. Era un simplu tehnician dentar căruia îi lipsea cultura dar avea un extraordinar bun simț și o mare înțelegere pențiu ea. Un cult chiar. A făcut totul pentru mine și, mai ales, pentru cariera mea. Nu s-a recăsătorit. M-am întrebat întotdeauna ce anume i-a dat forța de a-și duce viața singur. Faptul că mă ave-t pe mine îi acapără toate interesele, toate ambițiile. Sunt doctor numai datorită lui. A îndurat privațiuni și și-a sacrificat cei mai frumoși ani pentru ca eu să nu duc lipsă de nimic. Până aici, nimic extraordinar, nu? M-am căsătorit și soția mea a reușit să mă îndepărteze de el. I se părea că nu ne onorează condiția, iar eu am acceptat asta cu destulă indiferență sau lașitate.

Tata a înțeles noua situație fără niciun comentariu. După divorț, am reluat legăturile. Nici atunci nu mi-a spus nimic despre soția și căsnicia mea. Mi se părea fii esc. Destul de târziu mi-am dat seama că numai o mare iubire părintească putea fi capabilă de asta. Eu neavând \ li. – opii. Știi. când îmi vorbești de ai tăi, te invidiez. Acum, i md tata nu mai e, îmi dau seama că un copil poate da o. ouă dimensiune unei vieți.

— Soția ta nu și-a dorit copii?

— Nu m-a dorit nici pe mine. Numai meseria mea o interesa. Nici nu știu ce își dorea cu adevărat. E o periacăă din viața mea de care nu-mi aduc aminte cu pbt. ere... Nici nu știu de ce îți vorbesc atâta despre ea.

— Ai iubit-o.

— Da. La început am iubit-o foarte mult. Ea considera că atât e de ajuns pentru căsătoria ei reușită. A ei, *nu*: i-a mea. Acum despre tata vreau să-ți vorbesc. A continuat; a trăiască singur și după divorțul meu. Deși aveam posibilitatea să-l aduc la mine, a refuzat. A peisistat în acest refuz și în momentul când s-a îmbolnăvit. Cancer. Mergeam la el în fiecare săptămână. Pe drum spre el. trăia ta invariabil aceeași stare psihică: remușcare, deprimare, compasiune, durere, sentiment al culpei. Îmi spuneam că ar trebui să acționez chiar împotriva voinței lui și să-l aduc la mine. Mă lăsam copleșit de duioșie, tandrețe, căldură, înțelegere. Era suficient să stau câteva ceasuri cu el., să-i ascult argumentele, pentru ca să bat în retragere, oarecum mulțumii că viața mea de zi cu zi nu se va complica cu prezența lui. E oribil ce-ți spun. dar asta simțeam Eram medic, îmi spuneam că aceasta e boala, cunoșteam evoluția, faptul că era condamnat și trebuie să mă resemnez cu luciditate. Accepta scurte șederi la mine pentru controalele de rutină. Uneori, când eram de gardă, nu a puteam duce cu mașina acasă. îl conduceam la autobuz. N-am să-i uit figura împușinată, ridată, cu expresia rătăcită și deprimantă. Zâmbetul blând, încurajator prin geamul autobuzului. Neajutorarea, suferința, neconsolat e – pentru faptul că îmi provocă atâta deranj și bătaie de cap Căpătase un aer de umilință care mă înfuria. îl revăd nu – reu în atitudinea de aplecare înainte și ușor într-o p u cu și cum s-ar fi aplecat

asupra lui însuși, A răului din pentru care. mi se părea mie, se simțea vinovat. Din *u* cauză era excesiv de prevenitor. Dorind să mă deși”!

de greutate. Îmi amintesc cu seringere de inimă știa **n** ia lui de a ocupa cât mai puțin loc pe nenorocitul ace-i de scaun de autobuz. Ca și cum boala l-ar fi scos deja din rândul oamenilor. Slăbise atât de tare încât atrăgea atenția celor din jur. Aveam lașitatea să mă rușinez. Nu ajuta ia nimic faptul că sufeream pentru asta. Îmi descoperea numai slăbiciunea mea în comparație eu tăria lui I a «**n** om7[îrșrimi⁰%ime™ nitea IIN Pofida bolii, că <Tun

— /? – spunea, „lui credeam că la nenu Mntelo

u TM! m1 a ținu” *br* în 11

u nu. iv, un „Dar acum nu ești astfel? «Sno»→ r-ți” u „Ca să nu mă). pua. de lucruri oi ck-pă-k? uto! &

„Ou-S, Uvlă

¥ va simți înrăni! lib **r** – de mă la mine* Poate

Iei» TMp;! iii, J lui După „amenii *jupi*

— puiiTM!; auna * *

a rx?

ÎnriU-a SS Se?? **n**, **r** și, nu” **r** cu poar, a încuiată, decide să-și liehi nf V. (Va\ u ioa e acestea nu se putea neîndurium cu – I îolw Tâtcă? – 4”, „**m** (“.

xrsrh s-jssst %s

— Nu i^{*TM} *”.

— Nu i-a ipt U ținut, ci 1 s-a adăugat prin timp *Ci un* i-îrf

PTtvU care nu era vinovat. Toate sentimentele ce mă legau de el aveau în ele ceva ambi Pmf tssm. vwmult? Llsându î? le! 1U e Cum greșeam oare mai mult. Lăsându-l acolo, sau aducându-l la mine Mă fră mintam cum”, ac astfel *încât i* * +

I-a mai rămas. Odată când l-am dus iar acasă, după ce timp de nouă nopți nu putuse să doarmă] a mine, în dimineța următoare sosirii noastre la el, în noaptea aceea dormind ca un prunc scăldat, numai pentru că se revăzuse iar acasă, mi-a spus: „Când o să mor, o să fiu mic și sfrijit în sicriu ca bătrâna din vecini care arăta ca un copil”. Mi s-a părut că a făcut o glumă, dar mai apoi mi-am spus că gândul

sfârșitului era atât de puternic încrustat în ființa lui, încât numai acasă la el se simțea în stare să-i facă față. Când era la mine mă irită teribil felul văicăricilor de a-și plânge de milă când venea vorba de propriu-sfârșit. Excedat ele situația lui fără ieșire ca și de problemele mele, nu mă purtam întotdeauna rezonabil. Mai cu seamă că refuză și să-și ia medicamentele și să se lase tratat ca lumea. Când era vorba despre asta nu-l cruțam. Probabil intervenea și deformați» profesionala.

— Cât timp a durat asta?

— Destul de mult. La bătrâni cancerul evoluează mult mai încet decât la tineri. Cu timpul, când durerile au devenit tot mai dese și mai mari, a pierdut cele mai elementare deprinderi de curățenie personală. Umbla neglijent. Se culca îmbrăcat. Deși știam că avea dureri cumplite în fața cărora toate astea deveneau neglijabile, mă lăsam scos din sărite. De câte ori încercam să-l fac să renunțe la acest mod de a fi, și aveam nevoie de mult tact și delicatețe, întâmpinam o rezistență de copil contrariat. Fusesse un bărbat ce se respectase întotdeauna. Îl priveam tiu o curioșitate împietrită. Un prieten din copilărie, medic și el, mi-a atras atenția asupra proceselor de involuție care se instalaseră rapid și din pricina bolii clar și a medicației. Eu, doctor, nu fusesem în stare să-mi explic astfel unele tulburări de comportament. Cu ai tăi nu poți să fii obiectiv. Din momentul acela a început o alta suferință pentru mine. Nu voiam să recunosc că prietenul meu avea dreptate. E insuportabil să-ți vezi părintele obnubilat, să-ți spui că nu va mai fi niciodată cel care a fost, ba mai mult, să-ți imaginezi că ai în față modelul viitoarei tale evoluții. Sau involuții. Îmi făceam reproșuri că nu am destulă dragoste și înțelegere. Îmi spuneam că se află înaintea morții și mă port sub orice critică. Trebuia, pentru ca să-l conving să-și ia medicamentele, să arborez răceala profesională. Singura modalitate de a-l aduce la ascultare. Arăta sleit la maxim și totuși privirea îi reflecta o nemaipomenită putere când lăsa să se vadă furia că nu-i făceam pe voie. În astfel de momente deși m-sena mea nu mă îndreptățea la asta, parcă nu'găseam pic le mda pentru el Eram sigur că i el mă pria atunci a pe un suain. Cu atât mai străin cu cât eram propriul său fiu. Pesemne, exigențele mele care se bazau pe cele mai

bune-intenții îl oboseau. Uneori abia aștepta să mă vadă plecând, încercam să-i vorbesc calm și plin de căldura. Faptul că-l vedeam înțepenit în îndârjirea să mi-l înstrăina într-un mod ciudat. Doream să fiu cât mai cinstit cu mine. Oare nu-l iubeam? Cu cei apropiați ne vine oarte greu să nu fim cruzi. Să le iertăm slăbiciunile când c. dem ca acestea acționează în detrimentul lor. De foarte

Z eh? nlimlerlări-e (mele de a 1 convină e că nu-i vreau decât binele eșuau într-o insuportabilă, pentru mine, fals, ațe. Sporându-mi suferința. Mă întrebam de ce sufăr mai mult I pentru ca lucrurile nu stăteau altfel? Pentru suferința și decrepitudinea lui? Pentru că eram obligat să puvesc adevărul acesta trist în față? Sau pentru că nu mă simțeam pregătit să-i fac față cu înțelepciune 7 Câteodată nu se părea că mă privește cu ostilitate.

acunosc asta. Cu mama mi se întâmpla foarte des. L-ar e vorba de cu totul alte situații. Cred că ea nici nu e conștienta.

Da, ai dreptate. Nu fac decât să se apere. Pe ei și punctul lor de vedere. Experiențele lor care. i-au condus a un anumit mod de a vedea viața. 11 reciteam pe Montaigne, pledând pentru păstrarea independenței; Pentru anularea apartenenței la oameni și lucruri astfel ca prin despărțirea de acestea să nu suferi. Acea întoarcere a suxilui spre sine. Ca și la Noica. Îmi spuneam că toate e torturile tatii, atât cât mai era în stare de efort conștient mergeau în aceeași direcție. Dorea să mai salveze din el ceea ce mai putea fi salvat. „Poate de la singurătate încolo începem noi înșine”, spune Noica. Păcatul omenirii de azi e excesul de imaginație, „Ceea ce-îți rămâne de spus când nu, vei mai avea nimic, aceea este al iau citeam tot în el și mă gândeam că eu îi refuz tatii e cest ultim drept, Dar, martor mi-e dumnezeu, nu-i doream decât binele.

— Niciodată binele nostru nu e și al altora. Vreau să spun că acesta e ceva atât de relativ, condiționat de viața și concepțiile fiecăruia dintre noi, încât e foarte greu să

1 Să acceptăm ceea ce ni se impune. Da. Aici gre1. am, Tot timpul încercam să-i impun câte ceva. Să-l erno ia a face lucruri care conur. veneau nu numai voi ci și firii lui. Ducă t. e-aș u). – Tr: i → – L –

1: 1 1 1

j, Aș fi putut să te am. dar grijă pentru tata în

1, atât de mult încât nu mă mai preocupa deio-, < onea viața
Nici nu știu de ce am investit atâtaenerind stiani că sfârșitul e același,
oricum, „nu prea Uărtat. Asta nu pot să-mi iert. Faptul că i-am amant
Îi unul răstimp de viața...

Ai făcut-o cu cele mai bune sentimente, viiurt în situația asta ar
proceda probabil la fel?

De ce n-am avut răbdare:? i mai multă cataui a.

Pentru că un om care se pregătește să moaia ne perie. Perturbă
în noi toate mecanismele. Mai ales când i vorba de cineva aprob'at... t,
1

— Da Deii mă chinuia și îl chinuiam, aș fi vrut să-l țin cât mai
mult timp în viață. Era singurul om care mu

5 Se întoarce spre mine și îmi cuprinde umerii. Zâmbește, a și
cum ar vrea să-și ceară scuze pentru spovedania lui.

Curios Mă simt mai bine acum că ți-am spus totul. Aproape tot.
În cele din urmă a trebuit să-l S-a purtat îngrozitor. Și asta fără voia și
știința lui. fi scotea acele perfuziei. Tranchilizantele care 1 se
administrau aveau efect paradoxal. În loc să-l liniștească, îl agitau. Era
confuz tot timpul. Nu puteam să-l las smgui.

— Asta se întâmpla în perioada când veneam pențiul. raining?

Aș fi jurat că ești omul cel mai lipsit de probleme din lume.”.

— Meseria m-a învățat măcar atât. Când nu puteam să stau
lângă el, aveam o soră ieșită la pensie care îl șupi aveghea. Femeia asta
e singura care mi-a cunoscut suferința. Pe care mi-era jenă să o
mărturisesc colegilor. Mai ales când au început halucinozele.
Substituirile de persoană, dorătarea spațiali și temporală. Nu mă «.

(ea Avea tot timpul o singură dorința. Să fugă. Îmi pl o nunea
complice, tot neștiind cine sunt, să plecăm amândoi pe furiș și să
ajungem acasă la el. La un moment dat m-a întrebat cine sunt. Mirat să
constate că un străin poate să fie atât de bun cu el, Apoi a pretins că n-a
fost msun's" r el ni" d fi58WUWR

„Ra1 Jatic Mi ce proces de refulare răzbătea m-in înh.

ȘI, °* v.» ia lui cât kl te-a Un, raptul că avea un fiu? Ca imqt îi parase V De, i eram medie. am

a; al a, k, La un a mai lost conștient până la moarte
ase? ««. ss

E «» A" abs lui Clip – în? n-a P°rt CU) propdul meu laia în
ultimele

X.M's's. s TUnia? i se msinuna de cine. Oi>". «. Āla", f,
laeei/irascibil m". b

S": „» Se. S'ă în Snî Z, „&

pentru el nu trăgeau în cumpănă cât revnt a tninv-ului

7, „n7Z: t", /a fi, r"; 'n" «P'Uvne* nu atât individului, cât view – (;
pin «e moartea. Moartea prelungită. Se ru/vră

I's; n-xi™! tssst

a-i.» U mai exisu nM în vi-l – 1 V) 1 „Wslîi luptawm alila să-l lin
«dnuncălo/ «ITr1?" 1 Scur" J „<".

mi-rmu" i,": ti.: alul C Ji inlune " Ue Ci" f-m «aceea l-ai, Mat în
ul-aud J vM um" f „cu un îi prind mâinile între palmele mele Iwî – îmi
1" axil. arf

118

gestului. Prin simpla aplecare a capului p; irc să fi trântit o ușă
asupra acelei întâmplări tragic*. O ușă pe cart, bănuiesc. Încercase
mereu s-o deschidă. De fiecare dată, în ultimul moment. Își pierduse
curajul sau interesul.

— N-am vrut s-o operez, răbufnește într-un fel care mă sperie
puțin.

Îmi povestise despre tatăl său și tot ceea ce resimți.se în timpul
bolii acestuia cu o blândețe dureroasă dar plină de resemnare. Ceea ce
simt acum în el e revoltă și durere. Nu știu de ce mi-e milă de el. O milă
pustiitoare, îi pun mâna pe gură și îi fac semn că nu trebuie să-mi
povestească nimic. Să răscolească și mai mult stratul de îi rări ambigui
în care sunt scăldate, toate experiențele noastre dureroase.

— Dacă nu-ți voi spune acum. n-am s-o mai fac niciodată. Mă
cunosc eu.

Simt toată sfâșierea morală din el. Cât de adânc e legată

singurătatea lui de suferința aceasta ce nu încetase a-l macine.

— N-am vrut s-o operez. Era fetița cumnatei mele. Sora soției. Socrul meu a insistat. Știam că nu va rezista, în momentul când m-am hotărât să operez, am sperat nebunește că dorința mea de a o salva va săvârși minunea. Mici o altă mână decât a mea, A fost ca și când m-aș fi ieschis pe mine. Sperăm într-o transmutare de energii, forță, de vitalitate. Toată echipa știa că e un caz disperat. iar actul meu nebunesc. Când a murit, am simțit ran mor odată cu ea. Cel puțin o parte din mine. Un coeg a vrut să mă înlocuiască. Nu l-am lăsat. Am dus toți:! până la capăt. O zi și o noapte am rămas treaz, închis într-o cameră. Am refăcut la infinit filmul întregii opoziții. Nu avusesem nicio ezitare, niciun tremur, nicio greșeală. Când am reușit să dorm, au început coșmarurile. O vedeam mișcându-se, schimbându-și poziția în sicriu. Asta era alinător și înfricoșător în același timp. Pe fetița. sta o iubisem ca pe propriul meu copil. La serviciu, mi se mărea că în jurul meu era prea mult spațiu. Un spațiu din care lipseau oamenii, liniștea, lucrurile între care trăisem. Soția mi-a spus că nu trebuia să mă încăpățânez să o operez eu. Nu mă cruța. Chiar dacă nu-mi spunea direct că altul sau în altă parte ar fi salvat-o. Suferea și ea. Suferința ei era demnă, plină de înțelepciune. A mea era jalnică, animalică. Ea găsea că e umilitor să trăiesc din și.

cu atâta slăbiciune. Nu sesiză faptul că însăși profesiunea mea era periclitată. Abia trecusem de treizeci și cinci de ani. Vârsta optimă pentru un chirurg. După asta poate urma coborârea pantei și fără accidente de felul celui avut de mine. Sigur. În decursul unei cariere intervin tot felul de întâmplări neprevăzute și neplăcute. Mai avusesem și nereușite, dar nu-mi murise nimeni pe masă, își desprinde mâinile dintre palmele mele. Are privirea istovită dar luminoasă.

— Mă simt ca după un maraton.

Se ridică și se îndepărtează de mine făcând câțiva pași pe malul apei. Cunosc această nevoie a lui de a-și asigura un mic spațiu protector. O mică meditație asupra gândurilor ce-și continuă caruselul numai pentru el. O încercare de conciliere cu conștiința ce s-a lăsat violată de demonul mărturisirii. Nu fură reticențe. Nu fără împotrivire.

Silueta lui profilată pe cerul crepuscular degajă o ușoară înstrăinare. Umerii ridicați și mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor subliniază impresia de melancolie nedefinită. De retragere în sine. De solicititudine. Ceva care mă umple de neliniște. Acel ceva mi se pare a fi înfrigurarea reținută a unui om ce-și apără zadarnic goliciunea. Mi se strânge inima. Mă întreb cât de mult regretă toate cele spuse. Cât de repede va dori să uite că mi-a spus ace! tot și, odată cu asta, să mă uite și pe mine. N-am cunoscut modalitate mai sigură de a despărți doi oameni decât aceea de a-i aduce în situația de a se confesa. Chiar dacă cele spuse pot fi ui tale, nu același lucru se întâmpla cu jena pe care am resimțit-o. Cu impresia de zădărnicié când te afli singur cu întrebarea ce n-a cunoscut probabil vreodată un răspuns satisfăcător: „Oare m-a înțeles?” Știind prea bine că așa ceva nu se poate. Că e chiar o prostie să râvnești la așa ceva. Nerozie eu atât mai mare când constăți că tocmai aceasta nu ți-e indiferent.

Aș vrea să-l strig. Să-l fac să se oprească din mersul care face din el, pentru mine, un bărbat străin. Un trup de bărbat singur adâncit în sine sau numai în miraculoasa ușurință de a păși liber pe malul unei ape strălucitoare și vie în lumina de apus. Mi se pare chiar că dacă va ajunge la locul unde râul cotește și va dispărea din ochii mei, silueta lui va rămâne totdeauna pentru mine numai în această imagine de-o tristețe blândă și sfâșietoare. Vreau că spun că dacă îl voi lăsa să meargă ră<u deparie usl & va;) 1SPmna că nu se va mai opri din acest mersei nu șo». mai întoarce niciodată spre mine. Chiar dacă va h „m am nicio putere să-l strig. Îi privesc doar sptuc-Le a.

umerii încovoiați și aștept încordată”.

Brusc. se întoarce și îmi face semn cu mâna ba mă upi... – fiii. Într-o clipă sunt lângă el. Respir precipitat, ca uupa ce: „m trecut de un pericol. El nici nu-și dă seama se c. w ț.ja mea. De spaima prin care am trecut. Se cutxia – a ub povara propriei sincerități. Ca un zid supus demișii. Bucățică cu bucățică, cărămidă de căiam. da l – „iemelie, până la acele pietre puse greșit, punsud u. I mejdie tot edificiul. Acum. În momentul acesta & t nefirească. acum când totul e la pâmmt un morman d. molozuri și praf ce-a început să se așeze moaie și u. l <.

lăsându-ne singuri și liberi. Într-o nesperată l'letească, două cariatide scăpate mțactt acum i... face abstracție de tot. De tot ce-am trăit, de tot cent-o.ni; un De tot, în afară de verticalitatea noastră. Prietenoasă, lumina apusului ne lasă libertatea dea nevoie. De a ne descoperi asperitate, stupide vreme, muchiile atenuate sau ascuțite de 1. i. Chipurile noastre purtând la vedere acum toate cicauiU zimțate sau abia sesizabile. Pentru a-l tace pe cela

vadă cât mai bine și clar ceea ce merită său nu a a pas trai din fiecare. Da. acum nu exista decât aceste înmi i pline de încredere. Aceste trupuri ale noasticaic dresc să se sprijine unul de altul. Aproape că ne anim în îmbrățișare.

— De ce nu-ți lași părul să crească? mă întreabă Alexandru când intru.

— Nu mai sunt tânără...

— Prejudecăți prostești. Sunt sigur ea ți-ar veni lua te bine. Are o culoare caldă și ți-ar accentua feminitatea.

— Găsești că așa cum sunt îmi lipsește?

Mă copilăresc, mă alint, mă învârt prin camera eu iw>
rile în mina.

Nu mă săruți?"

Nu. Ești urâcios. În loc de bună ziua mă entici. 91

hi care ți-am adus flori.

— Chiar nu mă săruți?

— Nu. Atâta vreme cât îmi aduci la cunoștință numai minusurile.

— Cum vrei. Mie personal mi se pare că părul unei femei e un mic miracol. Îi subliniază unicitatea. Când eram elev am iubit o fată numai pentru că avea un păr lung mătăsos. Ai să râzi, dar stârnea în mine dorința irezistibilă ele a-l atinge. De a-mi cufunda mâinile în el ca într-o materie misterioasă. N-am înțeles niciodată tendința femeilor de a se uniformiza prin freze stas, stupide și depersonalizante.

— E limpede. Ți-ai pus iar blana de urs. Până hibernezi crezi că îmi crește părul?

Iau vază de pe măsută și mă îndrept spre bucătă Me. Ceainicul

țiu le încet pe ochiul mic al aragazului, Dinspre cuptor vin miresme de friptură cu cimbru. Masa e așezată pentru două persoane.

— Aștepti pe cineva?

— Da. O femeie.

— Brună, blondă?

— Fără podoabă capilară.

— De unde știai că vin?

— N-am spus că ești tu acera.

Nici nu vreau să nu. Nu-mi cu >resc şu iau cina cu un domn posac ca o bidinea obosi iii.

Îți dau trei secunde ca să retra/-i insulta.

Nici nu mă gândesc. A iost un dukv eufemism. Miroase înnebunitor în bucătăria ta. Pot să-mi imaginez că doamna a-i j» renunță la seara asta. În favoarea nu-a v

— Imagine" /a-ți orice, dar vino odaia aici.

— E o rugămintă?

— Un S.O.S.

S-a mi implat ceva De ce n: a lași să mă pl osiesc?

Pentru că așa alin muii. m, a mulio despre tine

— Adică?

Adică așa cum ți-am spu. v în dai în petec și ce mei amuz. să ai la cât ai mai, crescui în perioada cât nu ne-ara văzui.

— Ești un... un... corupător. De suflele. Te urăsc.

Ura Ui mă onoreaxa. Așază-te. De ce îmi aduci mereu flori?

— Ca să nu rămâi singur după ce plec. Ce faci aici Y

Corespondență?

— Recitesc scrisori vechi.

— Asta-i ocupație de pensionar.

— De depanator de suflele.

Ochii lui au nuanța rece de safir prin care străbate lumina. Știu că asta e culoarea tristeții lui.

— Ce scrie în ele?

— Un bărbat îmi scrie că e fericit.

— Minunat. Atunci de ce mutră asta?

— Bărbatul acela o mort. Toată fericirea. lui nu l-a ajutat să mai trăiască.

— Vreun pacient?

— Da. Unul foarte vechi. Care părea recuperat. Cum s-ar spune, operația reușit!;!, pacientul răposat. Astăzi m-a căutat soția lui la serviciu.

— Sinucidere?

— Da.

— Oribil. De ce fac oamenii asemenea acte?

oint indivizi cu tirburăii patologice. Poala osihica **r** ste cea mai dramatică încercare a omului. O lentă și continuă alunecare în neființă. În prăpastia unei singurătăți, tragice, din care bolnavul foarte rar mai are posibil de <ea de a accede la viața simplă, reală. La trai rea de

1, ina a < iistenia-i. Când sunt marcați și de o ereditate *îmi*, fata astfel de boală înseamnă practic pentru bolnav

< i pitulire iară luptă. Tran. sformându-l într-un automat:

1 Ole depersonalizat. Într-o ruptură totală de tot ceea ce a fost înainte. Într-un zgomot al propriei ființe ce îi. lează toate legăturile cu lumea. Pentru ei nemaiaviând importanță la un moment dat deei acest zgomot.

— Dar spuneai că parcă recuperai.

— Da-Ani de zile așa a părut. Numai că în astfel de caruri nu știi niciodată cum vor evolua.

— Era tânăr?

e „Când venise la nune avea douăzeci și doi de ani. Încercase să își sugrume soția.

— Cu bună știință?

— Nu, nu. Într-un acces, într-o criză, provocată după ei ce se pare de consumul de alcool.

— Și, femeia a murit?

— Nu. El s-a trezit la timp din întunecare și a fost îngrozit de cele ce fusese în stare să facă.

— N-o iubea?

— Tocmai, că o iubea. Suferința lui era cu atât mai mare, cu cât

încercase să omoare pe singurul om care și purtat bine cu ol. Ea era gravidă.

— L-a întări tal cu ceva?...”

„Nu. Cel puțin așa susțineau amândoi. rj HÂU nruse de la serviciu și. În timp ce o săruta, s-a trezit cu nwiule pe gâtul ci...

— Cumplit. Femeia nu s-a speriat:

— Mai tare s-a speriat el. De aceea a și venit la muie. Provenea dintr-o casă de copii. Avusese mai multe tentative de suicid. Avea și cazier. Făcuse pușcărie pentru arte d «violență și încercare de omor.

— Astfel de oameni pot fi ajutați?...

— Atâta timp cât vor ei. Cât nu-și pierd orice interes pentru viață.

— Era ceea ce se cheamă un tip dur (

Nu. Mărunt de statură, cu un păr cânepm din care mesă mătăsoasă îi acoperea o parte din frunte. Ochii c-nusii îi erau neobișnuit de blânzi. Gata în orice moment se umple de lacrimi. Un emotiv anxios. Suferind evident de o psihopatie reactivă labilă. Toată făptura lui degaja blândețe. neajutorare și un continuu zbucium interior. Ce m-a frapat a fost faptul că își privea întruna mâinile cu un fel de stupoare.

— A venit la tine din proprie inițiativă?

— Ți-am spus că se speriasse. Dorea să fie ajutat. Mi-a vorbit scurt, reticent, tipic pentru introvertiți. Cu sentimentul afișat al zădărniceii oricărei încercări de a scăpa de destinul lui. L-am întrebat ce vârstă avea soția lui. Avea nouăsprezece ani și suferea de stenoză mitrală. Aici a început să plângă. Mi-a mărturisit că nu-și poate explica cum a ajuns să încerce s-o omoare. Plângea într-un fel ciudat de liniștit. Fără spasme și sughitun. Cu un țel de decentă. L-am întrebat ele ce plânge. Mi-a răspuns că o iubește. și se teme că nu cumva nașterea să-i fie fatală. I>uai vrut s-o omori, l-am încercat. Nu poți știi niciodată cil simulează și cât de sinceri sunt. În momentul acela s-a uitat la mine eu o privire plină de delicatețe și încredere. Nu, n-am vrut, mi-a spus. nu știu cum s-a întâmplat și acum mă întreb dacă nu cumva am să încerc și altă dată. M-a impresionat suferința lui și faptul că și-o conștientiza

tu atâta intensitate.

— Era bețiv?

— Nu. Se ferea chiar. Știind că nu mai răspunde pentru actele lui. Uneori bea cu colegii o bere ca să nu facă notă discordantă.

— Lucra?

— Da. Avea chiar o meserie bună. Depanator de circuite electrice pentru automobile. La unsprezece ani fugise pentru prima dată de la casa de copii pentru a-și cauta părinții. A fost găsit la o stație de benzină și readus. A urmat pedeapsa. Asta l-a dus la tentativa de spânzurare. A fost iar pedepsit. Îi plăcea să învețe, avea rezultate frumoase, lubea cărțile, natura, animalele. Ceilalți copii U băteau și își băteau joc de el. Se simțea un nedreptățit la patrușprezece ani a fugit pentru a doua oară. A suvirșit atunci primul lui act de violență. Atacase o femeie pentru a-i lua poșeta cu bani. Prins, a fost de ierit justiției. În urma procesului a făcut trei ani de școală corecțională, timp în care a reușit să termine zece clase și să-i facă o meserie. În primul lui an de muncă. Împreună cu alți băieți, băuți cu toții, au făcut scandal în localul unde se aflau și au fost arestați pentru huliganism. Au urmat iar câteva luni de închisoare. Acolo a avut a doua tentativă de sinucidere prin înfometare. Eliberat, și-a căutat sora, crescută tot la casa de copii și cave între timp: – e măritase. Aceasta nu l-a primit. S-a angajat iar și tot la o bere și-a lovit unul din prieteni cu o sticlă în cap. A urmat o încăierare din care s-a ales cu o tăietură de cuțit în abdomen. Operat de urgență, a fost un timp între viață și moarte. Mi-a arătat o cicatrice imensă pe trupul lui înduioșător de subțire. După vindecare și-a ispășit pedeapsa min închisoare. În timpul cât lucrase pusese ceva bani *hi cec*. După eliberare, a plecat prin țară să-și caute iar c-ărinții. Notează cât de obsedat era de această dorință. \ nimerit fui orașul unde și-a cunoscut viitoarea soție. S-a;; uiat de ea cu disperare. Cu toată foamea lui de tandrețe., ȘI. când toate păreau să se a așezat pe un făgaș bun, el încercase s-o sugrume.

— I-ai cunoscut și soția?

— Da. O fetișcană micuță, cu fața foarte slabă, și un ușor strabism. Avea o burtă mică și țuguiață, genul acela de sarcină delicată

care pare neverosimilă. Venise cu tatăl vi când s-a externat el. Erau pur și simplu înduioșători.

O ținea tot timpul de mina având aerul că e fericit că și eu o găsesc frumoasă. Deși erau doi oameni urî și, n-am văzut în ei decât frumusețea sentimentului care-i lega. și-i transformă în două ființe absolut miraculoase. M-am gândit mult la ei. Cu compasiune, cu speranță. Poate că viața va fi bună cu ei. Dezarmată de acordul lor realizat prin iubire. Nu-și cereau tîecât partea lor infimă de liniște și încredere. Pe care și-o plăteau cu vîrf și îndesat prin iubire. Mărturisesc că nu am văzut o față mai transfigurată de devotament ca a acelei fetișcane.

— Când a început să-ți scrie?

— Când îi născuse soția un băiat. Era fericit. Scrisorile lui sunt ciudat de frumoase. Grave și delicate. Brusc, a încetat să-mi mai scrie. După un timp m-am pomenit cu ol la spital. L-am revăzut cu plăcere. Mi-a spus că a mai avut necazuri cu el însuși, depresii, internări, dar nu ca înainte. Soția și socrii l-au ajutat de fiecare dată. Nu-mi cerea un consult. Venise numai să mă vadă și să-mi mulțumească.

— În alte condiții de viață probabil nu ar fi avut niciodată probleme.

— Da. se poate. M-a impresionat nu atît cazul lui. cât strădania de a fi om. Îmbinarea de slăbiciune și dârzenie. De luciditate. și ereditate tarată. Ceva n-a mai mers așa cum își dorea el și atunci a pus capăt tuturor zbaterilor.

Întotdeauna ceva nu merge sau ei șuieră în permanență de o disperare fără leac?

— Cu toții suferim mai mult sau mai puțin conștient de disperare. Actele noastre sunt în mare măsura rezultatul dezvoltării din cursul vieții îmbinate eu date de temperament, ereditate, instrucție. Experiențele trăit «sunt prelucrate lăuntric de fiecare în funcție de trăsăturile firii sale. Cu toții suntem un amestec de trăsături care frizează patologicul, dar numai când acestea ajung la un anumit grad de intensitate alterează psihicul.

Privirea lui gravă e ațintită spre mine. Tot timpul cât l-am

ascultat am încercat să disting în vocea lui acel ceva anume care mi-l face teribil de apropiat. Nu erau nici modulațiile, nici timbrul, nici cele ce-mi spunea. Numai bucuria potolită a comunicării. Siguranța că nu vorbești singur, pereților. Că există cineva care te ascultă. Căi uia poți să-i spui tot ce te frământa. Să lași cuvintele să-și țeasă plasa lor vaporosă pe care s-o arunci în jurul tău și al lui și, prin asta, să-ți făurești mica ta lume. Ochiul de apă limpede reflectând adâncul. Neliniștea lui miloasă. Dansul molcom al gândurilor foșnind ca algele mișcate de curenți subterani. Să știi că mișcarea aceea e captată de atenția celui căruia îi vorbești. Cum ți-ai vorbi ție însuși cu încredere. Simplă, mărunta, indispensabila solidaritate umană realizându-se prin banala emisie de sunete. Îmi amintesc frânturi din conversațiile noastre. Ca și cum mi-aș aminti de o piesă muzicală interpretată eu maximum de dăruire. Făcând din fapăturile noastre două instrumente sensibile, capabile de accente grave. Învăluite în lumina abajurului portocaliu și. În țiuitul îndepărtat, liniștitor al ceainicului ce însuflețește bucătăria. Mâna lui caldă mângându-mi gleznele. Timpul scurgându-se al și el. Tresărincărit ca un puls ui i-aș ce bate la unison în trupurile noastre. Un timp care ne traversează cu încetineala, cu blândețe, Punându-ne la adăpost de o anume – frenezie ce-ar urma să ne expună unei epuizări premature. Poate că înseși văi stele noastre ne fac să ne manifestăm astfel. Într-o încercare voluptuoasă de a pătrunde* până ia luminescența fulgurantă a fiecărei trăiri.

— Nimic nu e la voia întâmplării. continua Alexandru, xtind așezat turcește pe covor. De fapt, totul e înscris în". enele noastre. Totul se întâmpla. ia timpul potrivit, confirm celor înscrise în ele.

— Totuși ne e îngăduită libertatea de a lupta cu noi î; – șine. De a nu accepta înfrângerea. Tu m-ai învățat asta. Cu linia în aflat că înainte nu știam să trăiesc. Stăteam doar în fața sufletului meu. cu fața întoarsă de la el. ca în fața unei porți închise.

— Cum li se întâmplă majorității. Mai exact celor care fug de ei înșiși. Celor care își închipuie că nu se poate trăi decât la grămadă. În rumoarea lipsită de armonie a năvălirilor de societate. Nu e cazul tău. Asiaticii practică retragerea în sine tocmai pentru a înțelege natura

duală a tuturor ființelor. Aceea telurică, limitativă și aceea care aparține înălțimilor, nepieritorului din noi. Cu toții suntem schimbători, trecători dar și imateriali. Upanishadele exaltă știința descoperirii conștiinței. Veda năzuiește să formeze oamenii în spiritul desăvârșirii de sine pe calea descoperirii adevărului lăuntric. Mă întrebai dacă totdeauna ceva nu merge la cei care ajung la soluții extreme. Da, deoarece nu sunt în stare să se controleze într-un sens mult mai înalt decât acela de a dispune de viața ta.

De ce toată discuția mă face să mă gândesc cu neplăcere la faptul că încă îi cer să n-o ascundem. Să practicăm această clandestinitate puțin lașă, lipsită de demnitate. Odată! – V.m spus că mă simt vinovată față de copii. iv>-a iniw bat dacă ei. l-ar accepta u. tată. Sincer vorbimi nu mă rînd isem. Tăvi fusele un t bun. Și el putea h, mi-a replicat. Am invxenî vârcta e\ ild a Diane. iiea ei mai aparte. A făcut observația lă cupă părerea aii, nu-mi ristigasem încă libertatea interioară. Adevărul e ca tandrețea care ne leagă îmi dă senzația că sâni suspensata într-un gol. Trăind o așteptare neprecizată. Ceva asemănător trăirii ce-o ai când citești o carte care te topește în substar. ta ei. Te smulge din tine și te comirânge la o lectură prelungită. Pentru a te bucura cât mai mult timp înainte de a ajunge să o termini. Da, am această teamă. Sentimentul că va veni momentul când va trebui să întorc ultima filă. Să închid cartea cu regret. Firește că n-am niciun motiv să-i mărturisesc lui această stupidenie, dar eu nu mă pot împiedica s-o trăiesc. Deocamdată eroina își trăiește experiențele neașteptate și pline de tensiune și nu-mi rămâne decât s-o urmăresc cu sufletul la gură. ba mă identific cu că Sunt chiar ea și asta îmi ajunge, lotul se datorează în fond firii mele. Sunt momente în viața mea când nu mă simt în siguranță în propria-mi piele, lotul în jur e neschimbat. Pașnic., liniștitor. Totuși, mă perse cută o agitație nemotivată. Acum, de exemplu. De obicei precede întâmplări neplăcute, o boală, probleme la seivici sau cu copiii. Ca și cum brusc mi s-ar atrofia facultatea de a trăi și percepe liniștea. Plinătatea și frumusețea clipei. De data aceasta, discuția purtată cu Alexandru m-a neliniștit. Brusc, tot ea, această discuție, mi-a amintit visul ce l-ara avut azi-noapte. Mă mir că l-am

uitat și că mi l-am amintit abia acum. Simt nevoiașă i-l povestesc.

— Întâi cinăm și mi-l povestești la ceal.

Nu mai sunt cea care am intrat pe ușă în această scai a.

În mine însămi, mă mișc ca într-o încăpere de sticlă. Orice ating se poate sparge în orice clipă.

— De câte ori să-ți spun că e o prostie să te lași domi1 nată astfel de vise. Care pot fi o supapă pentru subconștient. Sau răspunsul trupului nostru la o poziție care îl incomodează. Pot fi provocate de un stomac prea încărcat, visele vreau să spun. Dacă asta ar fi o explicație liniștitoare pentru tine, după Yung, prin vis vorbește „ce

1 ălau” din noi, opusul celui care suntem cu lunvut a ferențierii tipologice polare conștientă

Degeaba îmi spune orice. Dinti-oJatu au. că ari» e un noiembrie cu burm a ce să se transforme în ploaie. Ca Lonit pe-cai i. crizanteme, au unele petale 1 mi”.

O răceală umedă

Să» IST. i-fe buzele strânse, privirea opacă șiumeiu „isul avut Enerlămuresc de ce mă urmărește abia. cum. isui vată de iraționalul căruia mă las piaaa.

— Am aflat de la un coleș că testul tău sol e mtetnat

Pentru dezalcoolizare. ...

Fără să vreau tresar, 11 plivesc butoa-Ocnnsai albaștri se îngustează. Ca și cum o alia imaguua „fură cunoscută, se străduiește să pătrundă în ei. Ia. îl s-o primească.

Întâi n-am vrut să-ți spun.

Privind în gol, rămân câteva secunde paralizată se surorii Camerali se pare dintr-odată P» i. «- mea cărților din rafturi obositoare. Prea multe culoi ca-v. se reped toate deodată la mine. Mă amețesc. Îmi sal e în ochi graâica de pe sin Rurut perete liber al meapern. K

oiv/iată un prolil de temere, în duna excrescența unei coafuri ceunplica. e, o Oc «. a? el de crevasă. Da, acesta e cuvântul. Despartându-i efectiv capul în două. Partea din spate» cuocaw roi un îi la și inumană de metal, Giiaiaai. ui sciiotot. î!l – un colț titlul tabloului:

„Nimeni nu e perfect, De îi văd numai acum? Stătusem de nenumărate ori u> juJ Mă impresionase delicatețea prolinui. că

„Al în numai pentru = a și cap

„””. „În lui și „u insM e» «neșteptat rupatotre iubirea mea și conștiința ce-mi spune că prăbușirea lui Tăvi se datora în parte și mic.

— E grav?

— Nu. Vrea să coopereze.

Pentru prima oară de când ne iubim evităm să ne privim în ochi.

Alexandru rămâne puțin aplecat înainte. Cu coatele sprijinite de genunchi, seringindu-și tâmplele în palme.

Trebuie să mă descotorosesc în grabă de visul meu, i-l povestesc. Două morminte cu împrejmuirea de beton. Așezate cu picioarele unul spre celălalt. Crucea unuia din ele, uzatăl înnegrită, cu porii pietrei măriți ca niște faguri goi t azutd peste pământul celuilalt. Eu încercând să curăț crucea care se transformă treptat într-o materie vegetală. Cărnoasă, cleioasă, ceva asemănător unui cactus uriaș. Apoi, dintr-odată, livadă cu pomi. Lipsită literalmente de iarbă. Cu pământul arăt. De un negru lucitor. Eu scuturând un pl un Prunele pe care le adunam într-o Ladă semănau cu bulgări de pământ ce mi se sfărâmau în palmă. Mă. murdăreau cu o zeamă lipicioasă. În timp ce știam că Tăvi a murit și trebuie să-i spăl înainte de a înțepeni. Spaima și amânarea la gândul celor ce va trebui să le fac. Dublate de silă de a-mi simți mâinile năclăite. Vocea lui Tăvi plutind singură în aer. Avertizându-mă că aceea nu e o adevărată moarte.

Când îl privesc din nou pe Alexandru, descopăr în privința lui tristețe și iubire. Mă reped la ei. îi arunc brațele j. n lățuii, cautând căldură trupului, său. Hohotesc îndelung. Un plâns bicisnic. Murdărindu-mi obrazii. Mă mângâie fără o vomă. Îmi șterge di rele de lacrimi cu batista lui. fini descoperă fruntea și mă întreabă:

— Ce te doare până. Într-atât?

— Nu nu. răspund total confuză. Credeam că fiind împreună e de-ajuns. pentru că nimic să nu mă mai atingă.

Mă las cuprinsă de vechea oboseală fizică. De excitabilitatea nervoasă pe care reușisem s-o stăpânosc în ultima și eme. Mușchii îmi

tremură. Intru într-o panică necunoscută. De mine însămi îmi e frică. De parcă aștept, un declic interior. În orice clipă urmând a fi aruncată într-o răbufnire irațională, isterică. Aș vrea să mă topesc, să dispar în ființa lui, pentru a pune capăt spaimei.

— Maia! Stăpânește-te! Nu mai e bărbatul tău. Are o soție, un copil cu acea soție, îmi spune Alexandru cu toată blândețea de care e în stare.

— Un copil pe care nu l-a dorit.

— Asta nu ai de unde ști.

— Ba da, mi-a spus-o chiar el.

Rămâne descumpănit. Într-o atitudine de descurajare.

Trece însă repede peste ea.

— Liniștește-te! S-a vorbit eu ea. R sincer afectată de starea lui...

Afurisită să fiu! Toate suferințele mele vin din faptul că acord prea mare importanță lucrurilor ce li se întâmplă tuturor celor care, ini r-un fel sau altul, depma de mine... t...

— Dar ești liberă, pentru Dumnezeu! Vino; Întinde-te pe pat. Fă o relaxare. Acum îmi dau seama că nu trebuia să întrerupem ședinței*, llaide, ascult ă-mă! rj

Mă întinde pe pat. Îmi pune palma pe 1 ruine. Kami ne mult timp aplecat asupra mea. Nu-mi pot stăpâni tremurul după ce plânsul încetează...

— Asta nu seamănă a Isterie? întreb agitată.

— Stai liniștită. Fără să te mai gând ești la nume. Marc-Aureliu spunea: ... Socotește-te ea o ființa pe moarte, disprețuiește-ți trupul și fă astfel încât partea om șutietu» tău ce poruncește și domină în line să rămână nemișcata fală de orice mișcare trupească". Iar în ceea ce priveșă lumea: „Nu te mira de nimic, nu tresări la mnne". Haide; Unde ți-e încrederea în mine? În tine?

Mă supun. Treptat, ascultându-i vocea ce-și recăpătă miraculos timbrul profesional din timpul primcor ședințe, mă relaxez. Mă rușinez pentru nestăplmrea mea. Îi spun. În loc de orice răspuns, mă iubește cu pasiuni disperată. Simt în disperarea lui generozitatea întregu lui iubiri.

Ceva mai tir/. În îmi spune:

— Trebuie să le hotărăști. Vreau să le căsătorești cu mine. N-o să am liniște până ce luciul acesta nu se va împlini. Și tu la fel. Știi foarte bine. Noica spune un lucru foarte profund și foarte adevărat, despre iubire: Este un refuz al lumii, spre a prefera o singură i apt ură a ei, în fericirea căreia vor încăpea tot mai puține determinații noi.

— Dar copiii mei?

— N-am făcut niciodată abstracție de ei. Acum o vorbă de noi. De obicei astfel de întâlniri se consumă în strădania fiecăruia de a-și încropi iluzii. Nor cel puțin, am fost onești Ne-am ogândit sufletele și trupurile unul în altul fără a neglija evidențele cele mai dureroase. Ne-am elstigmat mică. banala noastră fă rimă de clernilate. Ne-am regăsit întregul. Depășind stadiul de stare care se ating doar. Am ajuns să ne conținem unul pe altul. Țăla intitL

Maia i – 4 r, o a a-i la ns dincolo de căpicuiG

— *şBS & – S & SS ZSS*

ne., «suc. → a...» *v*, ctmi. cuvalatea vieții iulie iuiștiecc: „; C. el orice şu

r1 – VV” *t* >. – „indi* ac «*v*, PC.H1? îi ceva mai cuprinaa-Z? a adinca în i prrttaa. A dev-censa... a pe wnta. Luști. A-ta ni *a* ați.ua

„Fă. aia-n...”, [™]și-ai.

și *n*; și nu există penc” *v*; ai pu-i s-a aanka *y* – * – u

se să sa: J – a; – aa! a...

v) i-** „a”, T>... *r*... ăaa jur – i – iaia anoi’s *v* ici ova ea. -rin > yy să: –; a – *d*. i e un.ai i-a a-y – o și a. ev. a-a

a – ...; –, *p* a M”. i-a cu-a n-aaa sa.ne.: „a>

a: *v*”, 1 a. să a a. să aA ar.; nu, ayal pa. a a a-raa.

r1”....1” „*d*, A n-i-ai-a a iaa.a. aad. axa a aaraa-Mi – ”-A;

— [**; i:în i * – *v*

u... *j*, *r*;

k.1: „Î; *n*: **-v: „u a acum... *n* \anat ră raaacă

1” *r* fi: u-V, >și >ade d-aia banua

CVW→: -.1!

—! = „*v t d* nu a: – die. al ani acns-viii îi. i!, i dpsa, a. O oină –, a;

a,; a-ua laaa aaa; u faci său; a, a caaaj. u.a. îi să azi, ipi. **n** și, insau naaa. an'.a.

— V; i-a cpai să sân șlaaa

— Maia, aiâbicaaaa! a a da fă: **n** tk> a răivaaâaa a aaiaaM. Aiaaa taaa e vaa Da sa). u. **v!** ia ta anăraia Ifaxul Je a. a. – axa sa – a așa **r**). să aaa. aaaJ: „vaa; rxaaaba cahaibaj a, a i – ra ca waasfaa. a, raaaiia o „a **v**. **v**«: a a: a âla. C, ac, iaon «mișcare în **r**; – să **d'**; să –, a a calaaana... a... – aea, a șirin Ua. ta a. aaa C a: va fi, iaaa caaa> ananU sa... a aua, =, iar a. SUA, int. aați raaa CL da ca și ole.ae, ț, Țaa.: a sa. allia a. da? să alai să –, a

...**r**; a c'a: „aaa aia să să „ai. L-ai a. aciaa dat; nu a ai ci ilpal. a-i Tifrinte. Prea ru să haaai uariaaa, într-un «al aia a-ulal, un baabat care inuaa. ai.va: a; i iau șup aia. caasecințela propria-i cia. ante da (**li**, a.**n**. aae.

x), ar dacă sunt ai cu vino/ală?

— Cu sif ui ania cu ești, dacă asta îți luee plăcere să auzi. Într-un cuplu nu se împart numai vietonue, o și intrin berile. Dar toate astea sâni; aeura înului, *i* e un: ai obligația, față de tine însăși, să-l uiți. Nu se poa'. e „răi numai din eșecuri. Există în necare c. În I11 1; oboseală, de durere, de căden, o parte mvnic:0.1 a **p** avem datoria s-o salvăm. Pentru a supray. etui, ha pateu, spune ia fiecare obstacol: – Acum e și neind, unui. **v**. a, a, e, se oprește nici măcar pentru o secundă, nu te m³ «paâânezi să neglijeu acest lucru. Trebuie să te s-o ajungi din urmă. IV acolo de unde a. rar» aș incremenu. Până nu le va p-le-ixi pentru absenta. le consacri cekn mai inutile 5 i primejdioase sondări interioare, Șu. spendma timpi-i real al Iranai... **r**

Îmi dau seama că mă cunoaște-ca mmem altul. Ca **n**. ut în mine până și /rinele tulburi... **v**

— 111 lipsește puterea de a ce necuca ție însăși. **h**... mereu distrasă de solicitări mărunte. Toate țeș în pirul tău o plasă prin cure acțiunile cu adevărat impui. tarue se pierd. ÎN u simți prezentul din pricina iruri alene cuțu. e, ce vibrează în permanența în tine! i-e frică să tu. uuU Asta m-a descurajai uneori. Mă tăcea să cred că, a cm. u lucrurilor și al lumii ar fi un înțeles definitiv pierdut. Dai, de Fiecare

dată. Încercam să trec peste. Faci na apel. arcanele de plenitudine trăite cu tine. Tu suferi de o lueicuune ce acționează împotriva ta ca un atfent agresor. Ar u ebu, să devii a –, ara cu energiile tale sufletești. bue-urue care înainte te consumau, ar trebui să le eviți. Nu mai ai voie să 10 risiper, ti. Să tot dai târcoale în jurul unei ram cicatrizate. Care practic n-ar trebui să mai existe. Iaâimp. area a făcut să ne întâlnim. Să ne bucurăm, fana-mă ca-ts spun la modul acesta lucruri atât de dure. Dar atunci emu mi om încearcă să-și apere fericirea...

— Iartă-mă, iartă-mă, dracul meu. Tu ești singurn om din viața meu care m-a făcut să înțeleg ce lucru timp. u și la îndemână e fericirea. Poate de aceea mă și tem acum. Dacă această fericire îmi va fi luată?

Nu va fi nimeni responsabil decât tu. Numai t.u.

— Nu spune asta.

Alunei spune-mi că te vei căsători cu mine.

Își freacă tâmpla fierbinte de Umpla mea. b un itest de copil. Cuprinzând în el încăpățănare, i tandrețe, abandon. Dar și ceva imperativ.

Jma vo* CU tine. Dar înainte va trebui

să-l vâri. (a cm poate mai are nevoie de aju Tovul meu Poți înțeK-ge?

— 1 01 înțelege orice când e vorba de tine. Știam dinainte ea vei ciori să-l vera. De aceea am și exilat suți

«pun.

— Dr ci1 [i-e teamă V

— De afurisitul iau simț morai.

— Promit să...

Are un gast tio furi.

— Nu promite nume. Ani oroa: e de promisiuni. De a. – sigurari că așa. și pe dincolo. Între doi oameni care se iubesc, atunci când încep promisiunile se instalează automat îndoiala. Se va ține sau nu de promisiune? Va avea tăria să fie sincer până la capăt? Chiu! – și alunei ei un slăbiciunea va fi mai ture decât ei.

— Nu vreau decă să...

Da naiba! Nu vreau să și în ce vrei să... Oricum, viața va fi cea care va alege pentru noi.

Niciodată nu l-am văzut atât de furios. Se imulițe de lângă miio. Stă pe marginea patului cu spatele. Îi văd mușchii omoplaților cum se mișcă rit mie. Îmi dau seama de nervozitatea pe care încearcă să și O stăpânească strângându-și mâinile una întruna.

— Alexandru.

Tresare. *M* și Viul să-i spun de fapt că-l iubesc. Mi se pare că sună ieftin, nepotrivit și emfatic.

— Mi se pare că sunt însărcinată.

Își îiiluuee fața spre. nune cu o mișcare aproape brutală. 1 *L*

— Nu ești sigură?

— Încă nu.

Sper cu asta să le trezească, mu spune cu amărăciune nelipsită de afecțiune.

Juiăanii cu dacă vu îi ceva, n-ai să faci nimic.

— Jur.

— Viața lucrează pentru noi. Iată un lucru bun. Sper că n-ai să începi să-ți faci probleme acum. Îmi mângâie fruntea. Mă privește cu uimire ce mă înfricoșează aproape.

Sarcina îmi dă o Liniște puțin animalică. Mă face mai încrezătoare. Sau numai indiferentă. Imprimă trupului

mișcări mai moi, mai vapoaze. Mersul mi-e mai sigur, mai elastic, mai lănar. Coic, tții și colegile de serviciu au înregistrat transformarea.

— Să mor dacă ți-aș da mai mul! de hai să zicem, treizeci de ani. Nici atât. Îmi spune Victorit a eu sinceritatea ei brutală. Ia spune, ai pe cineva?

— M-am liniștit și eu. Am renunțat să-mi Jac probleme din orice.

— Pe dracii! Parcă nu toraș cunoaște. Ai, n-ai pe cineva, e treaba ta. Ar fi păcat să te irosești de pe acum Je una singură. Ehe, dacă aș mai fi – ou tânără!

— Lasă, lasă, nu te mai fandosi acum. ești mai tânără decât mine și eu n-am de gând să depun urmele, intervine J-igia, pregătindu-și cu

meticulozitate pe un șervet bucățile de pune cu salam.

— Mă fandosesc pe dracu'. Al meu nici nu mă mai vede. Nici nu mai știe cum arăt. Într-o bună zi, când va catadicsi să-și scoată nasul din ziarele lui și se fă întâmpin să-i fiu prin preajmă, pun pariu că mă va întreba: „Tu îne ești, drăguță Y”.

— Cine te-a pus să iei unul cu atâția ani mai în vârstă tine? o întărită Ligia care nu pierde nicio ocazie să facă publice performanțele amoroase ale soțului oi. Gurile rele vorbesc că e cu mult mai tânăr decât ea. Oricum, nici ea nu-și arată vârsta. Mereu dichisită, proaspătă, vioaie, plină de draci și încredere în sine și viață. Nu știu cum face dar nu e niciodată obosită. Nu se plânge de nimic. E mereu pusă pe glume. Îmi place optimismul ei. A cres!” . ut patru copii, și-a îngrijit, părinții, socrii, i-a îngropat, a trecut prin toate cu râsul ei sonor, cu vorba ci cam slobodă și azi. la cei patruzeci și cinci de ani de care nu se teme nici nu se sfiește să-i declare, privește totul ca și cum abia de acum înainte ar începe viața.

— Dați totul la spate, fetelor! proclamă ea cu gura plină. Dați totul la spate, capul sus și privirea înainte. Și, mai ales, nu faceți bilanțuri seara, înainte de culcare. Strică tenul și somnul. Bărbații ne vor proaspete. O cremă, i; n. coafor, o rochie nouă ridică moralul. Pentru viața noastră nu se află nimeni care să strige de undeva, dintr-o galerie, bis. Tot secretul e să cântați continuu, până la capăt. Insensibile la bruiajele care intervin continuu.

— Ei, lasă că nu e totul așa de simplu cum crezi tu. Omul nu e un automat. Apeși pe un buton și. gală, schimbi ima A lAca, M a are și suFk-i. zice Mar lu' cu vocea ei în mrdnrr nanan. i obosită și vrded icăoasă.

— Dâx a-ți închipui că eu am un șurub V Numai pen! „j c-i r. n mă plâng? K plină lumea de plângăcioși ca tine. Mă i – i „ci exact ace.–, dn au nun-vjt. atât suflet cât cu-și aop: a nHr; în ei. I/» mi-ar folosi să spun cuiva oh o – am de and t V Că las bucata cea mai bună cnnainr V.C. – mă doare un genunchi? Că mă Cidrvuie Lulaânrrrade apniură V Ta 1 ar te ascultă nimeni. Cei mut!: e un'am irne și rr* rundt→dia a e lui. iviai bine mă apa' a e)... ad în rd. Îmi sc-d limba, ani. n-ag un rânjei

sau e a – a: – ... că a-ai spini e i thnpid e prea scurt că an nu-l ea, e; să: a...; – a undn. Meu; vi rana! că viața e tai o a; a. e; e **n** ebnie pin/căi mereu dacă vrei să ar: ci – P: ivitul dea e o meab \. amatea., a. Care era. -da **d'**a m-a!; pe, ade. Mc ă a V arde a... i. va. a ia ea aa! **t** în dea. adpe.an. ideea. Cel?

aa – a ea **l**. îi a a, cam, nu-nine. s-rvic; oun.

e-j;...i. a a... – a (**n j**:.se: a pa de ca Amai dud un copil la...)... * a, i pupa ai îi „ia, a pan. În unt-i vădi.

p: **p**...; **v**. a... **v**. **p** din Rusia pe care bem data> și a [ca e-... Ca araa: i dn-i rr. rprind

...a: C. – aș în – a).); ia – îi. să umană Pdaică pa... **r**/.ce... Na, dl! CO – al HpȘiște VOLia, năem.**m**. a.a. aere. fanar să vă mudunmele. Teiul vi a: sa... mumaru: a lipribde sen.: „NiciO viacă, «ici un aiăceni ta a L ac: o strălucire în ochi. Va tirâu peste tot coadă ca și cern timpul ar aștepta să vă treziți. Tuite-o sf ne uda. ic rural a dat domnul să afle că nu e un lemn. În udnna Vier. – parcă a mai dat la ac. de Așa, **l**. etdo! crai shnd.

— Ld „**d**. rr Tu soț bea dr. mnpa. A: **n** radi că și Reval: „n-ai adreseaa Ana cuie >.: a... ama alt; 1 maca. Aruncă edat ca în la ac „a, s-aea ci vait razant dar **r**) un căi cnbtii. i c.: tun. dt.

— Mai”. a naibii, cum le știe ea pe toate, se miră Vidoidt **n** căreia nu-i reapă palarrca mea.

ăă întreb dacă Ana știe cumva că Tăvi e Lntecnat

— Și crimm ce-ai pălit aja? mă ia din scuri Ligia.

Săni pe punctul de a mă enerva, dar nu mă las prinsă în gratuitatea vorbelor lor ce car peste mififi ca mingile de tenis pe vie fiieu. Așadar tot orașnt și.ie ce se mamaia cu Tăvi că e mă evită din ceara ciad venire beat acasă la mine. De atunci nu mi-a mai. dai telefon la cu Oare aflase de povestea mea cu Alexandru **h** stupid să mă simt vinovată fată de el...

Un iresponsabil o aud ea prin vis nupe Ana. – **w**

— At-o chiar înainte ca femeia să: nască.

Așadar cu adevărat nu-și dorește cap, în De ce mă jjmt responsabilă încă pentru viața și actea: lui. LtOia... – dreptate. Cu sensibilerii nu ajungi, nicăieri.

— Auzi, Maia, l-am întâlnit pe Daniel și l-am im. eba... iacă vă mai caută Tăvi și știi co mi-a **n**. spus.

— Ce li-a răspuns?

Sunt iritată de tonul Anei. Pentru faptul că lucirea/. à la comenzi și vino în contact cu foarte mulți oameni străini de noli-r-xfk? i se pare că e un oră foarte important, îorute în temă eu tot felul de lucruri și foarte îndreptățită să se intereseze de viețile altora. Toată lumea-n cummete gâde a bârfi. E la curent cu toate noutățile. Lutaic pleacă în străinătate, cutare, divorțată de bărbați, culmea, numai însurați, e<ut-l.ac **p**. ața, 1.

«nmoărătiu-i cutare își bate soacia, cutai... și a 1

„**S** **s**; dă de gimnastică la subsol, cutare și-amanț-it în m-abă fiica pentru că era în luna a cincea etc. **n** – „i ea divorțată. Mai în vârstă decât mine. Nu are copii. Mică, rai prea grasă, dar lăsând impresia că cumva îndesată, burdușită în piele, cu trident. Colpoartază totul cu o place, e. și., uinia, să armantă. Cu subtilitate și uneori cu umor. Dai to **d** c. Au u. cu răutate ascunsă. Critică de parcă ar mingua. Ca și cun „ar „im cum **p**”, **t** «mentt. ******» *** X**

În fond **r** «4 cu suticl sterp. De emd e din. **y**. U **d** – un o în – na bătrâna și bolnavă, n-o suporta în ca-a – O aduce pentru o zi, două și rapid o duce cu mașina acasu H fără Un pot draga, nu pot. Îi miros hainele a fum. Ocsi de câte ori vine la mine, le pune la aerisit în co. șai.

ea. „Păi. da. La ea la Chanel 5” replica Ligia și Ana se piei. – ovine își continuă liniștita considerațiile de ora e „oisi Ud it „de căldură: „la mai slăbiți-mă cu batrimi ast a fe. îi âit viața. Dar tot lor le e frică să nu moară se Foame. Nu cumva să moară, de fapt de asta le e lor; nea. Am citit undeva că, în timpul unei excursii ca autouzu, fierul a anunțat că urmează un pod periculos și cu frică, să coboare. Ce crezi. dragă? Cine a coborât? IS um U bătrânii. Niciun tânăr. E? Ce părere ai, dragă?”

— Fă, ascultă, de ce nu mă. Întrebi pe mine ce vrei să știi desp; **v** Tăvi și tu; pe copil?

Mă fulgră cu privirea și mă, complimentează pentru rochie, eu prefăcută dorința de a-mi fi pe pine.

— Ei. ce. Doar n-am mușcat die. el.

— De ce nu citești-tu o carte?

— Adică cran?

— Foarte bine. În loc să-i pierzi timpul străduindu-te să afli ce e cu unul și cu altul.

— Nu sunt sătulă de ele aici? Să le mai fiâdil și acasă *f*

Trebuie să fiu nebună. Numai prostii găsești în ele. N-a-x timp. Mofturi cu amor și alte farafastâeud.

— Tu n-ai fost îndrăgostilă? întreabă Victorița cu tonul ei mucalit.

— Eu? Eu mă ocup de treburi serioase, dragă.

— Freci, cureți, calci, fierbi V continuă pe același lua Victorița.

— Da. Asta măcar îmi dă o satisfacție.

— Pe naiba, strigă Ligia. Ce satisfacție? Stai tot timpul eu. sufletul sărit că nu cumva careva din cei care vin la tine să-ți deranjeze vreun franjur la covor. Știi cum ești tu. Ana? Ca un soldat ce-și curăță și freacă pușca în gol. Nu se duce la niciun război. Să fi fost eu bărbatul tău m-a. Și fi priceput să-ți înmoi carnea.

— Lasă. nu-mi duce tu grijă, răspunde cu un râs gălg tit și mieros, ca întotdeauna când se simte încolțită. Eu știu că mierea asta se decantează cu subtilitate în venin de viperă.

— Auzi, e un scump Daniel ăsta al tău. Are un șarm, dragă!

— Ei, ce ți-a răspuns? insistă Victorița.

Ea mă privește numai pe mine cu un surâs afabil.

— Mi-a spus așa, dragă: „Ce vă privește pe dumneavoastră? auzi, ce tupeu ia un puști ca **el. Are personalitate, zău așa. A răspuns că un om mare. Puțin obraznic, dar șarmant, dragă.

— Da? Ți-a răspuns foarte bine. Astea sunt întrebări de pus copiilor? se impacientează Ligia.

— Vai, dragă, dar nu l-am întrebat cu răutate. Așa, din pură curiozitate.

— A naibii curiozitatea asta a. ta, Pun pariu că acasă, stai cu ochiul lipit de vizor. Spune că nu-i așa?! Știi ce gătește fiecare de pe scara la După plase, după sacoșe, după cine vine și ce aduce la fiecare. La nevoie poți ghici după miros.

Ligia arc o adevărată plăcere s-o scoată din sările pe Ana. E singura care și reușește. Deoarece nu t-e teme de ea. Celelalte o mai cumpăra cu o cafea, o țigară, ce, cine mai știe ce flecușteț. Așa e undi; lucrează multe femei, printre care una ca Ana. De când a murit Eugen, preluându-i o parte din atribut îi «nil nevoită să vin mult mai mult în contact cu ele. E necesară multă abilitate, calm și indiferență pentru a-ți pilota barca printre ele. Nu prea mă price»). Victorița și Ligia merg totdeauna lângă umărul meu. Nu mă lasă sa. mă scufund.

După-amiază îl caut la spital. Mergând pe culoare în căittare; i salonului am o strângere de inimă. Nu știu cum o să-l găsesc, ce o să-i spun. Din pricina emoției sunt rigidă și. nefirească. Când mă vede, are un zâmbet sarcastic. Reacția lui tipică din momentele când o prins pe picior greșit. Nu se aștepta ta vizită mea. E și stingherit și umilit să-l văd în îelul acesta. Trupul slăbit pare mat lung în patul de spital. Pătura aspră se mulează pe picioarele care încearcă să-și înfrâneze tremurăturile. Privirea tulbure îi fuge mereu pe alături de mine. Măinile au un neastâmpăr nervos. Mi se part uimitor de schimbat.

— Ai venit să mă vezi cu botul pe labe?

Încearcă să-și mascheze amărăciunea prin cinism.

Mă așez pe scaunul pe care mi-l aduc de lângă unica masă din salon. O clipă lungă, nesfârșită, atenția tuturor bolnavilor o captată de noi doi. Simt lăcomia privirilor încercând să ne pătrundă în suflete. În felul impudic, deconcertant al suferinzilor. Avizi să afle din ce e făcută suferința altora. Pentru a se consola. Pentru a-și uita propria mizerie. Nu știu ce să-i spun, încotro să privesc, îmi amintesc că am adus ceva pentru el. Câtva timp mi-i ocup cu despachetarea și așezarea lucrurilor în noptieră. Ceialți continuă să ne urmărească fără reticentă. Cu o sclipire animalică în ochii apoși. Tăvi îmi face semn șu mă apropii.

— Cine ți-a spus că sunt aici?

Observ instabilitatea privirii lui. Dintr-odată toiu! **n** jur mi se pare insuportabil de dureros. Pleoapele lui tu – îâik-i. iate îi îmbătrânesc obrazul. Nu pot să-i răspund imediat. Ochii lui au o umiditate suspectă. Un fel de oboseală tulbure. O resemnare blazată, lipsită de orice speranță.

— N-are importanță cine mi-a spus. Am aflat, am venit. Asta ajunge. Ai tot ce-ți trebuie? Ești bine îngrijit?

Întrebări fără rost. Puse ca să contracareze osti-ți'tatea lui.

— Dacă ai venit, înseamnă că știi pentru ce sunt aici.

Umle **r.** u se vine pentru îngrijiri, ci pentru recuperare.

Hună mai frumos decât dezalcoolizare. Ai venit să-mi în tinzi o mină? Acum n-am nevoie de ajutorul tău.

Vorbește tare, arțăgos, atrăgând și mai mult atenția.

Ascultându-l mă gândesc că, de multe ori, cuvintele noastre își iau sarcina de a ne ascunde prudențe., teama nedefinită de a ne lăsa surprinși într-o situație pe care, dorim s-o lănuim și față de noi înșine.

— Să nu-mi plângi de milă. Nici să nu-mi faci reproșuri.

Își întoarce cu o mișcare bruscă fața de la mine. Îmi oferă imaginea profilului asprit. După câteva secunde. În fel de brusc, își întoarce fața spre mine.

Îți închipui cumva că venirea ta aici ar semăna **f?** u ceva de felul unei infuzii de viață? Femeia care așteaptă ca bărbatul să cadă pentru a-l ajuta abia atunci să se ridice. Făcându-și din asta un titlu de nobilă caritate. Mulțumesc! Sună frumos dar fals și umilitor. De când sunt aici am dobândit știința de a mă răfui cu mine însumi. Dar vreau s-o fac fără martori.

— Vrei să plec?

— Am nevoie să uit o mulțime de lucruri. Pe urmă, voi vedea.

— Copiii ți-au simțit lipsa. Nu i-ai văzut de mult. Te-au așteptat mereu.

— Un tată alcoolic nu e o priveliște plăcută. Nu încerca să mă îmbunezi cu sentimentalismul ăsta de doi bani. Și tu și ei ați trăit foarte liniștiți fără mine. Arăți minunat, Maia. Cel ce mă vezi tu acum sunt în întregime opera mea. Nu-ți fac nici uâj. reproș. Aici am reușit să privesc cu exces de zel realitatea în față. Trebuie să mărturisesc că nu mă credeam în stare dar și că mi-a făcut bine.

Își trece mâna peste ochi. Un gest scurt, plin de nervozitate. Ca și cum și-ar smulge o pânză de pe ei. O clipă rămâne nemișcat. Suspect de nemișcat și absent.

— T" 5

spre sine. Îmi așez mâna mea dreaptă pe mâna Im. li **p**
ea o pasăre de pradă, mi-o prinde. Îmi zdrobește J – dăe, Un
siu'as abia schițat îi schinr-i jsește gura. Mă ui.

cinează iividitatea bilelor ce i-a: pierdut molu. aune.1 seazua a.
Privirea îmi rămâne < a de fixuasoa actdu seria uscat, Lipsit de
biitidețe **at** pan de o forță neon.; – naiia. îi văd bazele Kubliate
mircându-i, ca rar ueru'**s**; raia care nu a aparține. Din pricina oferiaha
de a-: minaaa jena ai bucuria.

— Dai para bina că; **d** venii.

Para a: e. vaa.i. l-ai jarul <. ochii (**r**, ininrda aderente ara ai e „i
miei rare emanate **d** bucuria aha. anaa

— Da. ar—!, aeram raaij de curaj. Na dă un de ante fă camsând-d
mecur. Vi-a"; **p**: se] xui neneii neoa-ari. și ce luată a. deac iată-le aici. il.
dd – aera, neann a drrd **r**; dai ce alcățad ciacara dda? da-aana ață sau
sân.ua. – **r"**. ci der dbacdaua: umană!

— Nu e V:! iba di.

— C" cri e i " e; n.a. i crudă a.4 **r**. a ș.

a. lira acu. **t** – să; obu, a 7

Va. na! **r** „a... n-a.", ca să) A a", V aaa. u be. -di dă, mima.: **r d...** i **n**.
e din: să **p** a.

— Pi. **n** să da: ceva perdea ti ia: S-a a 1 ad, **p**: Lin.a.

Kndaa e Sraa. Ild, O.femeia ea: aici Căir. C' \ ada ia nară-end;
mU>**n**. – **n** F, amșaoia'ar\ amarii. a.a. cm ara a. i 1 i i a...; a **d** a; o. a **d** ac
e! aia. a era a a a ta ăla' ia sa a, își tree cusm a aiureai a alaaril aaa ia
Ura. a crauca': tănică și TU **n** na. -di! a; a căra că ral rr: fă: '1. – a
cadrane;! prin dn a **d'**a damna **d'1** praed. a). Ăi a.a.a. a-arc aerrerețea.
i-a data, **d**. a a pună de na i armcc ăandaa. puțin: se, a în eram adese... **r**
e.v. **r** m-ai ada-/a ataca ăia a lumii ad ad – di ia aure ca înenaesda Fum:
«. a; deamvoia. ira. luase și dură **d** „bua a Ani **b**, i i nă – ak m-a cartierul
nr. cra; în marariin dinur prranrăele Ue inara, pa. ce a as să nuneredr
„ainjar-a ar **p** „**d** ard acra al dârând. a car îi amu, **r** e... **r** n-a:!
imand. aaa – rr: – a nvnvă a'a, ea

! **d** «— **y** vb)!: ăi: c-i e\\ „\r. /... lă). ne-viia'). V e! **p** a „a. – **t**. da

d-„nu d...

— Ț t „=:1 – A. M r: i vǎ! i l; v-” ... E;-n: „n. al i \ sa ia a-y)... avăi \i-e a ei! a; să „ăn-a—

pdă a daara! iae. bia a-ara c’ d. a rp:: a! „iip. cade e). – n ra tia era lă în sdira f a ad dea idiamii iacrii dit pe dar așa în stare să se drdăce dn-rijdii emra. lărca ta îaa A-i nu-și știe purta de grijă. Ceea ce n-a împiedicat a să-și păstreze încrederea în viață și în oameni. Veselia și indiferența în fața oricăror încercări. Tăvi o iubește în aceeași măsură în care extravagantele ei îl enervează.

„Lmilia! pulnește. E ca și cum ai lansa un S.O.S. în plin ocean nenavigat. Cred că nici ea nu știe prea bine ia ora asta. unde se află. Nju, nu! N-am nevoie de consolările ei gălăgioase și absente. Ar veni, m-ar alinta, grăbită, neatentă, pmKrupală să-mi debiteze tot ce i s-a mai întâmplat prin ultimele halte unde viața a aruncat-o din întâmplare și ar pleca într-o explozii de entuziasm infantil și iresponsabil. Având grijă să-mi umple capul cu viitoarele ci proiecte. N-am nevoie de nimeni, ți-am spus. Uneori mă întreb cil. va mai rezistă.

E o întrebări: pe care mi-o pusesem eu însămi de nenumărate ori. Înainte de divorț, ori de câte ori încercasem să-i atrag lui atenția asupra acestor lucruri, se enerva. Probabil enervările ascundeau iubirea, lui frățească. Plină de îngrijorare și conștiința neputinței de a o ajuta în vreun fel. Firile lor semănau. El știa prea bine. Ceea ce condamna la ea o tocmai ceea ce regăsește în el. Independență, nestăpânire, o anume înverșunare în felul de a-și trăi viața.

Ceilalți bolnavi nu ne mai urmăresc. Glasurile noastre sunt acoperite de rumoarea lor. Își continuă rămași –, tele de destăinuiri întrerupte. Fiecare din ei revenind la microclimatul atât de tipic și deprimant al saloanelor de spital. Impudoare și promiscuitate a suferințelor etalate, disecate, disputate într-o competiție lipsită de simțul unei minime demnități.

Mă surprind studiind cu o privire fugară fețele lor. Expresiile, gesturile, în lumina densă reflectată de albul pereților. Tăvi îmi ghicește interesul puțin speriat, puțin compătimitor.

— Nu e chiar o celulă. Oricum, e deprimant. Dacă stai mult aici, lumea de afarăți. se pare de domeniul iluzoriului. Aici poți vedea adevărata față a fiecărui; 1... E uimitor ce-și pot spune unii despre alții. Ce amănunte jalnice capătă statut de fapte vitale. Unii își prezintă suferințele ea pe niște victorii. Fiecare încearcă să-l topească pe celălalt în propria lui suferință. La început mi s-a părut oribil. Apoi am înțeles că în felul acesta își mai atenuează frica. O suferință împărtășită se înjumătățește.

Sau e poate numai o modalitate de a-și înjumătăți așteptarea. Timpul. îi invidiez.

— Să-ți aduc ceva de citii?

Nu mă pot concentra, închid ochii și-i ascult până ce vocile lor umplu toi spațiul eu slăbiciunea și disperarea lor>\ Cu singurătatea lor. Asta îmi face bine. Nu sunt singurul care sufăr. Atâta doar că refuz să intru în jocul lor. În rest, toți alcătuim aceeași mizerie dezgustătoare. Animală din când în când de speranță.

— Tratamentul e suportabil?

— Să nu vorbim despre.

Sentimentele mele pentru el sunt foarte amestecate. N-am să înțeleg niciodată de ce un om ca el, dotat, frumos, talentat chiar în meseria lui. a ajuns aici. Cu bun»; știință nu vreau să înțeleg. Deoarece dacă aş face efortul acesta...

— Spune-mi, sâni tare vinovată față de line?

Iată cum efortul se face de la sine și în – pofida împotrivirii mele.

O clipă, are o expresie buimacă.

— Oh, cruzimea asta a ta! Ai fâlăfăil-o mereu în fața mea. Ca pe un steag glorios. La ce slujesc acum astfel de întrebări? La drept vorbind, după toate câte s-au întâmplat între noi, mă întreb de ce te mai interesează soarta mea? N-am fost un soț bun, știu prea bine. Acum e târziu, Maia. E foarte târziu. Știi că am părăsit-o pe Mona? Aici mi-am dat seama că nu aveam niciun drept. Așa cum nu aveam niciun drept să te părăsesc pe tine. Mă întreb de undi și de ce aveam iluzia că sunt un ales ai sorții? Iluzia asta m-a împiedicat ani de zile să văd adevărul

simplu al vieții. Pământul pe care călcam. Pe care ocupam atât de puțin loc. Am trăit în dezordine. În aproximația și arbitrarul suficienței. Al impulsurilor imediate. Ca o efemeridă. Nu aveam nici măcar ideea de fiică în ceea ce privește responsabilitatea mea față de voi. La e<* au folosit toate așa-zisele mele succese profesionale, când viața mea personală, de ins cu neliniștile și mărunțelului necesități sufletești, ea să folosesc cuvinte mari. este acest eșec urât mirositor? Știi, uneori îmi spun că prea marea încredere în mine m-a imjjjedicat să fiu cu adevărat treaz. Atent la cele ce se petreceau în jurul meu. Cu mine însumi, chiar. Toate întâmplările m-au traversat cumva haotic. Am sărit dintr-unainti – alta cum sari pe pietrele tU” l-Alent I? găse-il! locul ce} mai bun pentru a nu (a, dtzecluiibi a. Nu am nicio imagine limpede și proi—.

de moment. Cum răsucești un caleidoscop. Numai foarte bizar, nu se pare că eu sunt cel care mă răsucesc în irr>Ui? v-șUU ce* Schimbându-mi mereu unghiurile d, XIVIK. tăia a reuși să văd vreo semnificație con tind ca o tu. >a sigură gândită de destin. De ce se vorbește aiăi. u o...! o ac destin când nu au o explicație pentru nedeei>; i dezor Qlnca Propriilor experiențe, oamenii de pun pe seama acestuia. Încercând să-și câștige absolv în P. n! U1, ceea ce? u săvârșit fără niciun rost: Doar așa, de dragul variației. Pentru că le e greu să-i?: sunic responsabilitatea celui mai mărunț act Pentru le e mai la îndemână să pună lotul pe seama unei forh câte îi munevroaxa în anumite împrejurări. Când, de f; p toate aceste acte sunt urmarea fericită sau nefericiia a

Țt (U şu – îi domine firea. Viața este, pentru fi – care așa cum o vede. Îndeasă în ea la întâmplaro lucrur: v-M: ntiak: sau țara rost, ei inimind ceea ce nu corespune. schemei conâeconate total arbitrar. Schemă în care inl v., n um} u modilicfiri menite să n-o asigure iluzia unui mimm comori. Ca să nu spun fericire. O să ți se pară ciudat c. așa o să-ți spun că, de” i te-am chinuit, am fost. fericit cu une? În prezența ta, suporti să ți-o spun im? aaiam disperarea cercetătorului în fața unei descoperiri din care nimic nu i se revelează într-un mod previzibil. Disperarea asta era în fapt fericirea mea. Erai tot timpul o

necunoscută. 5? i asta mă înnebunea. Nebunia asta a mea se cnea lucire, Maia. Mă gândesc că dacă aş fi făcut eforul să mă cunosc pe mine, să-mi impun anumite limite, nu te-aş fi pierdut. Sună caraghios tot ce-ţi spun acum! Sentimentul cel mai acut trăit în ultima vreme es-e că m-am prelinş pe suprafaţa vieţilor noastre. Ca o picătură T aPavcazut undeva într-un gol despre care nu-mi dau mea bine seama ce este. Un deşert sau o mică oază? Unde aş putea să-mi revin. Ar fi trebuit, pentru ca vie

— Noastre să aibă un sens, să fiu conştient că doi oameni care se unesc urmează să-şi amestece până într-atât fiinţele şi vieţile, încât unul fără altul să nici nu existe. Asta, ca o condiţie a cursei. Ca la concursurile de maşini, fiecare să simtă exact la momentul oportun mişcarea transmisă de celălalt prin codul secret al fiinţelor ce reuşese să fie una. Pentru a ieşi cu bine din toate curbele periculoase. Din accidentările neprevăzute de teren. Într-o sincronizare mută şi aproape perfectă. Nu ştiu care dintre noi şi în ce moment am rupt ritmul unificator. Apoi am lăsat timpul să se interpună în! re noi. Vreau să sie aceşti ani de despărţire. Acum mă întreb de ce ai m. îi venii? Îmi face şi bine şi rău. Sunt anumite lucru* i dă căsnicia noastră care îmi vor aparţine oricum până ia tip t Amintiri care nu se lasă înecate. De care nu mă pot H >colorosi ca de puii de pisică. Chiar dacă ani încercat gesiai asasin. Nu ştiu. dacă eşti vinovată. Acum nu mai contează. Am lrecut.de faza acestor întrebări. Uneori îmi închipui că am visat numai cei zece ani trăiţi împreună. Asta ml ajută să fiu îngăduitor. Înţelepciune recentă de care, încărturş. -se sincer, am nevoie. Nu le poţi supăra pe un vir le ei se tolesc toate atât de incoerent şi illogic. Şi frumos. Imagini fascinante care te urmăresc, estompând ceea ce ai şi ăit cu durere sau spaimă.

Acest Tăvi îmi aminteşte în mod neaşte xandru. Surprinzător şi deconcertant. Când de departe în el însuşi încât să-şi descopere se... – asia nouă e; imens tu ne? O gravitate şi amară şi cinică.

Iată şi fericită şi nefericită pentru aceasta aşemănu. a emit în stare de asemenea paralele în! re e vreau să ajună în felul acesta? Ce rost are – burată de faptul că fostul meu soţ îmi apare într-o al \

lumină? Ca o piatră căreia îi descoperi o născută, O piatră pe care ai avut-o în mâini. Ai imarte → o bună și lun-a bucată de timp în mâini. Ai în -atleții-o cu căldură. Ai uitat-o, ai. neglijat-o, ni privit-o iar. și, după un timp. ai abandonat-o. Și acum. din nou, prezenta ei iradiind o blândă și neștiută strălucire. Mă simt corăuă A. 0 – i și cum aș asista la estomparea unei anumite păr; i din viața mea. Devenind conștientă abia acum de subtila aurore provocată... De sentimentele amestecate mea n stil & ic iscate de simplul fapt de a fi martorul – n-ai. sfințit. Cmiărind ne sieur mu-laa și previață conținu! a în ciiscenta și slî autoarea lui săvârșire. lui se pare numai sau cu admăra; trăsăturile înrrw He ais feței lui Tăvi au dobândit puterea de a se și bli pe sine? De a se iuta sau neglija. Ca și cum ar fi aflat, cu o bucurie proaspătă, știința mântuitoare de a privi în afara lui. Scăpat de obsesia unei interioiității orgolioase. Această

173

*

privire deschisă spre în afară nu se sperie de faptul că lumea ce i se oferă e încă o lume insuportabil de goală. O lume ce nu se născuse practic. Ba mai mult: „Stic că numai el este în măsură s-o trezească la viață. Cu ce urmări pentru el?

Ce-ai să faci când ieși de aici?

Râde încetișor. Un răs nou și el. Încercând să unească mai mult cu voința de autolinișlire în care îl simțisem tot timpul parcă exersându-se.

Et a adevărat tot ce-mi spusese? Erau într-adevăr astfel rânduie lucrurile în sufletul lui sau în conștiința lui? Sau se agita în fața mea ca un dansator pe sârmă? Indâijit să-și termine numărul cât mai onorabil. Disimu-Knd mișcările greșite, spaima Păstrându-și expresia stereotipă de curaj înșelător.

O să mă reîntorc la Mona. A născut o fetiță. i îl întrerup, reprimându-mi o abia sesizabilă impresie de neplăcere. Pentru ea, imediat, să-mi revin și să mă cufund în căldura ascuțită pe care propriul meu pântec o transmite spre creier. Și de acolo în tot trupul. Ca o alarmă. Ca o aducere la ordine a haosului de care mă las atât de

prostește și inutil copleșită. Acolo se plămădește nu numai o nouă viață, ci și așteptarea mea. A unui nou timp al vieții mele, în care Tăvi nu are și nu V" avea un amestec. Mă rușinez pentru repulsia trăită cu o secundă în urmă la gândul că pântecul altei temei îi dăruise un copil Eu însămi port. acolo copilul altui bărbat. Pe care-l iubesc. Asta mă face să mă simt apăi ața. De însuși pulsul acela neauzit măsurând un alt ceas al leminității mele o altă vârstă a dăruirii în stare să șteargă totul din jur. Făcând astfel încât fiecare celulă să se ivească parcă abia acum pe lume. Cu toată zestrea ei de științe și neștiințe sacro. Neatinse încă. Mă concentrez pe viața aceea ce nu seamănă încă a nimic. și totuși modifică totul în mine. Își face simțită prezența' în fiecare por al pielii. În fiecare spaimă ce mă unește și mă desparte de mine. Și. În aceeași măsură, de lumea ce mă înconjoară. Inclusiv de acest bărbat pentru care am suP° care într-o vreme, l-am iubit. Tocmai această fostă iubire mă face mai blândă, întrucât mă simt, ocrotită de puterea creatoare ascunsă ad inc în trupul meu tremurător. Adăpost tragi! și pașnic. Cel mai pașnic, mai apărat, mai lipsit de amenințare cu puțință.

Pentru prima oară am curajul să mă gândesc la căsnâl ia noastră; i-Ca și cum m-aș întoarce pe locul unei case clătimate acum. Cu o sfâșiere nostalgică. Încercând să readuc în memorie frânturi din ceea ce o făcea odată atât de vio. Pășesc nesigură peste locul acesta pustii, Undeva în mine mai port ecourile glasurilor ce au însuflețit-o. Regăsesc chiar atmosfera unei seri, a unei dimineți când acolo m-am simțit acasă. Liniștită, preocupată, fericită. Iubită și iubind la rândul meu. Țipetele copiilor țeșându-se în jurul nostru ca o plasă diafană. Grijile și lipsurile de 3 a început apăsându-ne atât de ușor umerii, încât o simplă vorbă sau un zâmbet ne elibera. miraculos de povară. Mă împiedic până și de tăcerile mele. Semănând pentru el atât de mult și inexplicabil cu o plecare. Cu o dezertare. Când deveneam ceva atât de asemănător unui obiect. Perfect închis în sine. Intangibil și inabordabil fără o pricină anume. Momentele când simțeam nevoia unei penitențe. Totdeauna cădeam în ele ca într-o peșteră întunecată. Adăpostind tot ce era tenebros, rău și neclarificat în mine. În trecutul meu. Ajungeam de fiecare dată aici numai dintr-o mișcare greșită a mea. Răscolind

ceea ce ar fi trebuit să las neatins. Așa cum lași neatins mormântul. unui câine înmormântat sub părul din grădină. Pentru bunul motiv că pământul nu îngăduie să fie răscolit fără a-ți aduce la lumină resturile putrezite a celor îngropate în ei. Numai că acele resturi nu erau altceva decât fărâme din sufletul meu. Pe care nici nu apucasem să le cunosc. Mă fascinau prin nedezvăluitele lor taine sugrumate înainte de vrerm. Odată cu sugrumarea acelei vieți despre care ai mei se străduiseră să mă convingă că nu e decât o pângărire. Nu lepădasem numai un copil ce nici nu ajunsese să fie un copil. Îmi avortasem sufletul de adolescentă. Chiar dacă fără voia mea. Nu eram mai puțin vinovată. Dinspre acel suflet îmi veneau uneori, neașteptat, chemări desperate. Chemări într-un infern unde îl lăsasem, nevinovat, să putrezească. Ca un sicriu ce continua să sufoce mărunta viață a fătului ce se zbătea încă în el. Vinovată. Chiar dacă inocentă. Vinovăția consumând lacomă lumina, atâta câtă era, din sufletul meu nou. Lăsându-l pradă întunericului. Unei îmbătrâniri rapide. Era absurd să gândesc astfel când atâtea femei decid singure și împăcate să renunțe la a aduce o viață pe lume. Poate că exact faptul că mi se interzisese libertatea de a decide mă c'unuia. Sentimentul că fusesem tratată ca un animal căruia i se impune când și cum să procreeze. De clic ori încercasem să-i explic lui Tăvi aceste trăiri, el le conaicmruse morbide și neesențiale. Esențial pentru el vărnam nd frustrarea pe care o resimțea Gelozia lui. Convingerea că nu-i aparțin așa cum. și-ar fi dorit. Treptat, toate? (– \$ (– u ne-au ol răvit viața. Croind între noi interstiții ctc înstrăinare. Mari spații goale în jurul. fiecăruia dintre aei, mânate din ioc în loc de resentimente și neam, alegere. Tot reproșându-mi că mă refuz lui, am ajuns. În calo din avană, s-a și iac. Involuntar. Ca simplă măsură de apă-„ar-/. Până dur! nu ne-am mai puiul controla infinitezimalele metamorfozări ale iubirii. Lăsându-no striviți de o crivire. un emsf, a căi! are. Da. Ara a început perfecțiunea ar. iscărlor ele jucători angajați la.t. r-o paria'. – de șah a. vând rrara: miza v mzeze pândă, cruzime. Toate a. O a bara labirra care

uși ne legase.

— Tu ce faci? Cam < caza? un ai pe nimeni? Nu te-a a ăloi C – a V

Prea maue przmtz pentru o nartma ția-„să simt ram.

1 1 ar. să

Ea **y r**. P a măi o... – za, i-T era Ar a abmtm duios în. mb mă.

— Trebuia m-mi dau spaima. Arăți suspect de **b**: no.

a venit să mă wzi pentru a Pâne pace an conștiința ta! Spâne că rai aaa Doamne, ca ființă întortochată poți fi. Totdeauna ai fost astfel. Sper ca noul tău soț să te dezbrace ele prostul obicei de a le simți responsabilă fața de c-Staiți. Da. totul e cum nu se poate mai limpede, își ațintește privirea în tavan într-o fixitate pizmasgită.

poate să umplcia – să mi zar. mă a.: bun mbăze searm” tăi a., mesme. Smn a, mbar cmr, a „**m** Pa... – ajuta anima Barba t-trasă îi acean! aeară. raza; maladiv. L-ai se rare că prin mți-pemirca ce și-o impune seamănă cu o șoia ai cărei instinct o imobilizează. În fața primejdii, **r** – așteptate. E un oferi; de concentrare pe o durere răbpim. a arase în că Am senația că, daa A și-ar în’oarce ochii mm mine, aş putea privi, ca prin orificiul practicat în recaaol ce: acoperă trupul unui om supus intervenției chirurgia: le –, rana care încearcă s-o ascundă. Regret clipă, ce sinceritate. Totdeauna brutală. Totdeauna lipsită da

țeoajamente. Nu știu ce să spun. Ceilalți bolnavi intur momentul de criză. Mi se pare că își fac semne. îi o. \ (se pe rând. Le sancționez curiozitatea cu priviri Iruj. tșc: și înghețate. Încercând să-l apăr. Nimic pe lumea aceasta nu-i stârnește mai mult pe oameni decât suferința semenului. Se reped pe ea ca muștele pe o bucată de carne. E o hrană amorțitoare de conștiințe. Le îndestuk ază nevoia de compătimire și le oferă uitarea. Încetarea oricărei suferințe care-i desfigurează. Mă simt ca un câine ce mârâie cu să-i țină la distanță.

O respirații; profundă îmi atrage din nou atenția asupra lui Tăvi. Pieptul i se ridică din nou ritmic, liniștit.

— Nu te simți bine? îi șoptesc apledindu-mă spre el. Nu venisem să-ți spun asta.

Glasul meu îmi sună mie însămi fals.

— E mai bine așa.

Își împreunează mâinile. E ceva definitiv în gestul lui. O ultimă și nestrămutată hotărâre de a pune ordine în frământările interioare.

Trecându-l dincolo de ele. De speranțele nesigure). Plasindu-l net în plin. adevăr. Acceptat chiar dacă e dureros. Preferabil însă așteptărilor deșarte. Ghicesc în ochii lui vechea maliție.

— E uimitor cât de neschimbată ești în anumite privințe. Cât de bine recunosc totul. Felul tău abrupt de a te elibera de ceea ce tu socotești a fi absolvit necesar să fie numit. Clarificat, etichetat. Chiar și atunci când te expui pe tine însăși.

Trăiesc un moment ciudat. Mi șo pare că abia acum m-aș întâlni cu el. Că acesta este momentul când ar trebui să ne întâlnim. Că abia acum am fi pregătiți pentru întâlnire. Ca atunci când... ascultând un concert, simți precis clipa când toată ființa ta aderă la materia sonoră în care te lași brusc conținut cu toate posibilitățile de receptare trezite. Funcționând cu maxim de intensitate, înțelegând deodată semnificația ei ascunsă. Mult timp bruiată de propria neatenție. Aceea care nu iasă să parvină până la noi nici chiar dorința noastră de a ne contopi cu muzică, De a ne dăruia acesteia și, odată cu asta, nouă înșine. Alarmați de tot ceea ce am lăsat să treacă pe lângă noi fără a înțelege. Fără a auzi. Fără a bănuia cită mângâiere am fi aflat în pasajele pierdute. Mi se pare că gestul lui de a-și împreună mâinile, atât de liniștit, de resemnat, e un fel de rămas bun. Adresat mie. Vieților noastre. Tuturor celor care ne-au legal când va. Și că, odaia eu ci, pecetluiește în sufletul său toate lucrurile importante, neînțelese ia timp. Unele: nici măcar rostite atunci când ar fi trebuit. Cn bun rămas prietenesc. Plin de înțelegere. De pace. De înțelepciunea celui ce se resemnează ca o realitate în care știe că nimic, cu a Ui. mai puțin el, cu puterea lui. nu ar mai putea interveni.

Da. asta este, conchide cu un zâmbet pe care nu i-l cunosc. Suntem despărțiți, de atâția asii. Știam că odată și odată vei întâlni un om. Totuși speram să nu's* în> tâmple. Naiba știe ce mai speram. Acum. că s-a înlrmplat. chiar clacă 11 se pare nebunesc sau nesincer, e... ce-ți spun, vreau să știi că mă simt mai liniștit. I) a, «. tu. Mai liniștit. În sfârșit, liniștit.

Nu îndrăznesc să-l întreb în ce sens se simte asliel. Pentru că viața mea își poate relua cursul normal sau pentru că înțelege că toate

drumurile spre mine îi și; i închise? Poate că își închipuie că în felul acesta, trecutul nostru comun va înceta să-l mai preocupe1? Oricum* citesc Împăcare po trăsăturile lui Nu știu de ce, asta mă face să mă simt ca o învinsă. Nici ci însă nu mi se pare a i-i un învingător. Toată lupt, a noastră pe cart o simt acum sfârșită mi se pare lipsită de sens. Victoria nu ne. Încununează pe niciunul. Tot răul pe care ni l-am pricinuit materializează în această tristețe puțin amară dar hpstta de resentiment. Să fie asta o victorie i

— Și copiii?

— Ce-i cu ei?

— Ce spun?

— Nu știu încă nimic.

— Crezi că vor și de acord?

Nimerește exact ținta vulnerabilității mele. Peste care mă închid și deschid de zeci de ori pe zi. Ca gura unui pește pe uscat.

Tac. Mi-e imposibil să-i spun vreun cuvânt. Închid în mine toate resursele de apărare. Acelea care nu contează nici în fața mea. Peste care, ca o lașă, prefer să trec. Nepregătită să fac față propriilor1 îndoirii.

— Joc necinstit, știu. Aceiași copil, pe mine nu m-au împiedicat să te părăsesc. Haide! Capul sus. Luptă și tu. odată pentru tine. Nu-ți mai inventa singură obstacole. Adineaori am fost rău cu intenție. Știam că, aduciisd vorba de ei, vei deveni nesigură. Am dorit să te tulbur.

Pentru a ne afla oarecum lu' același nivel în balanța asta pb care o tot mișcăm în sus și în jos prin voi bele noastice.

Neînchipuit de agi), se ridică în capul oaselor și mă țintește cu o privire sticloasă.

— De ce; dracu' ai mai venit? Totdeauna m-ai interzis cu accesele tale de sinceritate. Nu cumva voiai să-mi dau acordul? Ești liberă, știi foarte bine. Mărită-te și să terminăm odată comedia. Și așa a durat ciestul.

Da. Așa e mai bhu\ Să-l văd cncrvându-se h\ stilul nu caracteristic. Chiar dacă atrage din nou atenția color din jur. De data aceasta însă simt că o face deliberat. Ga și cum astfel m-ar călăuzi spre

un țărniș sigur. Obligându-l să ancerez acolo, departe de el, până nu apuc să văd cât de fragilă e ambarcațiunea lui.

— Ai cumva probleme în ceea ce privește copiii ?

Vehemența întrebării mă face să mă gândesc că, l-ar speria ideea că lucrurile să stea astfel.

Jă Tu, nu! mă precipit. Copiii vor rămâne la mine.

Oare mai trebuie să-l privesc totuși ca pe un advcisar? Își proptește bărbia în piept, refuzând să-mi susțină mivirea. Acceptă răspunsul meu fără niciun comentariu. Din lașitate? Nu pot înțelege ce povară îi frânge gâtul în felul acesta. E uimitor cât de rapid traversez, ca întotdeauna de altfel, cele mai contradictorii stări, când mă aflu în prezența lui. De la aparența celei, mai pl oi unde și mute înțelegeri, la cel mai nebulos simțământ de respingere. Cât de nesigur o terenul pe care pășim amândoi ca două animale hăituite ce își simt în pericol arealul. Chiar dacă au fost clipe când l-au împărțit fără incidente. Atu de scurte însă, încât nu ne-au dat răgazul să ne câștigăm încrederea. Au ținut trează în noi numai pândă. Neliniștea. O. nu! Sunt prea obosită. Alexandru, numai Alexandru m-a învățat că se poate trăi fără hărțuială. Cu încredere cu respirația largă, odihnitoare a repausului recuperator de forțe. El este, trebuie să fie pentru mine ci o acum înainte totul. Cu el va trebui să închid cercul matije. În jurul lui și al meu. Cu sentimentul că tot ceea ce rămâne în afară este neesențial. Poate îi eliminat. Pus în imposibilitatea de a mai atenta la liniștea mea. A nous tră. Am senzația că mă aflu aici pentru a afla acest lucru. Că atunci când un bărbat: și o femeie se plămădesc pe sâni în înlănțuirea fapturilor transfigurate de iubire, lumea încetează să-i mai fragmenteze. Căci însăși lumea se încheagă în ei. Și pt-ni.ru ei. Cumva în afara timpului. Dăruindu-le bucuria de a se întâini fiecare cu el însuși. Senzația că viața lasă să cadă în ei o picătură de veșnica... Aceea din care revin cu greu, cu brațele ea plumbul. Uimiți că ochii lor se deschid peste o lume ce le-a vegheat ru. mișcată și iiruştită dezvăluirea ultimă. Nici nu știu cum am dat peste toate acestea în nune. Perle gândind ia faptul că și acela din pântecul meu e lut copilul meu. Dese; o cart nu i-am sunat o vorbă lui Tăvi. Pentru că e revelația trupului meu dăruindu-se conștient nu numi

iubirii ei; i unei armonii care trebuie să aparțină trecătoarei imăș
Pvvieți. Atât de trecătoarei noastre vieți.

(i: **r** / ne privim iar, îmi dau seama <M știe că în mine și. u
produs modifica! i pe cart: nu! prevăzuse rdeiodută.

— Se pure-cv acerbi e sfârș; tul. fiți doomr numai bine, iMai...
Sper. -ai îi dobândd. ar>tviop aaa: Ja-ți ceruti a cos* bine. Aoura, eu-le!

v:: știu arcă protru a auri acestea **r**: aici. Nu șbu dres audindu-i o
tilini. pesc. Ceea c—?! în eu sipuraată f-w (... i-:en: – elxw. tima! Că o
n-ai **l**. u-e decd credeam. V—): – or exact asta clarsem să ve; o! i la
alunei c'ad pl să ci i i i \ or Pr-a o vrei să și u **d** ară ceea.ro ia. a în rar „a.
În – adă în o. din o. băud, privirea numu e prea bora. îi o „o a pi ai și st
iui pmriia.

u intrai în m-a. Pu ia **t**'emurătoa.e. Pier. Îi las în urnea? ca
dopărl-a de e! Probabil ea mișcările mele, vrrul” din a (ara, nu sunt.
atât de?; i [ure pe cât aș dori cu și Fir. i-vla streacor abia au7.it printre
paturile celorlalți)! – ivirile tuturor, în afarii de a lui, sunt agățate de
mine im reportam e, îne. i spun. În trop ce închid ușa eu o o moți... în a
uimia.

alarme în po. bura ei dr pa noxu. de bra.)... în ioaxt C!: a Târrua
iainior. i „eproșabi! **r** Na; îi... – i rer – id. eonii să: rpp. aruruana sciipui
de spadii. Își siaapje eriraua, Prerrado critic în jur. Nu vr-a să
recunoască alertă în ea; o aruncat-o telefonai mou. Se stăpânașie încă.
Bunei e **m**... iie, o rasistă încă ia atacei tuturor adrenaâinelor deziăr.
Țidle în ea. Mă rupe prin cameră a. Jloptând detunai tui ic. Îmi trtue pă.
ul eu bxaad.

— Ce-ai tăcut cu părul? L ai vopsii?

Banalitatea întrebării nu justifică agresivitatea tunului. Știu ce
mă așteaptă.

— Nu. L-am lăsat pur și simplu să crească.

— Hm! La vârsta ia eu plete pe umeri!

— Vârsta mea o abia treizeci și cinci de ani.

— Și opt luni., precizează. Oricum, ai avea un aer mai îngrijit cu
el mai scurt.

— El mă place așa.

— El?! Ești nebună.

Pune ceașca pe masă. Energia gestului face să zăngăne porțelanul.

O privesc cu reproș. Mă pregătesc să-i ascult, repertoriul. Interogatoriul. Îmi impun să nu-mi ies din sările.

— Dacă tot o să vă căsătoriți, de ce n-ați planificat copilul ciupa.

— Așa ceva nu se planifică.

— Nu? ITolărăț, ești inconștientă. Niciodată n-ai lost altfel. Ce să mă* mai mir! Ce e în capul tău. dumnezeule? Ai aceeași minte de acum nu știi câți ani. Nu pot înțelege cum faci de îmbați mereu câte un plod în afara căsătoriei.

— Mânia, ti.1 rog, iară vulgarități.

— Poftim! Dumneai îmi vorbește mie de vulgarități. Tu le comiți, eu nu fac decât să le numesc. Ce sânge afurisit îți curge prin vine? Te-ai gândit că poate te ia obligat de situație creată?

— Nu. Și nici n-am de gând să mă gândesc.

E limpede că e derutată de calmul meu.

„— Și dacă n-o să vă căsătoriți?

— Voi avea copilul.

— Nu, zău! Ai tu. așa. O predilecție pentru bastarzi.

— Uite ce, mamă! Te-am chemat să vorbim omenește. Puteam să te pun în fața faptului împlinit. Am considerat că e mai firesc să-ți spun totul.

— Te pomenști că i-ai spus și lui Tăvi. De asta ai fost. la el la spital?

Mama i-a ținut întotdeauna partea. În mintea ei, eu am fost singura vinovată pentru divorț.

— Despre copil nu, dar i-am spus despre căsătorie.

— Și?

— Și, ce? El e căsătorit, după cum bine știi.

— Da, după cum bine știi că tu l-ai împins la asta.

— Încetează odată, te rog!

— Când vom avea onoarea să cunoaștem mitele?

E toată. din cap până în picioare „ imaginea unui ba; proaspăt

înghițit.

— Sâmbă a seara.

— Cu copiii ai vorbit?

Ezit să-i răspund. Am impresia unei conversații între doi pereți. În afara faptului că sunt rezultatul unei scurte clipe; de extaz, peste care a trecut cu graba ei caracteristică, ce înseamnă eu oare pentru ea? Exista vreun colțișor în sufletul ei neinvadat de adorația ce i-o poarta fratelui meu? Cel care s-a străduit să-și ducă viața cât mai departe de ea?

— Deci n-ai vorbit, mă apostrofează sarcastic.

— Voi vorbi, încerc să-mi ascund enervarea arătându-mă preocupată de uscarea părului.

— Mda! Vei vorbi. Aș fi curioasă să asist.

— Nu. Mă descurc singură.

— Exact. Va trebui să te descurci. Copiii lin la lavi.

— Asta nu i-a împiedicat să trăiască fără el.

Rămâne fără replică. Apoi, cu forțe și resentimente ceva mai temperate:

— Măcar să vă căsătoriți până nu vor începe să observe. Diana. e mare acum. Ar putea fi afectată.

— Vom tăce totul cum se cuvine.

— Mă rog. Dacă totul e așa cum spui, nu văd de ce m-ai mai chemat.

Nu vreau să-i răspund. Nu pot și n-am reușit niciodată să descurc complicatele fire ale animozității care crește, se dezvoltă, proliferază între noi ori de câte ori ne întâlnim. În prezența mea, mama pare constrânsă de o incompatibilitate sanguină să fie iritală, Nu-i plac din vârful capului, până în vârful unghiilor. Oii am pielea veștedă, ori prea unsă, ori am cearcăne, ori n-am ținută. Nimic din ce pun pe mine n-o mulțumește. Uneori mi se pare că se montează împotriva mea din pur spirit competitiv. Asta când sunt bine dispusă, în momentele de tristețe m-am întrebat adeseori dacă nu sunt cumva oii un copil găsit, ori întruchiparea odioasă, pentru ea, a unei greșeli de tinerețe.

— Atunci am să-i spun tatii. Presupun că va trebui să venim în ținută festivă.

Consum un mic râs interior. Adoră ocaziile festive. Cunosc îndelungile ei deliberări înainte de a se îmbrăca. Plăcerea de a-și făuri pentru ea propria ei imagine cât mai avantajoasă. Va pune oricum pe ea culori **y** i. C.am stridente pentru vârsta ei. O rochie fistichie, accuți i. râu-i grăsimea trupului și subțirimea picioarelor. Și Llooramele de bijuterii. Mai mult sau mai puțin prețioase. *U* va smocul părul foarte meticulos. După atâtea experte căiinuri, acesta va țâșni literalmente de pe țeasta. Într-o volbură dezordonată impresionantă. Își va împime i-a exact, compune, în fața oglinzii, expresia feței. Spuneenele mult ridicate spre tunple, într-o suavă mnaie. Își va tupuia buzele căroră vă simți nevoia sa le sublimeze conturul Nu-și va strâmba linia spatelui nici măcar pentru o secundu. O și aud emițându-și cât mai pedant cu puțință. sancțiunile definitive. Fără drept ele apel indiferent înspre ce estuare se va scurge discuția. un **d**

Spăt culnai docTCT; **t** divagațiilor monotone ale tatii. Neastâmpărului lui Daniel. Da văd foarte bine toată scenă. Îl prevenisem pe Alexandru. Încercaseții „a-l conving de inutilitatea acestei întâlnin. *U* rămăsese de neclintit. Dar nu de aceste fleacuri se leagă emoția mea. Copiii sunt piatra de încercare de care mă tem cel mai tare și nu atât Daniel. Franchețea Im cucerește. Chiar dacă e uneori insolentă. Mu îngrijorează Diana. Cu tăcerile ci încăpățânate. Absente. Cu privirile vag superioare. Cu sensibilitatea și susceptibilitatea ac floaie ce se închide la cea mai mică atingere.

Aud mai departe vocea mamei dându-mi indicații asupra felului cum trebuie să arăt. Așteptând să rai se usuce părul. Îmi amintesc figura gravă a Dumei când a venit să-mi anunțe primul ei period. Revăd ochii ei frumoși Mari, puțin impertinenți, voalați de lacrimile reținute. Impasibilitatea obrazului în timp ce eu 11 dă **&** cam explicațiile cuvenite. Asigurând-o că nu e nimic grav. Că e cel mai natural lucru din lume. La toate mi-a replicat sec Dar și cel mai murdar”. Punând capăt încercărilor mele de tandrețe. „Asta înseamnă că de acum sunt aptă să fac copii?” M-a întrebat cu un fel de silă ce mă

avea în vedere și pe mine, nu numai pe ea Din moment ce erarp și eu femeie. Supusă acelorasi umiliințe și murdării. Am consolat-o spunându-i ca timpul acela e încă departe pentru ea. Că, în afară de asta, a avea copii e cel mai minunat lucru pentru o femeie. A continuat să mă privească impasibil. Scârbită. Mi-amintesc că, în primele luni, se mișca în timpul acelor zile cu o atenție și concentrări crispată. De atunci au trecut doi ani. Treptat a început să-și poarte singură de grijă. Uneori, evitând ei, iar să-mi. spună. Ghiceam după paloarea feței. După cearcăne. După moliciunea privirii. Încercam să fiu mai tandră. Iritabilă, respingea orice tentativă în acest sens. Da, discuția cu Diana mu inhibă de pe acum. Mi-e frică de rictusul gurii ei. Nu și-l poate reprima în momentele de neplăcere. Și de tendința ei excesivă de a ține pe oricine la distanță. Deși e un copil, totuși, privirea ei are de pe acum ceva tăios și blazat, Totul va depinde de toanele în care o voi găsi. De puterea mea de a nu mă pierde în prea multe explicații. Sau justificări. Deci, atenție! Să nu-i par cumva slabă. Nici exaltată. Să nu-i stârnesc în niciun chip flegmatismul. Se lasă foarte greu câștigaia putru cauze pledate eu prea mult patos. Cât despre Daniel, pot fi aproape sigură că mă va întreba: „Atunci n-o să-l mai pot vedea pe lată? * Probabil se va smiorcăi puțin. Dar Diana? Care va fi prima ci întrebare? Cu siguranță, aceasta: „Va trebui să-i spun tată?” La care ce voi răspunde?... fi vei spune cum vei dori”. Da, așa e cel mai bine.

Mama își sună ostentativ brățurile. Gestul stereotip prin care și le pune în ordine. Anunțându-mă că vizita ei ia sfârșit.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu, trimite copiii.

Știu că se oferă convinsă că nu voi apela la ea. N-o face niciodată cu plăcere. Cinci e obligată, acest ajutor se rezumă la a se instala pe un scaun în bucătărie și a cere tuturor celor din jur fiecare lucru de care are nevoie.

Acum, în aceste zile dinaintea mării încercări, cum o numesc mental, simt nevoia să fiu indulgentă eu toți. Eu sunt cea care solicit ceva. Dreptul meu la fericire. Cu siguranță, pentru fiecare din ei, va suna altfel decât sună pentru mine. Nu-mi place deloc intimidarea asta de fetișcană. Agitația de școlăriță nesigură pe ea. Nu. n-am să mă așez

acum și să mă analizez. E o îndeletnicire atât de veche și adânc înrădăcinată în mine, încât a ajuns să semene cu un polip cu infinite tentacule. E primejdios să mă predau ei acum. Mai bine să mă gândesc cum voi proceda cu copiii. Cel mai bine e să le spun pe rând. Jntil Diane.

— Bănuiam.

Vocea nu-i tremură. Are o sonoritate metalică. Mă îngheață.

— Ce bănuiai?

— Că a intervenit cineva.

— De unde bănuiai?... v fu ultima vreme, într-o anume /. i din saptannna, lipseai moi mult de acasă. Când mergeai la docto».

Scurt, decis, neîndurător, metalul glasului fisurează toată bruma mea de curaj.

Trebuie neapărat să te căsătorești?

— Cum adică, trebuie? Așa e bine. E fii esc.

Tot timpul cât lipseai erai cu el? E vorba de doctorul acela? „... w

Am senzația că vorbesc cu o femeie experimentată.

A cărei perspicacitate mă pune în încurcatulă.

— Diana!

Nu-ți fac niciun reproș. E dreptul tău.

— De unde. și de ce limbajul acesta?

— Marna, numai tu îți închipui că am rula ochi de pisici proaspăt născuți. Am colege care știu multe despre amor.

— Amor? Ce cuvinte folosești?

— Iubire, dacă asta îți sună mai inofensiv.

Ce puțin știu despre ea. Despre sufletul ei. Despre prietenele ei. Despre vârsta lor. Despre ce-și spun una alteia...”

— Și ce anume poți știi atât de mult?

Ei, și tu! Știu eu? Discută și ele despre tot felul.

— Și tu discuți?

— Nu.

— De ce?

Pentru că nu-mi place. Pentru că am ideile mele despre acest subiect.

Mă uimește seriozitatea și siguranța ei.

— Mie poți să mi le spui?

— Nu. Privește înaintea ei foarte liniștită.

— De ce?

— Pentru că nu ți-ar face plăcere să le auzi.

Nu am nicio replică la refuzul ei categoric. Tăcerea care urmează îmi bubuie în timpane.

— Trebuie să vă căsătoriți?

Mă privește dintr-o parte. Nu e nimic viclean, prefăcut în ochii ei. Poate puțină îngrijorare.

— Da, trebuie.

Îi ridic părul de ly frunte și îi întorc capul spre mine. Nu opune nicio rezistentă, dur nici nu se lasu am tatii.

— E un om bun?

— Da. Cred. E divorțai.

Nu știi de ce simt nevoia să fac precizarea aceasta. Care, pentru ea, ar putea să însemne motiv de suspiciune.

— Va trebui să-i spun tată?

Iată deci primul semn că e fetița mea. Îmi pune tocmai întrebarea pe care o prevăzusem.

— Îi vei spune cum vrei tu.

— Aș prefera să-i spun pe nume. Păstrându-l pe dumneavoastră. Cum obișnuiesc rușn.

Zâmbesc, dând aprobator din cap. Sunt infinu mai liniștită decât la începutul discuției... **n**

Te deranjează faptul că nu vom mai fi smguu i

— Sincer?

— **I** a.

— Fără supărare?

— F -".

Cred că îmi va trebui mult să mă obișnuiesc. Apreciez sinceritatea ei. Eu însămi cunosc prea bine prețul ei.

— Ești o fetiță bună și înțeleghătoare.

— Nu, nu sunt deloc. Și nu mai hni spune fetița.

Își adună genunchii spre bărbie. Și-i înlănțuie cu niunile. Înțeleg că e un gest de retragere în sine. De siuerință chiar.

Încerc s-o iau în brațe..." ...

— Nu mă atinge încă. Vreau să-mi mai laspun / i la o întrebare...

De data asta nu-și mai stăpânește atât de bine emoția.

— El e mai important decât noi

Diana! Voi sân le fi totul pentru mine. El o altceva.

E prea complicat să-ți explic.

— Nici nu vreau explicații...

O mângâi pe păr. Nu protestează. Rămâne însă rigidă.

— Mai important cieceit lată!

De ce încerci să ai îi lucruri ce nu sunt pentru v>; sta ta? Sper să fiu. fericită. Să fim fericiți, mă grăbi. e să acâaug.

— Cu ta la un ai fost?

— Ba da. Pentru scurt timp.

— Și dacă istoria se repetă?

Mu sperie felul cum încearcă să mă încolțească; Să mă oblige să mă gândesc la ceea ce nu făcusem iir lot îimpul legăturii mele cu Alexandru. Care istorie să se repete V îmi spun tulburată. Una din ele s-a și repetat. Sunt însărcinată și nemăritută.

— Mu știu. Nu m-am gândit, răspund dezarmată de yre >pria în ea constat are.

E ceva ciudat în discuția noastră. Faptul, că descopăr cil. de matură este 7 Sau că mă las manevrată de întrebările ei? Fără să-mi asigur nicio acoperire.

— Shi că nu pot să mă prefac. Dacă n-o să-mi placă wi suivii?

Probabil expresia mea o censirânge la meu rmută condescendența. O. doamne, nu mă așteptam ia atâtea întrebări. Dar nu pot să mă împiedic să recunosc că sunt absolut. judicioase.

— Probabil voi suferi. Dar. În primul rând, n-aș vrea să suferiți voi.

— Aș pui ea să-l cunosc înainte?

— Sâmbătă seară vine la noi.

— Cmd? Sâmbăta următoare?

E cuprinsă de o agitație ce nu-i este caracteristică.

— El ar fi vrut mai demult să vă cunoască. Eu nu m-am hotărât, însă decât foarte greu să fac pasul acesta.

— Știi, mama, uneori mă gândeam! a posibilitatea asta. Nu știu de ce nu te vedeam hotărându-te. Și eram liniștită.

Mi se pare că mă imploră s-o asigur că-și va putea păstra și de acum încolo liniștea ei.

De foarte multe ori viața alege pentru noi, Diana, mă trezesc citindu-l pe Alexandru, întrucât eu însămi devin nesigură că voi putea 1 ace cu adevărat ceva pentru ca Sau că lucrurile vor fi așa de simple.

— Atunci nici tata nu-i întru totul vinovat?

— Cine a spus așa ceva? Suntem vinovați amândoi, cu siguranță.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Haide, spune!

Dacă te vei căsători, înseamnă că nu-l vom un?

— Pe Tăvi? De ce să nu-l vedeți? De câte oii viii i. E totuși tatăl vostru pe care îl iubiți. Nimeni nu va împiedica vreodată să-l iubiți.

— În ultima vreme n-a mai fost pe la noi.

— A fost bolnav. Ezit să-i spun adevărul.

— Știu. E internat pentru dealcoolizare.

Sunt consternată de lini; – o-a ei. Privind-o mai alene **d** cum îi tremură bat bia.

— Cine ți-a spus?

— Bunica.

— Ah. eram siguri. rabiune indignantă. ludea să vă e urască. Și pe el la iei, LV ce nu **r**: n-ai spus piue acaru ce nu m-ai întrebat pe nune?

Două lacrimi mari i ke pudii; ui brușic pe coran.

Iște fi acestui pine; mă ucitoara. Întu Innurereu/. a a îngrijorează.

Fii liniști-i i J<.ai: **v**: reu. TAid va fi ano. Ai iulie re în mine V Li v-i ei re spun ră – **d** îv; 1 J

— Da, da.

— Ieșii supărata pe roate.

ba aruncă în brațele mii: – Se a; ață de omie.

— Nu, nu, șoptesc i: cee. u' L, **d**; tu capii înfundai. u Mul raeu. Rin! hdbur, dă de suferința ei și de hob; – e0 a doi zbb; ub. T; în, i armideui. O nun.bn și **m.i.** cuprinsă de descurca. circ. Dapn ce și hnbb ibi pube. spune:

1 Am betarât ei al unei când voi fi în i. **v. s** «și nu mă

— ore: e niciodată.

Asda e o reacția de copii. Zbe, a deuinuuu, sama doiu

1 ei, îmi spun, E încă un copib...

Fetizi mea. Bslen; V: ni cap. Md. îMi. Ai să **t...** i.

uA, Știu mea line ce te-a iaeui să ipaurșu a.er uni... Vi; ț... /; td **r**; ț!: **r**: „iie-e. Mc enempbb n-sbu. al udei e d-a; a 1: **d** a (în As a db ader km sul; u Ai Ad bine. TAddev.am rut esa Adrrd, ienată A m³ adevărul errbs abda oricărei central. – ost susținută de creduda ui puterea lui nee. a-L. iar dacă, per.lt u moment, părea clesirudiv.

m

Acum nu mai. sunt sigură. M-am străduit să-mi ociuc copiii în spiritul acesta. Acum aflu că spunerea adevărului e cea mai teribilă cruzime omenească. Un egoism destinat a asigura liniștirea conștiinței. De multe ori, o minciună poate salva un om. O căsnicie. O viață. Numai că, de fiecare dată, adevărul se manifestă în mine ca un material explozibil. Îmi, scapă controlului. După detunătură, urmează tensiunea plină de panică și regrete. Singurătatea în care mă arunc pe mine. Golul. Tăcerea. Nu pot fi umplute cu nimic. Nici măcar cu încercările mele de a lua toată vina asupra mea. Chiar dacă aș părea un monstru. Ceea ce probabil și sunt în unele momente. Criteriile după care mi-am selecționat relațiile au avut întotdeauna în vedere proba aceasta, l-am eliminat definitiv din atenția mea pe cei care nu i-au făcut față. Chiar dacă am avut de suferit. Și am sfârșit prin a mă plasa într-un teritoriu prea puțin, populat de prezențe umane., Sunt o ființă dificilă și incomodă. Tocmai datorită acestei nevoi irepresibile de a păstra în ordine totul în mine. Nu-mi place clar-obseurul, nebulozitatea, ambiguitatea anumitor relații. Niciodată n-am fost în posesia acelor

puteri minime necesare în anumite împrejurări pentru a mă comporta în ton cu majoritatea, în stilul caracteristic sepiei. Nu mi-am asigurat niciodată retragerea ascunzându-mă într-un nor de trăiri false. Ceea ce, la un moment dat, pentru viața în societate, poate fi echivalent cu o infirmitate. Oamenii au nevoie de aparențe bine blindate și susținute prin efort continuu pentru a se suporta unii pe alții. Au nevoie ca ochiul lor clarvăzător să se lase invadat de o ceată protectoare. Prin care lumină sau întunericul iradiat dinspre ceilalți să-și piardă din intensitate. Să se îmblânzească. Să devină suportabil. Sau neglijabil. Cu mine lucrurile s-au petrecut inerent altfel. Acțiunile, spusele celor veniți în contact nemijlocit cu mine se împlântau în conștiință ca proiectilele într-o țintă la punct fix. Ceea ce avea drept urmare faptul de a mă simți obligată să le fac să ricoșeze. Pentru a mă simți în acord cu natura mea profundă. Dar pot face astfel cu propriii mei copii? O strâng pe Diana la piept. Nădăjduind că lucrurile se vor limpezi în timp, de la sine. Deși știu că neliniștea va rămâne trează în mine încă mult timp de acum încolo. Un mic cristal de gheață ce-mi va răni la fiecare mișcare inima. Eu neavând puterea să-l smulg de acolo. Cristalul fiind însăși fetița mea. Mă întreb dacă

Alexandru va. reuși să-i câștige simpatia? Și dacă nu? Poate că numai eu complic prea mult totul.

Daniel năvălește peste noi. Într-un elan de energie ce se cere consumată gălăgios.

— Și eu, și eu, strigă cu vocea lui în schimbare, urcând și coborând ca arcușul unei viori neacordate.

Ne îmbrățișează. Se vâra între noi. Se pisiește, cum spune Diana. Găsindu-și locul, expiră zgomotos. Cu satisfacție apăsător afișată. Amândoi calzi, ghemuiți în mine, căutându-și parcă adăpost în trupul meu. Destul pentru o profundă fericire animalică. Mă înnebunește gândul de a-i simți îndepărtându-se de mine. Judecătorii mei. Oare pasul pe care m-am hotărât să-l fac nu va crea între mine și ei un mic pustiu? Vor avea puterea sau știința să-i traverseze? Dar eu? Totul depinde de mine. Să fac astfel ca acesta să nici nu existe. Să nu uit să văd înăuntrul lor ceea ce ei înșiși nu văd. Nu văd încă. Dragostea care

ne leagă să rămână aceeași. Chiar și atunci când copilul lui Alexandru se va naște). Iar ei îl vor prsivi, pesemne, ca pe un uzurpator. Ca pe o mină aruncată în mijlocul existenței lor. Să-i fac să vadă în el acea parte din nune prin care îmi aparțin și ei.

Sunt prea obosită pentru a mai începe o discuție și cu Daniei. Deși, probabil, cu el lucrurile se vor desfășura mult mai ușor. Totuși amin. Îi fac un semn discret Dianeii să tacă. Azi e joi. Măine voi avea tot timpul să-l pun la curent.

Vineri am ședință de sindicat. Vin acasă obosită după o raită prin magazine. Daniel lipsește. Are antrenament. Uitasem că vinerea e ziua lui cea mai plină. Diana e prietenoasă... îmi sugerează ce rochie să-mi pun mâine. Îmi propune să-mi dea unghiile cu lac. Se însuflețește la gândul de a mă machia puțin. Vrea să facem o probă. Protestez invocând lipsa de timp. Insistă. Iată-m & în fața oglinzii conturându-mi ochii. Îmi dau cu puțin verde pe pleoape. Mă rujez. Stau ca o caraghioasă pe scaunul din fața oglinzii, în rochia mea vișinie. Vine cam fixă pe mine.

— Ce tânăra ești, mama? se miră Diana. Dacă te-ai îngrijii totdeauna. Puțin, nu mult. așa ca acum.

Mă cercetează admirativ în timp ce se sucește, se învârtește în jurul meu.

— Ai emoții?

— Da. cred că da. Dar deocamdată nu am timp. Trebuie să pregătesc o groază de lucruri la bucătărie.

— Te ajut, se oferă ea, peste așteptări de binevoitoare.

Vine Daniel, sfârșit de foame. Ne găsește în bucătărie.

Îngropate într-un maldăr de vase, creme, prăjituri. Își face dușul și își vâra pofcios nasul în toate. Gustând și leșinând de plăcere.

— Avem musafiri? se interesează cu gura plină.

— Măine seară, îi spun și-mi propun ca, înainte de culcare, să-l pregătesc și pe el pentru întâlnirea cu Alexandru.

Când terminăm totul, Daniel doarme îmbrăcat cu cartea de fizică în brațe. îl dezbrac, îi pun pijamaua și mă asigur că mâine voi găsi un moment prielnic.

Mama îmi aduce cerceii ei cu pietre de safir. Insista să-i pun. Încerc să-i demonstrez că nu sunt obișnuită. Diana are mai mare putere de convingere. Mama, admirându-mă, declară că, de acum încolo, îmi aparțin. Sunt. un pic stânjenită de grijă ce mi-o poartă amândouă.

Tata are un aer sfios. Vădit incomodat de gulerul prea scrobit, de costumul cam larg și demodat. Mama și-a pus un deux-pièces gri. Foarte sobru. Se asortează cu părul alb împlânzit de mâna unei coafeze. Diana e cel mai puțin preocupată de vestimentația ei. Daniel e încă la școală. N-am reușit să găesc momentul prielnic.

La șase fix, Alexandru sună la ușă. Are în brațe un imens buchet de garoafe albe și o sticlă de Martini. îl prezintă părinților. Orice s-ar spune, mama știe, când vrea, să se poarte foarte firesc. E o doamnă bătrână plăcută. Cu un surâs frumos. Poate nițel studiat. O doamnă a cărei energie nu se consumă în gesturi inutile. Răzbate în felul dezinvolt și decis de a spune exact ce trebuie. Atunci când trebuie. Tata pare pierdut în fotoliu. Parcă se străduiește să-i ia formă. Pentru a fi cât mai puțin vizibil. Diana e minunat de grațioasă în rochia albă cu buline gri. Gâtul i se arcuiește cu agilitate de pasăre.

Alexandru, pe care nu-l știu vorbăreț, se simte bine în compania mamei. Conversează firesc cu ea. Râde în timp ce. discret, o urmărește pe Diana. Dintre toți, numai eu am un aer scrobit. Chinuit. De om pe care îl strâng pantofii. Care se agită mult. CU stângăcie. Cu prea mult zel. Mă liniștesc numai când mă așez la masă. Diana aranjează florile în vază. Pentru mine e evident faptul că se știe observată. Că se lasă observată. Cu liniștea ei implacabilă. Nu știu de la cine a moștenit-o. Se așază cu desăvârșit calm lângă mama. Oarecum oblic, dar oricum în fața lui Alexandru. Nu se sfiește să-l privească în ochi.

Până acum n-am prins nimic din conversație. Odată așezată pe scaun, am senzația că, după ce am plutit într-un papuc zburător, asurzită de valuri, mă odihnesc pe țarm unde apa abia clipocește.

— Mult mai normal ar fi să se cheltuiască toți acești”.

bani pentru sănătatea oamenilor. Sunt încă atâtea boli incurabile în lume, atâți nenorociți care se știu condamnați pentru că

nu s-a descoperit încă medicamentul care să-i ajute. Sunt bune și descoperirile spațiale, dar mă întreb, e mai important oare să aflăm ceea ce se află la distanțe imense de noi în loc să ne preocupăm de ceea ce se întâmplă în imediata noastră apropiere? i

Totdeauna mă mir cum reușește mama să vorbească atât de firesc despre orice.

— Aveți dreptate, desigur, într-o anumită măsură. Dar trebuie să știți că, la ora aceasta, în lume, în lumea medicală vreau să spun, se cheltuiesc sume fabuloase pentru om. Doar că mereu apar boli noi. Civilizația, în măsura în care a emancipat omul, l-a și expus...

— Ca să nu mai vorbim de țările unde subnutriția este un adevărat flagel, îi întrerupe mamă cu fervoare pe Alexandru.

E îmbujorată la față. Deocamdată niciun fir din îngrijita-i coafură n-a fost atins de volubilitatea care a cuprins-o ca un torent. În care se mișcă atent, însă cu eleganță.

— Și munca, munca asta abrutizantă la mașini. Orice s-ar spune, omul nu mai este ce a fost. Nu i se mai cere efort fizic sau de gândire. Stă în fața mașinii, a unor butoane vreau să zic, și poate înnebuni de atâta monotonie.

Acum se simte obligată să îndrepte discuția spre specialitatea lui. Încă puțin și-i va expune toate tulburările de care suferă.

— Tată, te rog, vino la masă. Uite acolo, între mama și Diana. Haide, e timpul să servești și dumneata ceva.

Diana, ajută-l pe bunicul.

Dacă mama a uitat să se ocupe de tata, înseamnă că se simte foarte bine cu Alexandru.

— Soțul meu suferă de dureri de picioare. Când și așa-ază undeva, cu greu îl mai urnești, se grăbește mama cu explicația.

— Nu, nu, Diana, mulțumesc. Stai liniștită, spune tata. Se precipită suspect de vioi spre scaunul lui.

— Cravata, ai grijă de cravată, îl atenționează mama. Cu gesturi rapide i-a și înfășurat șervetul în jurul gâtului.

Tata nu protestează. Adevărul e. că mamei îi place să-l hrănească. La orice masă s-ar afla, ci i se pare că tot ce se află acolo e

destinat în primul rând tatii. Cum de-a uitat asta acum? Când sunt invitați, în momentul când se aduc platourile, cere cu ostentație ca acela care are cele mai multe bunătăți să fie așezat în fața lui. E și acesta un mod de a-i. domina. Pentru că el n-a fost niciodată prea mândăcios.

— O masă bună, un păhărel, o cafeluță, spuneți și dumneavoastră ce altceva ne-a mai rămas la vârsta noastră? Diana. salata aceea de crudități, dă-o puțin mai aproape. Și maioneză. A, ai și roșii!? Unde ai mai găsit? Știți, fiică-mea are un adevărat talent în a găsi lucruri pe care alții nici nu le văd. Uite, eu spun drept, nu mai am nici puterea, nici răbdarea să mai alerg în dreapta și în stânga după tot felul. De fapt, așa cum spuneam, la vârsta noastră nici nu mai e nevoie să mănânci cine știe ce. Ce energie mai consumăm noi?

Și așa mai departe. Umplându-i farfuria tatii care așteaptă sfios și oarecum copleșit. Apoi umplându-și-o pe a ei, ce a mâncat până acum au fost niște ciuguleli poficioase imposibil de reprimat. Dovedind în continuare o poftă teribilă și o digestie de invidiat.

— Maia, de ce nu-l servești pe domnul?

— Scuză-mă! tresar. Ce vrei să servești?

— Orice, zâmbește Alexandru.

— Trebuie să gustați din toate. Fiică-mea e mai bună gospodină decât mine. Neapărat murăturile. Sunt încă din anul trecut. Are ea un secret. Totul se păstrează intact și la fel de tare și proaspăt ca la început. Cum faci, Maia? Parcă le pui puțin zahăr, nu? Sau nu țin eu minte bine

Diana strâmba imperceptibil din nas. Mă privește compătimitor. Agasată de felul incorigibil al mamei de a acapara discuția, mâncarea, totul. Ochii ei par a-mi spune: „Ce nevoie aveai de toate astea?” Îi fac un semn discret din pleoape. Ei nu-i trebuie prea mult pentru a o întrerupe* sec pe mama. Ceea ce declanșează totdeauna o mică dramă. Un nesfârșit lamento pe tema educației copiilor mei.

Sonerie scurtă și imperativă a lui Daniel o scoate pentru moment pe Diana din starea ei de apatie. Sare de la masă și mă privește semnificativ, îi deschide lui Daniel și oaud dirijându-l spre

baie. Poate că eu ar fi trebuit să-l primesc și să-i dau explicațiile, dor ea tocmai de asta a vrut să mă scutească. Nu știu cum se face\ dar, exact în momentele acelea, toți mâncam și tăcem. Putem auzi toate clar vocea lui Daniel întrebând destul de tare: „Cine? – cu o nuanță de stupeoare. După care șoaptele Dianoi se pierd în zgomotul apei de la robinetul din baie. Alexandru și cu mine ne privim. Apuc să-i șoptesc că pe băiat nu l-am pregătit deloc pentru vizita lui

Proaspăt spălat și pieptănat. Daniel intră în sufragerie în urmă Dianeii. Vădit intimidat. Păstrându-și însă zâmbetul ce-i arcuieste atât de fermecător colțurile gurii în sus. Diana se așază ia locul ei, iar el continuă să se miște derutat de pe un picior pe altul.

Hai, prezintă-te, băiețuș, spune mama. cu tonul unui comandant de „corabie.

— Fiul meu, spun.

Daniel face un pas exagerat de mare. îi întinde mâna lui Alexandru, rostindu-și numele și roșind. Înainte de a se așeza pe scaunul său, se împiedică. Roșește și mai tare. Își pune brațele la piept și tușește fâstăcit.

— Ce vrei să mănânci? îl întreb ca să-l scot din încurcătură.

— Nimic. Nu mi-e foame.

Își desface brațele de la piept. Se foiește pe scaun. După o clipă își face curaj și-l privește pe Alexandru. Cu un licăr de sfidare în ochi. Acesta îi întâmpină privirea cu simpatie. Da. Acum pot remarca diferența. Pe Diana o observă. Pe Daniel îl privește. Simplu, direct. Pe Diana o studiază. E conștient că e observat la rândul-i cu interes. Mă așteptam să fie tocmai invers. Niciodată nu poți prevedea nimic. Nu poți fi sigure reacția celor ce-ți sunt apropiați.

În cele din urmă. Daniel acceptă ouă umplute. La insistențele mele.

m

La cei doisprezece ani ai lui, e foarte bine dezvoltat. E cel mai înalt din clasă. În ultimele luni i s-au lărgit umerii. Din pricina sportului.

— Ești obosit?

De fapt simt nevoia să-mi cer scuze pentru că nu l-am prevenit.

— Puțin, ridică din umeri.

— Oboseală la vârsta lui? se miră mama. Prea multă cocoloșeală pentru copiii de azi. Când eram eu copil nici nu cunoșteam cuvântul acesta. Hai, fuga la bucătărie. Daniel! Bunicul are nevoie de puțină apă. N-o lăsa să curgă prea mult. Să nu fie prea rece.

E limpede că mama vrea să se știe că în anumite privințe ea vede mult mai bine decât mine.

— A avut cinci ore și dimineață atelier, remarcă Diana. Lasă, merg eu.

Școala de azi îi obligă pe copii la un efort intelectual mult mai mare decât școala din trecut. Volumul de cunoștințe, bombardamentul cu noi și noi date și descoperiri, îi obligă să țină pasul. Nemaivorbând de tot ceea ce apare nou și ca metodică și ca substanță în cadrul fiecărei materii.

Daniel îl ascultă pe Alexandru cu un mic rânjet sarcastic. Ca și cum i-ar spune: „Haide, haide! Fă frumos! Nu e ușor să mă duci. Știi că vrei să-mi câștigi simpatia!”

Eu știi însă că nu Daniel îl preocupă pe Alexandru. Pe el l-a și descifrat. Franchețea și agresivitatea stângace, de puber ce-și arogă o importanță stânjenitoare și pentru el, sunt înduioșătoare. Problema cea mare va rămâne Diana. Cu sensibilitatea ei surprinzător de bine disimulată. Deocamdată acceptă amuzai ostilitatea afișată a băiatului.

După ce își termină tortul, Daniel cere permisiunea să se retragă.

— Te rog să mai rămâi puțin. Aș vrea să aflați cu toții pentru ce mă aflui acum aici, spune Alexandru.

Vocea lui bine timbrată mai răsună un timp. Tăcerea se prelungește într-o așteptare ceremonioasă din partea bătrânilor și una ireverențioasă din partea celui căruia tocmai i s-a adresat. Diana se păstrează într-o absență neangajantă.

X aș”. Își? 4 0U am Cea mai mare nevoie de curaj pentru ț & J₃TS>ES + am-m

„Sleiește pe Mi considorafe-s-n fără acest ceremonial. Am

1TM voi; copii, c-e măi bfaâa”TM0811 5 – „”» el * «”.

«tuU.RJSte de SS. Căleg >ril t0”ul lui.

caj?? a „nifn! mp—”? e brutal „*” «Se rePede afară din fi” a „TMXtivi „î, mPasibilî Un Ple Palidă M «W.

Ios Tun D ni AI T a? î! ide o tfgară. Eu încerc să se rămân. Alexandru mu prinde mina. Mă obligă continuă9 pâa să 86 Şti° Că amândoi doiTM acest lucru.

Dpinin v Cfn nimil nu s-ar fi întâmplat.

de căp/SSrarur* „*» ««**TM

Iată A* VIC a şi eu să se ție că noi> copiii, avem un

Siu-a Nsâirhoe! inrrrla-nil10 dată să i subminez autoritatea.

Î? tu btsc din dragostea voastră pentru el Voi în

În cav-i să fi? S°tUI Tinel VOastl e măsura (vă în! al0 Ii 1? credere> Prietenul vostru, preci”, cu dlOlasi calm desăvârşit Alexandru feint pur şi simplu paralizată.

— Copilul ăsta va trebui strunit, intervine mama.

— Lăsaţi timpul să le aranjeze pe toate.

şi Ddn-nâf. 76! s „rprind G nu numai prin hotărâre. ci

timpul. Îmi seama că Până acum a tăcut tot

Alexandru îi mulţumeşte. Eu nu mai aud nimic în nu um u d Smgl? Ui mfU în tâmplesunt neconsolată nu numai de comportarea lui Daniel, ci, mai ales de ne olijenţa mea. Sunt prada unei nelinişti pe care lupt să

Neîi? nisteuia, nu atât făt? de Alexandru «cât fată de ai mei.

contribuie Suapa unuia’ Ba mai mult chiar, contubuiie la schimbarea stării de spirit generale Ade

° realtle a? a de partea im Daniel. Am sentimentul că l-am împins îcolo fără Şaf mtr° °ameră °bscură abandonat acolo ţara să-l avertizez că, undeva pe aproape, sunt şi eu

Cel mai tare mă doare faptul că bai. atul poate crede că l-am înşelat. Că am potrivii astfel totul cu bună ştiinţa. Ci am făcut aşa pentru că altcineva, un baroat < a lufi În sufletul meu locul ce le aparţine dintotdeauna, for. Copiii mei. Ce disperare şi ce shşiere trau* acum închis în neştiinţa canculului sau suflet. voi «ca.

oare să-i rocâștig încrederea?...4

Niciuna din încercările mamei de a patiuinde lo – n-are sorți de izbândă. Deși știu că eu ar trebui ha im aceea care să merg lângă el, stau nemișcata pe scaunsând paloarea să-mi sleiască obrazu De ce mi-e d. da; * atât de frică? De ce sâni atât de golită de viața, încât pt rindarea al or mei în fața ușii închise a lui Damei ™ pare un spectacol de păpuși al earui sens mu scapa îl văd IX-Alexandru atingând umerii mamei și e, a. «, J-O ei. Calmul Nu mă ului”, le. [1 urm*»

fascinată. Cu neputința unui rănit pentru care ouce în v cave înseamnă o scufundare în negura unei dureri insuportabile. Așa cum stă în fața ușii, cu capul, d/ept și uarâi neclintiți. Îmi transmite o senzație curioasă. Mi se pț „ca umerii lui au preluat povara ce mă încovoaaie. Staa tre’ lașitatea mea și furia fiului meu că un simbolul «hilarului. Raționa! și puțin inuman, al totuși, știu la afeei ai ea și mine. Mai exact, pentru mine.

— Daniel, aș vrea să mă primești numai pențiu ciu >. secunde.

De cealaltă parte a ușii nu se aude nicio mișcare. \leKandru își repetă imperturbabil cererea.

După câteva secunde interminabile ușa se deschide ca dia sine Alexandru dispăre dincolo de ea. Mama pn – din zbor prilejul de a mă moraliza. Nu înțeleg nimic dj. ce-mi spune. Mă gândesc că ceea ce încerc eu acum pun această căsătorie. Înseamnă a-tm turna \iată „*”; forme. Neglijând faptul că viața aceasta o conține și pe e cooulor Toate la un loc nu sunt un lichid pe care îl vei, i dintr-un vas într-altul. Inevitabil, ceva se va scurge pe alături Împuținând conținutul noii forme. Nu nu. vreau să pierd nimic. Deși, de-a lungul anilor, am pierdut mei eu câte ceva Dar niciodată nu am fost. atât de speriată ca Scum Atât de nesigură că sunt liberă. Că faptele mele mă privesc numai pe mine. Aceste fapte în care ne mehick în definitiv și irevocabil. Ca insectele prinse cu un ac. Oprind celor care ne privesc de dincolo ce sucla ima-i-ta unei mortificări. A ultimei zbateri, A aripilor cu polenul scuturat...

Nu ai dreptate, bunico! o aud ca prin vis pe Diana.

Marna are încă dreptul la viața e. i...

— Tu nu ai niciun drept să-mi vorbești mic asistei. răspunde mama consternată de concluzia prin care Cuca mea îi sancționează și anulează spusele. Acelea din car). – n-am auzit nimic. Care, sincer vorbind, nici nu mă inte

Nu știu dacă am dreptul său nu, dat, dacă gmacsu așa cum gândești, nu ești o mamă bună.

— Diana! se sufocă mama de indignare., în loc de orice răspuns, fiica mea se postează în spatele meu.

— Cu mâinile pe umerii mei. Într-o solidaritate plină de înțelegere. Mă simt răzbunată, prin ea, pentru toate lașitățile adolescenței mele. Mâinile Dumei mă trezesc la realitate. Mă ridică din locul unde ara înngenunchea., singură Mă ajută să-mi recapăt echilibrul. Să mă regăsesc Nu știu de ce o face. Poate pentru că nu suporta spectacolul umilinței mele. Sau umiliința în general Gucum pot fi sigură de completa sportivitate a gestului ei. În care mai mult decât milă. simt altceva. O duritate controlată. Încercind să atingă și să repună în funcție toate resorturile înțepenite ale capacității mele de apărare Așa cum stă în spatele meu, mi se pare că-mi accixu *pomii* acela de sprijin prin care un camarad de lupta urmărește să-l susțină în fața inamicului pe cel rănit. Oblieându-l la o retragere demnă...

Alexandru ne găsește astfel. Privirea lui înregistrează rapid realitatea solidarității oferită de mine și tuca mea. Se face mai albastră. Ca în zilele când cerul e foaij: senin. Diana se așază la locul ei, evitând să-l privească. Nu asteaotă aplauze. Nu e genul. Alexandru știe asta.

O să-i treacă, fii liniștită! îmi spune, ca și când ceilalți n-ar fi de față. Dacă vrei să știi, mi-a plăcut reacția lui. E un mic bărbat plin de nerv și onestitate. Să nu –, Corti

La plecarea lui, Daniel tot refuză să-și părăsească jocul de refugiu. Să-și ia rămas bun. Motiv ca mama să-și reia vociferările, Alexandru o liniștește:

Nici eu nu știu dacă aş fi făcut altfel în locu Hui.

După ce îl condu'e, mă întorc în casă nesigură încă pe mine.

Daniel, închis în continuare, nu ripostează în niciun fel la

muștrările mamei, intrate abia acum în sprintul final. Reîmprospătate de perspectiva ultimelor sute de metri și eliberarea terenului. Tata mă liniștește:

— Toane de copil.

O grăbește pe mama să» plece. Fiecare mușchi mă doare. Ca la febră musculară. Diana mă ajută să strâng totul. Tac. Dintr-un instinct de apărare. Nu vreau să-i aud impresiile. Înainte de culcare vine la mine în baie. Mă demachiez cu sentimentul că mă demontez. Ca pe un mecanism deteriorat. Căruia îi privesc fără milă fisurile. Apar treptat, una câte una, pe măsură ce-mi șterg fața.

— Nu fi prea supărată pe el. E un copil încă. Trebuia totuși să-l previi.

— Da. Mereu greșesc. Mereu îmi scapă câte ceva esențial. Poți să te culci. Diana. Îți mulțumesc pentru tot efortul.

Simt nevoia să mă apăr, să mă disculp pentru momentele de slăbiciune de care m-am lăsat copleșită apăsând malițios pe cuvântul efort. Când de fapt ar trebui să-i mulțumesc. Sunt lezată cu adevărat de senzația de inferioritate în care m-a pus față de mama cu felul ei decis de a-mi lua apărarea? Ce greu suportăm să ni se spună: „Ridică-te!”, când propria voință de a face asta e anihilată de spaimă sau sentiment al zădărniciiei.

— N-a fost niciun efort. Colegele ar spune despre el că e un dur. Apasă pe cuvântul ei.

— Cum dur?

Mă îmbrățișează pe la spate. Mă privește în oglindă.

— Un tip bine, plăcut, etc. Cred că e un bărbat foarte deștept. Care știe ce vrea.

Mă uit la ea perplexă. Perspicacitatea asta n-a moștenit-o în niciun caz de la mine. Nici lipsa de prejudecăți. Nici dezinvoltură.

— N-a fost prea fericit până acum, mă trezesc spunând fără să vreau. Ca și cum i-aș numi o calitate în plus.

— Ce înseamnă să fii fericit, mama?

Privirea ei capătă un reflex rece, inchizitorial și neîncrezător.

— Știi eu? ridic din umeri, brusc obosită și intimidată. Haide, e

mult prea târziu pentru discuții de felul acesta.

— Nu ești? insistă.

— Ce să fiu? mă prefac a nu înțelege.

— Fericită cu el?

— În astă-seară am fost profund nefericită.

— Dar nu din pricina lui.

Îi susțin privirea scormonitoare. Nu-i răspund. În sinea mea mă întreb dacă e cazul să-mi pun și eu aceeași întrebare.

Trecând prin fața ușii lui Daniel, renunț în ultima clipă să intru. Nu reușesc să adorm. De zeci de ori mă hotărâsc să merg la el. De tot atâtea ori îmi spun că nu trebuie s-o fac eu. Spre miezul nopții îl aud bătând la ușa mea. Îmi vine să plâng. Îi răspund. Se strecoară în camei a întunecată. Se oprește nehotărât în fața patului. Îi întind o mină. Suficient pentru a-l hotărî să-mi ceară voie să vină lângă mine. Îi fac loc. Se ghemuiește fără ovorba. Știu că nu e în stare să ceară iertare. Și, totuși, în felul lui, o face. Îi mângâi părul. aspru. Într-un târziu mă întreb:

— Vei rămâne... veți rămâne cu noi?

— Cum ți-ai închipuit altfel?

Din când în când, își trage nasul fără să fie nevoie. Semn că e emoționat. Încurcat. Înaintea unei întrebări capitale. Nu va adormi până nu mi-o va pune.

— De ce el și nu tata?

— Știi bine că tatăl tău are acum o nouă familie.

— Dar noi eram o familie.

Nu vreau să cercetez cui îi adresează el acest reproș. Mie, lui Tăvi, său. cel mai probabil, amândurora.

— Dormi! Îi spun. Vom mai vorbi și altă dată.

Îmi plimb mâna peste fața lui încinsă. Îi simt coșurile mărunte și tari. Vârsta ingrată i-a accentuat trăsăturile.

1 Schimbându-le puțin. Ascuțindu-le. Se lasă mângâiat. Cu acel abandon al micilor animale ce caută căldura maternă. După ce adoarme, pupilele mele dilatate absorb întunericul cu lăcomie. Ca și cum. anulându-l pe cel din afară, iar da puțință celui dinăuntru să se

estompeze. După foarte mult timp, iarăși gustul dulceag al insomniei. Cu vibrația ei coborând adânc în carne. Până dincolo de osteneala nervilor zvâcnind scurt ca o arsură.

Niciodată nu-mi voi dobândi liniștea. Picul de fericire nepretențioasă după care tânjesc. Aș vrea să-mi inventez o viacare totul să se orânduiască de la sine. Cum se ivește culorile în lumina de ziuă. Eu însămi să nu găsesc locul în pașnicul amestec de nuanțe. De tonuri ambigui alunecând abia simții unul într-altul. Armonizându-mă cu binele și răul ce-și dispută neînsemnate sau mări teritorii din mine. O viață în care să fiu acasă. Cu sentimentul că în ea exist în timpul și locul ce-mi aparține în exclusivitate. Da. istoria se repetă. Parcă așa spusese Diana. Totdeauna istoriile se repetă mai mult sau mai puțin asemănător. Poate că substanța noastră intimă e aceea care le face să se repete. Să fie aproximativ aceleași, în decoruri foarte puțin schimbate. Fiecare trăiești; experiențele pentru care e apt. La care inferioritatea să-i predispuie). Oricât ar încerca să li se sustragă.

Viața noastră le secretă așa cum păianjenul își întinde pânza. Încet, în liniște, cu răbdare. Uimindu-ne cu complicata lor dantelărie. În care ne împotmolim uneori.

— Forțându-ne să ne descompunem pentru a răzbi dincolo. Dincolo de ce 9 De arabescurile ce ne sfâșie trupul. Sufletul deopotrivă. Da. Tăvi nu mai este. Prin proprie voință a făcut posibil acest lucru teribil. Lăsându-mă neapărata în lata unicului semn rămas de ia el. Ultima, criptica lui scrisoai. Iscând în mine nu numai teroare și perplexitate, ci și neliniștea de a sta în fața unui fapt a cărui previziune parcă să se coacă adânc în mine. În absența mea, dar nu l-ai a știrea mea. Acea știre pe care doresc s-o țin cât mai departe de mine. Aidoma unei surse de contaminare fatală. Am sucit-o de nenumărate ori în mâini. Scrisoarea. Sună laconic. Abrupt. Ca însăși moartea lui, „O taină dată. Nedeseifrată. O altă taină smulsă. Exact, la timp, pentru a mai putea înțelege ceva din ea. Știu că vei avea grijă de copii. Nu-mi purta pică! «Fără nicio semnătură. Ce însemna pentru el exact la timp? Acela pe care și-l alesese singur. Sau acela pe care viața lui l-a ales pentru el: Alegeia aceasta având loc chiar la început? Când, într-un acces de

superbă naivitate, ah, nu-mi lipsește deloc vocația aceasta, îi spusese tot despre mine. Acel tot despre care fusese convins că e o pură invenție. Sporindu-mi atracția Era oare atunci chiar la început, cu adevărat îndrăgostit, sau numai prada unei curiozități amuzate? Cunoscută fund rigiditatea mea în relațiile cât băieții. Chiar și cu el. Tocmai pentru că începuse să nu-mi mai fie indiferent, ba-rru plăcă părul lui blond cenușiu. Ochii verzi. Strălucitori de maliție și cruzime. Înălțimea neobișnuită. Îmbrăcat, părea slab. Impresie întreținută și de ascuțimea obrazilor A. pomeților. Când l-am văzut într-o zi la ștrand, am lov. șocată de armonia, splendoarea trupului său. Avea ei... – t atăta târne pe el cât să arate ca un model pentru o sculptură. Impresionantă prin proporții și forța iradianța a mușchilor. Poate, lungimea, picioarelor îți dădea o la –,! impresie de fragilitate. N-a încăput meiociața cumsecade într-un fotoliu dintr-o sală de spectacol. Mersul n spoua farmecul. Leneș și totuși elastic. N-am văzul pe num-l a care să meargă ca el. Mișcarea trans sigura du-i trupu, PUnându-l cumva în acord cu toi ce-l înconjuia. LunU parcă în stăpânire tot spațiul apropiat, cu Dezinvoltură nepăsare. Cu siguranța sfidătoare a făpturi, or conșuc. ne de harurile lor. Pătrunse până în măduva oaselor de coavineerea că, în toate relațiile lor. legea învingă tot unu aparține. Nu înțelegeam de ce – dintre toate fetele care. – e învăteau în jurul lui, el mă alesese pe muie. I-asinnd. e drept, o distanță ce amestecă în ea puțin respect, pul amuzament, puțin dispreț, puțin interes și, poate, pu'.mă neîncredere. Dozate și manevrale* la timpul opoaun cu precizie de farmacist. Motiv pentru care.1 suspectam ce foarte mult calcul. În vreme ce eu eram de bună ei.com". Deâi. mă mai călca încă pe nervi cu aerele lui se cuceri, or de clasă. Ceea ce nu-l împiedica să fie uneori deosebit de plăcut, calm ocrotitor, mergând până la acte de camaraderie adevărată. Care contracarau micile ieșiri când dădea în vileag înclinațiile spre atitudini de superioritate. Sanționând printr-o replică usturătoare, stângacule mele. îl cunoșteam de câteva luni când am plecat cu un grup se prieteni la munte. Nu mai fusesem niciodată. Toți eeihi. Și, niște împătimiți. Cunosători. Ca atare, prevenitori cu mine. Am mers până la un punct cu camionul. Pe un drum forestier. După care am urcat pe jos până la

poalele viuului lui ce urma să-l escaladăm a doua zi. Nu aveam deloc experiența muntelui. Ruksacul meu era mult prea aglomerat cu lucruri inutile. Inclusiv oua crude, care. În este, au provocat un mic dezastru pentru mine și ilaritate în partea tuturor. Tăvi m-a ajutat tot timpul drumului. Astfel încât ajunși la cabană, contam ca protejată lui. Timorată, continuam să cred că mi se juca foarte subtil o farsă. Ca toți. cunoscând cum se petrec lucrurile în astfel de împrejurări, așteaptă să vadă cum mă prind în plasă. Am ajuns la cabană pe ploaie. Frigul umed îmi sporea indispoziția

Cabanierul a făcut focul. Ne-am încălzit cu câteva cești de ceai fierbinte. N-am acceptat romul tradițional, stârnind un val de proteste și tachinării. Tăvi, ostentativ, se ocupă numai de mine. Îi păream probabil dintre porumbițele cu penajul mult prea alb și imaculat pentru a nu-i zgândări vanitatea. Dorința de a mă descifra și înregimenta unei categorii față de care nu-și putea reprima accesele de sadism practicat de amorul artei. Uneori, lăsa să cadă asupra mea o privire vag absentă. În care ghiceam un fel de cădere pe gânduri. Un interes viu, trecut dincolo de cel superficial. Epidemic. Repede sublimat într-un zâmbet ambiguu. Prin el își alungă nu numai propria gravitate meditativă. Scurtă de altfel. Mă invita și pe mine la un joc. Îndemnându-mă să mă debarasez de crispă. Și făgăduindu-mi, prin acel zâmbet, câteva clipe de relaxare. Numai că eu nu aveam experiența unor astfel de jocuri. Înecată în gravitatea mea patetică, duceam lipsa atât de necesarului și sănătosului simț al umorului care constituia un fel de cod secret al întregului grup. Mă comportam ca o vietate sperioasă ieșită în luminiș. Unde dădusem peste ei toți. Cu modul lor liber și direct de a comenta. Cu degajarea ce friza, pentru mine cel puțin, neseriozitatea. Dădusem peste el. Peste atenția lui de vânător. Bănuind vag că aș putea fi în primejdie. Mai crispată și bănuitoare, deci. La un moment dat s-a cântat. Tăvi cânta la chitară concentrat. Ca un profesionist. Nu privea pe nimeni. Asta îmi plăcea. Îl scotea de sub semnul îndoielnic al ușurătății. Mă lăsa să văd ceea ce avea profund în el. O mare disponibilitate afectivă. Tristețe și delicatețe camuflate altfel cu exagerată grijă, îi vedeam umbra genelor

albăstrindu-i cearcănele. Modul cum își ținea capul aplecat, mă făcea să-i simt efectiv greutatea ce i-l apăsa în jos și într-o parte. Apăsarea unor trăiri de care el însuși fugea nerăbdător. Nemulțumit parcă. Masa părului blond îi acoperea nuntea. îi umbrea obrazul. Gura. Buzele carnoase, perfect conturate, strânse ca peste un strigăt. Atât de puternic reprimat, încât îi țâșnea prin tot trupul. Prin toți porii. Da. Eram liberă să-l văd altul. Să mă îndrăgostesc de el. De puterea lui de a fi el însuși. Nestingherit de ceilalți. Aplecat asupra lui ca asupra unei oglinzi în care evită să se privească. Brusc, s-a ridicat întrerupând cântecul. M-a cules. Acesta este cuvântul. M-a cules. Cum ai culege un fir de iarbă. Ca să-l ții între dinți. Preocupat și absent. M-a împins înaintea lui pe ușă, afară. În ceața de după ploaie. În noaptea răcoroasă și pură a muntelui. Al cărui vâri se pierdea undeva sus de tot. Unde seninul proaspăt scânteia ca un îngheț.

— Măine vom 1 i acolo sus! mi-a șoptit cu înfrigurare Vibrând de nerăbdarea de a se vedea acolo. Ca și cum aerul rarefiat l-ar fi mântuit de o neliniște ascunsă.

M-am rezemat de un copac, emoționată și intimidată. În fața mea el. De o parte și de alta a obrazului meu, mâinile lui. Simțeam în omoplați asprimea scoarței bradului pătrunzând prin moliciunea puloverului. Gura lui își trimitea respirația fierbinte peste toată fața mea. Era și nu era un sărut. O explorare delicată. O zăbovire blândă și îndelungă a buzelor lui peste pielea feței mele. În cele din urmă m-a strivit. Cu pomeții, cu nasul, cu fruntea. Cu tot trupul său de-o duritate elastică. M-am zbatut. M-a imobilizat ca în joacă. Treptat joaca aceea a devenit o mică luptă surdă. Învingătorul din el nu suporta înfrângerile. Recucerea rapid forța, decizia și duritatea celui obișnuit să fie totdeauna cel mai tare. Mi-au dispărut și emoția și frica. Mă știam în posesia unei arme a cărei forță n-o putea contracara imediat. Ceea ce îmi permitea să câștig timp. Îmi căuta gura. I-am spus sec. surprinzător de liniștită:

— Nu fac parte din „ordinul mielușelilor” pe care, știu, mi s-a spus, le cauți cu predilecție.

A rămas o clipă nemișcat. Respirațiile noastre abureau între noi.

— Ce vrei să spui 7

— Ceea ce ai auzit. Nu sunt ceea ce par.

— Ce prostie. Niciunul nu suntem ce, ea ce părem.

M-am eliberat brutal din îmbrățișare. Respingându-l, aruncându-i mâinile în lături. Mi-a prins mijlocul.

(- încă o dată, ce vrei să spui?

Strânsoarea lui mă dezechilibra. Mă ridica literalmente de pe pământ. Mi-am îndepărtat partea de sus a trupului de el, lăsându-mă mult pe spate.

— Era cât pe aci să am un copil.

De ce eram satisfăcută spunându-i un lucru care. mă durea încă peste măsură? Care mă umilea?

— Vasăzică așa. Mai ești și mitomană.

Și-a așezat un braț sub ceafă mea. Încercând să mă ridice.

— Acesta e purul adevăr.

— Ha! Mă faci să râd. Purul adevăr. Ca și cum ar exista asemenea miracole. Ce e acela pur adevăr. Ești îngrozitor de naivă. Rușinos de naivă. Cum ți-a venit să inventezi toată povestea? Ți-e teamă? Haide, recunoaște. Ai inventat totul din teamă. N-am să-ți fac nun le rău. Nimic din ceea ce tu nu-mi dai voie să fac. Îmi placi, așa dulce și amară cum ești. Vreau să fii a mea. Dar vreau ca și tu să vrei.

Nici nu aveam timp să mă indignez pentru lipsa lui de menajamente. Mă surprindea neîncrederea lui. Ca și tenacitatea în a-și urmări și impune numai propriile lui. impresii despre mine. Considerând sinceritatea mea fie o fandoseală, fie o stratagemă de inocentă caraghioasă.

— 1 înțelege odată că.nu mint. E așa cum ți-am spus. Din păcate pentru mine.

M-a lăsat din brațe dintr-odată și s-a rezemat de copac. În partea cealaltă. Stăteam spate în spate. Cu copacul acela între noi. Despărțindu-ne trupurile. Emoțiile. Căldura. Neîncrederea. Tocmai pentru că mă simțeam atrasă spre el, nu aveam voie să-l înșel. Să nu-l previn.

— Ai mai spus cuiva enormitatea asta? m-a întrebat într-un

târziu.

— De ce enormitate? I se poate întâmpla oricui. Dacă acum aş fi a ta, mi s-ar putea întâmpla iarăşi, nu crezi?

— Iartă-mă. Am spus şi eu aşa.

— Nu.

— Ce nu?

— N-am spus nimănui.

— Mie de ce mi-ai spus?

— Nu ştiu.

Un dialog stupid de roman prost, îmi spuneam în sinea mea. Mi se făcuse teribil de frig. Nu-mi puteam opri clănţănitul dinţilor. Am pornit spre cabană în fugă. M-a ajuns din urmă şi mi-a spus gânditor:

— Nu intrăm până nu te linişteşti puţin.

Pe cine voia să protejeze? Pe mine? Pe el?

A doua zi am urcat în vârf. Am fost jalnică. Alune – ram. Mă împiedicam. Mă zgâriam în jnepeni. Nu m-am văitat. Tăvi mă urmărea. Nu m-a cruţat deloc, L'ăcând haz eu ceilalţi. Nu mai eram, pentru el, punctul maxim de interes. Spre satisfacţia fetelor cart; s-au fotografiat *cu* el. Eu am refuzat.

— Câteva săptămâni nu l-am văzut. N-am mai auzit nimic de el. Păstram în mine senzaţia de jenă resimţită în ziua urcuşului. De câte ori mi-o aminteam, mă simţeam năclăită pe dinăuntru.

Într-o după-amiază, mi-a telefonat. Învăţam pentru o restanţă. Era un, sfârşit de august zăpuşitor. Nu i-am recunoscut vocea. Mă invita la un film. Am acceptat din oboseală. Trebuia să fac o pauză. Cu atât mai bine dacă aveam o companie. Am văzut; un film Defa al cărui titlu. mi-a ieşit complet din minte. Mi-a luat mâna. Din când în când mă privea ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu sunt o fantomă. Una din figurile proiectate pe ecran. După film, ne-am plimbat pe străzi. M-a întrebat cu un ton ce se voia neutru cum mi se întâmplase. Am refuzat să-i răspund. Înainte de a ne despărţi a încercat să mă sărute. L-am respins. Atunci mi-a spus:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Am râs cum nu mi se mai întâmplase demult.

— Ce e de râs? s-a enervat.

— Păi. tocmai. Că nu e. Cel puțin pentru mine. M. a întrebat ce figură ar face dacă i-aș povesti absolut totul Nici atunci, nici mai târziu n-am făcut-o. Nici azi nu știu de ce.

M-a privit perplex.

— Faptul că-ți cer să te măriți cu mine e de plâns 7

— Nu, nu! Te rog. iartă-mă! Nu despre asta e vorba. Îți mulțumesc. Ești foarte drăguț.

— Îți mulțumesc, ești foarte drăguț! m-a maimuțărit scos din fire. Ca și când ți-aș fi propus un pahar de sirop sau înghețată. Și tu, ca o fată proastă și răsfățată, nu, mulțumesc, nu servesc.

— N-ai înțeles ce am. vrut să spun. E de plâns pentru ca eu sunt așa cum sunt.

— Încetează, ce naiba. Ești infirmă? Ai un defect ascuns?

— Ți-am spus doar.

— Anacronică și de un sentimentalism din alte vremuri. Ți-am reproșat eu ceva?

Am negat gânditoare și neîncrezătoare.

— Atunci, nutrită-te cu'mine.

Mă agasa insistența lui. Semănând, pentru mine în aer]

„Ai auzit cu urechile tale că eram gata să am nu copil. Dacă l-aș fi avut, m-ai mai fi cerut în căsătorie.

— Probabil.

— Probabil sau sigur?. „p

— De ce discutăm pe marginea unei supoziții. Pei tru ce refuzi să îmi dai un răspuns clar în situația dată”.

— 1 Pentru că mi separe copilărească cererea ta. Nici nu ne cunoaștem. Sincer vorbind, nici nu mă gândesc la tdsatont., Vrei găspui că ai fi în stare să... Crezi că e vreuna din fetele din grupul nostru care să mai fie virgină? Pe ce lume trăiești?

Nu știu, nu mă interesează! am bravat. Don
să-mi ascund perplexitatea.

— Atâta doar că nu fac caz dintr-asta.

— Eu n-am făcut niciun caz. Am vrut doar să tiu onestă.

Saneta simplicitas. N-am mai întâlnit o creatură:

Ca Creatură ai spus? Înseamnă că și tu vezi ceva nelalocul lui înmine.

— Hai, Maia, termină cu prostiile. Ce-s infantilismel”.

astea De ce să condamni o fată pentru că, iubind, s-a dăruit iubitului ei? Vrei să știi ceva? Nu-mi plac fețele mari. Sunt sau proaste sau un de Deși ai fost mformată că mă dau în vânt după ele.

Chiar vrei să te căsătorești cu mine? Atunci nu mă iubești. Doamne, cât de fals îmi sună mie însămi repheajistei. pui în e-n.că lucrul-i pt> care nu le-am spus și nu le simt. $T \pm 1$

9 Deoarece tu nu vrei să te însori cu nune. Interesul tău e mult mai restrâns și de scurtă durată.

— Care e, mă rog, după știința ta, interesul meu.

— Să te culci cu mine.

Era evident că nu se aștepta la atâta îndrăzneala din partea mea.

Totuși, nu dezarma. Lupta în continuare cu aceleași arme că-și mine. Deși era în continuare mirat de violența mea de limbaj.

— Dacă ți-aș spune că ai dreptate, ce ai avea de spus?

— Că așa ar fi mai cinstit din partea tal.

— Bun. Și dacă, să presupunem, după ce te-ai culca cu mine, aș insista totuși să ne căsătorim?

Rămăsesem fără replică.

— Uite Pentru că tot susții că vrei să fii onestă, îți propun ceva. Vrei să fii a mea înainte de căsătorie.

— Ar schimba cu ceva lucrurile?

Nu, bineînțeles. Dar, probabil, ți-ai lin-l scrupulele.

— E oribil tot ce vorbim. Parcă ne târguim

De ce? Tu ai vrut totală sinceritate. Dincolo de toate astea îmi placi foarte mult. Atât de mult încât vreau să mă căsătoresc cu tine. Îți jur că nu e un capriciu. Am cunoscut o mulțime de fete, femei, cum vrei să le spui. Mult mai frumoase, mai rafinate decât tine.

— Mulțumesc! v.

— Da, poți să spui asta. Da, da. Fără să vreau, deși nu s-ar părea, ți-am făcut totuși un compliment. Am ajuns în situația de a aprecia

ceea ce îmi doi esc. cul adevărat. Tot timpul cât nu te-am căutat, m-am gândit line la faptul că n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Poftim! Iată-mă folosind vorbe mari care, accepția ta înseamnă sau chiar pot lua locul faptelor. Bagă de seamă! E periculos să visezi prea mult. și să a – i0”S Vof” aițion-îm rt fiu a. ta. TM «P™ asta să te simți obligat.

— Atunci de ce o faci?...

— Ca să mă eliberez de infantilisme. De mine însămi. Fiindcă așa vreau! am riscat, nedorind în ruptul c-aPJII să-i spun de fapt că mă îndrăgostisem. Comiseseam chiar imprudența să visez la el.

— Nu-ți plac niciun pic?

Sub aparența de calm indiferent și șmecheresc, puteam ghici încordarea și nesiguranța lui „îmi dădeam seama că îl derutez. Pe undeva u scăpăm chiar de atunci.

Așa că, într-una din seri, ne-am întâlnit că doi complici ce se priveau cu neîncredere. Amândoi devenisem conștienți de enorma greșeală comisă. Asemenea luci un nu se plănuiesc. Tăceam. Amorțită. Absența. Neașteptat Tăvi se purta ca un adolescent stingaci. Ne-am petrecut timpul în lungi tăceri penibile. Ocolindu-ne privirile.

cele din urmă, cu hotărâre disperată, m-a îmbrățișai cu riolență. Nu fusesem fericită deloc așa cum mă așteptasem. Nu simțisem decât durere și o stranie încremenire interioară. O imperceptibilă retractilitate și, în final, imensa umilință a trupului. Luasem, un start greșit, cum s-ar spune. Demarasem prost și unul și altul. Nimic spectaculos și nemaîntâlnit în toate acestea. Probabil că mii d – perechi greșesc astfel. Din neștiință, din prea mare încredere în sine, din slăbiciune. La. mine cred că despre așa ceva era vorba. Mă rețineam din fața unei forțe dezlănțuite. Simțeam nevoia să mă ascund. Să mă apăr. Din nou, trupul meu fusese violentat, Supus durerii în numele iubirii. Fără ca eu sărai capăt partea focului. Adică să renasc din cenușa propriei dureri și cu cât mă simt mai îndurerată să rămân mai bogată. Totuși, mai târziu, l-am iubit, Neam. iubit. Din pricina aceasta, când a început să mă înșele, deși am suferit, nu l-am condamnat. Știam că sâni vinovată. Dar. În vreme ce el credea că mă las pradă vechii mele vinovații, eu. știam că mai vinovată erâra pentru

refuzul ce-i opuneam instinctiv, inconștient patimii lui.

Da, istoria se repeta. Am stat lângă trupul lui neînsuflețit cu Alexandru alături. Așa cum odinioară stătusem cu el lângă Christian. Viața e deseori lipsită de fantezie. Reiterează aceleași întâmplări. din care elimină un protagonist, înlocuindu-l cu altul. Apoi am mai stat o dată, împreună cu copiii. Toți trei mineralizați de sentimentul imposibilului. Am mai stat și a treia oară. La crematoriu. Lăsase scris să fie incinerat. Mona era o ființă literalmente făcută din lacrimi. Emilia, sora lui, o apariție ireală, Aproape grotescă în atitudini de studiat hieratism, Parcă asista la un vernisaj. Preocupată tot timpul de grijă de a se pune în valoare. Cât. despre mine, nu-mi amintesc nimic. Doar difuza senzație că trupul întreg mi-e făcut din oboseală, încordare, prăbușiri nervoase. În loc de creier am o vâscozitate ce se prelinge în măruntaie. Persistențaobsesivă a gândului că și, eu l-am dus la ultima hotărâre. Ascuțită ea un ciob mi se tot înfige în minte. Puțin câte puțin se tot afundă acolo. Mă infestează. Mă silește să stăruie în a-mi readuce în memorie bucăți desperecheate, haotice din viața mea. A noastră. Sunt sfâșiată de stupoare De groază. De întunericul ce tot crește în mine ca un gol absolut. Orice legătură cu lumea imediată se stabilește anapoda.

Apoi, acasă, leșinul. Scurtcircuitul. Flama orbitoare și lealitatea imediată carbonizată. Aud voci în jurul meu. Voci care se suprapun, se învălmășesc. Mă străduiesc să le înțeleg. Să le recompun în auz nota de familiaritate. Mă ating că zgomotele unei bubuituri. Tresar. Rezonanța lor se prelungește dureros în fiecare fibră. Trupul mi-e o încăpere pustie reverberându-le nedeslușit, Obsesiv. Chipuri nedefinite-se desprind în fulgerări din obscurități neprietenoase. O palmă pe fruntea mea. O palmă de zăpadă care face să crească frigul. Sau arșița. Nu mai știu. O clipă scurtă de neant. Imediat, altă clipă când pot să respir. Să-mi simt plămânii ridicându-mi pieptul într-o mișcare ritmică. Puțin obositoare. Deschid ochii. Urmăresc buimacă expresia feței bărbatului aplecat asupra mea. Ceea ce mi se pare a fi fața lui. Până ajung la albastrul ochilor. Mă observă cu încordare. Încep să-mi revin. Albastrul e fluid și transparent. Are puterea de p. mă scoate din mine. Ca dintr-o

peșteră. Mă ridică la suprafață. Încerc să-mi țin ochii deschiși. Să mă oglindesc în străvezimea lui. Deslușesc fruntea. Broboanele de sudoare. Picături mari, incredibil de rotunde. Lipite acolo pe ea. Una cu ea. Cu pielea. Cu frica ce-o citesc în cutele adâncite. Cu rfiirpsul acestei frici. Da. mirosul. Primul semn al realității imediate pătrunzând brutal în conștiință. Obrazul livid, atât de apropiat de al meu, încât nu-i pot desluși trăsăturile. Mina de zăpadă se oprește din alunecare. Sunt culcată pe pat. Intrigată de nemișcarea acelei mâini. De obrazul acestui bărbat cunoscut și parcă necunoscut. Venind spre mine ca dintr-un adânc de apă tulbure. Sau eu sunt cea care înaintez prin nămolire. Buzele lui rostind ceva. Sunete neînțelese pentru mine. Le simt picurând peste înțelegerea mea ca o grindină pe o bucată de tablă, într-o repetare monotonă, ca bolboroseala unei rugăciuni. E ca și cum aş pluti deasupra timpului. Sau a vieții. Plutirea nu mă duce niciunde. Mă suspendă. Nu mă-plasează într-un spațiu precis, cunoscut. Acum două mâini de zăpadă îmi ating pielea gâtului. Încercând să dea la o parte ceva de pe mine. Ceva care mă strânge. Mă sufocă. Oh, dacă aş reuși să aflu ce vor de la mine. Mă zgâlțâie. Mă apasă ritmic. Mă îndurerează. Închid iar ochii. Nu eu. Pleoapele se închid singure. Îngreunate de o căldură neașteptată. Protectoare. Mă scufund. E bine așa. Această senzație că trupul mi se mistuie ușor în căldură. Revărsat, desprins de îngrădirea mușchilor, a epidemiei. O altă clipă de neant. De întuneric. Din care revin pe măsură ce întunericul devine roșietic. Incandescent. Mă proiectează direct între limitele trupului regăsit cu neplăcere. Cu durere. E clipa când aud clar: „Maia!” Deschid ochii peste fața de nerecunoscut a lui Alexandru. Peste fețele împietrite ale copiilor. Nu înțeleg ce se petrece cu mine. Ce s-a petrecut. Ca și cum trec într-o altă viață de care n-am tos niciodată conștientă. Acolo lângă mine se află ei tici. Copiii și Alexandru. Așteptând înfricoșați. N-am puteie să le spun nimic. Întind mâna spre ei. Vreau să-i simt. ba mă asigur că sunt adevărați. Că fac parte din realitatea la care mă reîntorc. Cu infinită precauție. Simțind că în ea ceva nu mai este cum a fost. Neputând preciza ce «nume. Numai senzația. Ca atunci când te trezești dimineața dintr-un vis și nu sesizezi bine granița dintre somn și trezie.

Nu știi încă unde e primejdia. Trebuie s-o părăsești sau abia urmează s-o întâmpini. Trezia ca o beție a somnului prelungit de un coșmar. Dezorientarea. Nevoia de a opri timpul până când creierul va fi în stare să te ia în stăpânire. Să te smulgă halucinației. Alexandiu aduce copiii spre mine. Spre mâna mea întinsă, vlăguită. Privindu-i, îmi reamintesc totul. Firul se leagă de nemilos de acolo de unde creierul l-a întrerupt ca o măsură extremă de apărare. Lucrul acela înspăimântător e deci în mine. Sinuciderea lui Tăvi. Nu. N-am eliminat-o prin căderea bruscă din prezent. E în mine și e pretutindeni Nu pot s-o împiedic să existe. Îmi mângâi copiii cuprinsă de neputință. Îl privesc pe Alexandru și chem la lumină tot râul ce-l simt în mine. Pentru a-l privi în față. Pentru a-l numi. Pentru a mă obișnui cu el. Pentru a mă elibera de viziuni zdrobitoare. N-am învățat nimic despre mine. Despre oameni. Despre viețile lor. Despre nenorocirile care-i pândesc în permanență. Că liliicii se reped direct asupra lor. Sunt un animal rănnii. Care se rușinează de rana lui De slăbiciunea să peste capetele copiilor, văd părul negru, albit la tâmple al lui Alexandru. Dar în același timp văd fața cadaverică a lui Tăvi. A lui Christian. Văd viața mea ca o copcă minusculă într-o ocean înghețat. Mă înfior. O durere ascuțită în pânțele. Viața de acolo luptându-se să biruie înghețul. Da. Istoria se repetă. Încă o dată se repetă. Taina teribilă a pântecelui meu. Rodind în timp ce eu toată mă simt în primejdie. Nu. nu vreau să gândesc nimic. Animalele bolnave se retrag pentru a-și ta mădui în singurătate rana. Nevăzute și nesimțite de nimeni. Rănilile mele sunt multe. Nu-mi pot. permite luxul singurătății tămaduitoare. Cei trei sunt în jurul meu pentru a-mi demonstra asta. Pentru a mă feri de mine. Sau pentru a mă împovăra cu viețile lor. Sunt prinsă în viețile lor. Ca muscă într-o pânză de păianjen. Nu! Ei sunt prinși în viața mea. Contopiți în ciliile ei vibratorii. Sunt o biată algă marină. Iar ei, condițiile vitale ale propriei supraviețuirii. Prelungirile mele firești. Mă ajută să fiu vie. În mijlocul unei realități devenită subit de neînțeleasă. Dușmănoasă. Le reiau în posesie chipurile. Căldui a trupurilor. Blândețea vocilor. Catifelarea umedă a ochilor. Le reiau toate și le duc cu mine în imperiul frigului interior. Acolo, pe oceanul înghețat. Dibuind ca o oarbă minusculă

copcă pierdută în peisajul hiperboreean. Dincoio de oiice altă prezență umană. Dincolo de orice mângâiere. Deșertul de gheață își pierde din asprime. Din îndepăi tai ea înfricoșătoare ce face din el un ținut blestemat. Unde poți muir pentru că gerul îți arde respirația. Ei sunt aici lângă mine. Dar și dincolo de paloarea chipului meu. Îngropați în promoroaca ce-mi estompează simțirea. Trimit spre ei suflul vlăguit al respirației mele. Cum ai trimite aburul gurii peste arabescurile unui geam înflorit de capriciile iernii. Cercul miraculos prin limpezime se mărește. Devine tot mai transparent. Îmi proiectează în conștiință tot mai clar elementele unei realități în care mă simțisem până nu de mult în siguranță. O realitate înlocuită brutal cu imprevizibilul, incomprehensibilul morții. Cu un frig ce te arde pe dinăuntru. Flacăra albă ce nici macar nu te pieschimbă în cenușă. În nimic care săpăstreze vreun rest din fosta ta căldură omenească. Până când nu mai poți răbda înghețul și răceala flăcării care te consumă. Te topește. Ești că o lumânare ce nu mai are puterea să rămână dreaptă. Și atunci auzi: „Maia”. Înșiruire de sunete de neînțeles la început. Te ating dar nu te însuflețesc. Apoi se leagă sunet de sunet. Un mic colier zornăind înăuntru tău. Îți izbește inima, plămânii. Îți încălzește sângele. Încet, încet afli că tu ești acea înșiruire directe sunete legănătoare. Ființa ta e cuprinsă toată în strigătul trimis spre tine din adâncul disperării. O disperare goală ca un prunc abia născut. Țipând haotic, imperativ. Cerându-și dreptul de a fi auzită, luată în seamă. Vocea lui Alexandru aproape inumană în goliciunea ei. Crescând pe măsură ce mă vedeam pe mine ocupând spațiile liniștitoare ale numelui meu. În care el mă închidea ca într-o îmbrățișare. Vocea Sui tot mai apropiată. Invocând însăși puterea vieții din raine. Blândețea ei pătrunzând în cele din urină în scoica încheștată a pântecelui. Cercetând, pipăind miraul abia mijii, acolo.

— Dorind să se asigure că mai este încă acolo... Adăpostit, viu, întreg, nevătămat. Netrecut dincolo de pragul unde pândesc să-l înhațe toate forțele, duhurile răului. Este momentul când încep să simt iar viața. Cum își face loc. spre mine. În mine. Încălzind și topind pojghița friv gului, Izbînd în unghiile ce mi se înfig în carne. Da. Încercarea de a

mă reda măruntelor dureri fizice. Vieții, Timpului care trece. Care uzează, tocește, șterge. Consumă oboseala» i teama din noi. Ducându-ne până la un hotar dincolo de care cu greu no mai recunoaștem. Da! V'reau să trăiesc! Mă agăț. de numele meu ca și cum m-aș agăța de o frâng hie de alpinist. Vocea lui Alexandru mă călăuzește plină de îngrijorare. Cu hotărâre tandră. Spre piscul acela amețitor. Nu numai, că mi-e teamă că nu-l voi atinge, dar. nu știu de ce, îi pierd tot timpul din vedere. De câte ori privirea mea se rotește prin încăpere. Poposește pe trupurile copiilor. Pe câte un obiect despre care abia acum aflu căte ceva esențial. Sau se însă ademenită de haosul privilegiții interioare. Dr dezordinea tuturor răspântiilor amintirii.

Privesc cu atenție în mine. Ceva ce seamănă cu o placă pe care scrie: „Pe aici nu se trece! Drumul cel bun e ceva mai la dreapta sau mai la șlinga”. Drumul cel bun trece prin luminișul pe care Alexandru a tot încercat să-l lărgască în mintea mea: „Când l-ai vizitat la spital, știa că e condamnatândărătnicia mea de a pătrunde dincolo de placă cu interdicția: „Bine, dar e groaznic ce a făcut. Oribil. Pentru toți cei care i-am fost apropiați. Dar mai ales pentru copii”. Nu adăugam ceea ce gândeam în continuare: „Și pentru mine.4 Ca să nu-l rănesc pe Alexandru. Ca să nu-l fac să se simtă de prisos. Al treilea lângă doi oameni ce au împărțit totul o vreme destul de îndelungată. Au împărțit sau au amestecat. Care e expresia exactă? „Nu, nu e oribil. Când degradarea rămâne sinr gura perspectivă a omului, nimeni din lume nu are dreptul de a-i condamna hotărârile și faptele, E vorba da a-și păstra libertatea. „De a nu se lăsa zdrobit. Sfârâmat de forțe ce-ți nesocotesc nu numai trupul. Alterează și limpezimea conștiinței. Care vrea să rămână neatinsă până la capăt. Dintr-un Tel de mândrie. De revoltă. De refuz al umilințelor impuse de măcinarea lentă dar sigură. Sâni unii, ea Tăvi, care nu suportă abuzul de putere fd vieții. Sau al morții, cum vrei să-i spui. Care nu acceptă să fie manevrați de destinul necruțător. Acești revoltați sunt teriod de tentați să i se opună. Indiferent prin ce mijloace. Din cele ce știu despre viața lui Tăvi, înțeleg că moartea îi seamănă. Lui și vieții sale”.

„Vorbe, vorbe!” i-am strigat, „Dar cum poți face ea moartea

aceasta să nu-i atingă pe copii? O vor purta cu ei până la capăt. Umbra ci va crește, se va lăți în – i oaata eu vârsta. Asentenea petelor care se măresc pe piele. Da. Dar prin timp totul se reazăază altfel. E iluminat altfel de vârstă, de experiențe. *

Toate aceste frânturi de conversații anterioare, destinate să mă mângâie, să-mi redea liniștea, pătrund iar în mintea mea. Mă obligă să regândese la infinit. aceleași lucruri definitive. Care nu mai pot fi schimbate. Asupra cărora nici eu. nici nimeni altcineva n-a mai are nicio putere. Să le regândese cu inima strânsă. Ca și cum ceva m-ar apuca și m-ar ține strâns de gât.

Ochii lui Alexandru înoată în turbureala unei vie lorii nesigure. Încă nu știe ce surprize îi pot oferi. Cât di mult din mine a fost atins de moartea lui xavi. Asemenea unui țarm ce nu se poate retrage din fața fluxului.

Revenindu-mi din leșin, hui spun că singurul în care pot avea încredere e Alexandru. Eu nu prezint încă nicio garanție. Trebuie să învăț să trăiesc lăsându-mă o vreme în grija lui. Până când mă voi pătrunde de realitatea gradului că toți copiii mei au acum un singur. tată. EL Soțul meu. Numai când eram liniștită și fericită. În toaleta mea bleu pal. Ieșind de la sfat cu Alexandru. Ne-am căsătorit fără să anunțăm pe nimeni, după micul tărașoi stârnit de vizita lui printre ai mei.

Închid iar ochii. De data asta peste imaginea noastră. Cei din amiaza de toamnă cu cerul al cărui senin redimensiona altfel tot ce ne înconjură. O pereche intrând într-un mic local ferit. Unde vom bea puțin Campări cu la mâie. Ne vom privi liniștit. Uimiți. Stingheriți de noua noastră condiție. Sunt atât de îndrăgostită de el încât, mi-e puțin rușine de mine. De intensitatea cu care-l pru esc.

Cu toate simțurile. Ca orbii. Cu ochii, cu mâinile, cu pielea, cu urechile. Pentru a-l cuprinde întreg în marea mea disponibilitate. De care singură mă sperii. Pe care vârsta mea o exacerbează. Soarele mă predispune la o bucurie copilăroasă. Gândul că-am în față destul timp pentru a trăi, a iubi, a fi fericită. Copacii fragilizați de suflul astemzat al anotimpului întârziat, dar plin încă de strălucirea Cf.pre*]nde Poate fi

nemuritoare. Copacii. Mă bucur să-i văd. Să mă gândesc că vor înmuguri iar. Iar noi vom avea tot timpul să ne bucurăm de acest miracol. Așa cum ne bucuram de clipa aceasta. De clipele acestea. Puse oarecum în surdină de melodia stinsă a vocilor noastre spunându-și nimicuri. Tocmai pentru că se tem să numească adâncul tulburat. Așteptarea sufletelor ce se regăsesc într-un țel de memorie comună a aspirațiilor. Da, totul pă P: aiadulnat în Ju, ul nostru ca să dureze. Ca să pună capăt haitmeln mărunte. Singurătății. Afară, pe străzi, bărbați și temei asemenea nouă. Totuși, atât de altfel, de diferiți, le chipurile lor indiferente nu transpare nimic Nicio promisiune mărunță de mulțumire asemănătoare celei care ne ține pe noi strânși unul lângă altul. Fața lui Alexandru se luminează de câte ori mă uit la el. Mă uit în neștire. Înefe. ung. Gucind dinainte fiecare tresărire a mușchilor a irunții, a gurii. În timp ce păstrez secretă bucuria acestor previziuni de îndrăgostită, mă las tulburată de tot ceea ce descopăr nou în față. lui oacheșă. Care face să dispară toate nălucile amintirilor mele. Dăruindu-mi gândul] a zilele când urmează să ne trezim unul lângă altul. Să intrăm în zi, mtiind mai întâi în privirea celui alt. Să ne așezăm la aceeași masă. Să ne despărțim pentru a merge fiecare la treburile lui. Cu sentimentul că orizontul s-ar strânge peste noi ca gura unui sac. Gândul acesta e dulce și dătător de liniște. Da. amiaza de toamnă e cotropită de o lumina aproape obositoare.

htlehanâTU VOrl3, ești cu renezie. Absorbindu-mă în pupilele lui de un albastru intens. Totdeauna seninul cerului i-a intensificat culoarea ochilor. Mă văd rășfrânta acolo, **n** amândoi ochii. Cap de femeie cu fruntea liberă cu toată greutatea părului apăsând ușor pe gât. Pe umeri. Nu îndrăznesc să mă mișc. Să frâng imaginea mea, sau suvoiul cuvintelor lui. Care au puterea să-mi pună în față imagini întregi din viața ce ne așteaptă. Am sentimentul că particip la o fericire puțin străină. Ca o haină ce mi-a fost adusă din greșeală. Asta poate pentru că păstrăm amândoi o încărcătură de ceremonial stingheritor Ce-ar trebui să facem pentru a redeveni noi? Cei dinaintea clipelor când am stat drepti și oarecum altn în fața oțișterului stării civile. Oare ceva din firescul și siguranța dra2 ostei noastre ne-a fost răpit atunci?

De acele clipe ceremonioase ce ne legalizau unirea? Sau era numai o trăire de moment, firesc deformată de emoție? De conștiința că nu mai avem niciunul vârsta iubirii noastre. În timp ce noi înșine ne străduiam să fim doar diseteți, nebatatoii la ochi. Un cuplu nici tânăr, nici bătrân. Atent la cum se răsfrânge în afară starea noastră de fericire. Izolați de restul lumii, dar izolat fiecare în el însuși. În reticența prevenitoare.

Încă n-am hotărât când se va. mută. Cred că din cauza copiilor, el îmi lasă mie libertatea de a decide. Soarele pătrunzând prin ferestrele uriașe ne înghite cu umbre cu tot. Ne topește în lumina lui. Două figurine ce-și țin peste masă mâinile strâns împreunate. „Nu e nicio grabă. Întâi o să le spui și, când vei socoti tu, oricând, va fi bine. Cel mai greu îi va fi lui. Și copiilor, evident. Eu sunt prea prinsă și de grija celui care urmează să vină. „Dar despre copil când le vom spune?” „Vai, vai, Maia! Nu-ți face griji! Vor vedea și singuri”. Râsul lui scuturându-i umerii e ca o promisiune că totul va fi bine. „Astă-seară, spun iluminată. Transfigurata de propriul curaj. Cu cât mai lepede, cu atât mai bine. „Bun. Numai să nu le bruscăm sentimentele”.

Seara, când Alexandru vine cu ceva din lucruri. Daniel întreabă foarte senin dacă vadormi în sufragerie. Ca Tăvi. „Alexandru e acum soțul meu” mă simt datoare să explic, simțind cum roșesc. „Vezi că ești prost crescut!” îl admonestează Diana. Primele zile suntem toți patru prinși într-un joc de-a baba oarbă cu ochii nelegați. Ne prefacem că nu ne vedem. De o parte, noi. cei mai i. de cealaltă, ei, copiii. Alexandru are o mare capacitate de adaptare. Sau numai dorința? Nu încerc să mă lămuresc. Cei mici mai lasă să le scape mici răutăți. Pufnituri. cruzimi ce mă țintesc și pe mine. Mă înfurii. Mâna lui Alexandru se așază liniștitor dar imperativ peste a mea. Impunându-mi parcă răbdarea cumpărătorului care vrea o anumită marfă. Cunoaște psihologia vânzătorului și-și pună în aplicare cea mai simplă dintre tactici. Așteptarea.

Primul care se lasă „cumpărat” e Daniel. Alexandru

11 ajută să-și confecționeze un emițător morse. Apoi, tot el, e pur și simplu fascinat de planșele din cărțile de medicină. În special de aceea în care o înfățișat un făt căruia i se pot descifra, prin

transparența lichidului amniotic, degetele de la mâini și de la picioare. Îl întreabă, pe Alexandru: „Din ce se fac copiii? Întrebare absolut candidă. Lipsită de orice viclenie. Alexandru îi explică plin dertaturalețe, evitând cu grijă să pomenească despre felul cum se concep. Daniel nici nu pare interesat de asta. „Și eu pot să fac?” întreabă Daniel. Deci știe cum. dar nu știe din ce. „Va trebui să mai crești pentru asta.”¹ Pauză. „Tu n-ai avut copii?” „Nu”. „N-ai fost însurat?” „Ba da”. „Ai divorțat? Așa cum a divorțat tata de mama?” Tăcere. „Ai să divorțezi și de mama?” Oh, cruzimea plină de candoare a copiilor.

finind încă ochii închiși. Ias slăbiciunea să păjpâic în mine. Că flacăra unei lămpi cu gaz prost reglate. Aud respirațiile celor trei strânși lângă patul meu. Ceva profund, mișcător, țâșnește din spațiul ce ne desparte. Se ridică din liniștea și nemișcarea adâncă. Umples această îni-Le și nemișcare, ettzeci de fire legându-ne misterios. Suferința. Suferința fiecăruia dintre noi. Zidindu-ne în – tot: atâtea singurătăți speriate.

Deschid iar ochii. Văd mâna lui Daniel strecurată în palma lui Alexandru. Degetul mare al mâinii bărbatului strâns tare peste degetele copilului. Văd apoi gâtul lui Alexandru. Vinele ușor umflate. Ca în efort. Capul plecat al Diane. Atât de vulnerabil. Ca și cum totul se ivapropie de mine în mici fragmente. În picături răărunto. Ca doctoriile amare dar miraculoase. Brusc, îmi amintesc vocea domoală a fiicei mele din după-amiază când mi-am pus pentru prima oară sarafanul destinat special perioadei de sarcină. Da. Daniel alergând într-un suflet, în camera Diane și strigând: „Mamei îi crește burta. Tu știi ce înseamnă asta?” Răspunsul ei sec, atotștiutor și disprețuitor: „Va avea un bebeluș”. „O ființă urlătoare care nu ne va lăsa să dormim noaptea?” „Tu nu ai fost altfel. – „Totul ni se trage de la faptul că n-a vrut să-l culce pe «el – în su. fragerie”. Și Diana, plină de o înțelepciune gravă: „Daniel, ești un prost. Toți soții dorm împreună. El e acum soțul mamei. E firesc să aibă copii”. Încudarea copilăroasă a – băiatului: „Crezi tu! Colegii vor râde de mine. Îmi vor spune dacă.”⁶ „N-ai decât să nu-i ascuți.

Seară îi spun lui Alexandru. E ciud, dai”.

transfer lui sarcină de a purta aceste discadif-Uc copiii mei.
Scoțându-mă pe mine din cauza. Di?

Din convingerea că el se descurcă mai bmț deat Alexandru râde în hohote. „Știu. Azi Ddn Mf a (§lilă ci ne un uzurpator. Mi-a spus că nu joc. cinstit. Că era vorba numai de o persoană inclus și acum se și a doua. Nu m-am putut supăra pe el, Pia dn, ptul lui & se revolte. Mi-a plăcut proprietatea expresiei. st cont, n, 73 T – mi dai dreptate. Încercând să-i explic că rează. I-am dat dreptate, încercând să-i wK/pM de lucruri nu pot fi planificate. Fapt care perplexitate. N-am fost prea smcer cu el – de deu asta Eu nu sunt mai puțin perplexă decât Damei. Untiu naturalețea reacțiilor lui Alexandru. Oh, dacă aș nada sa m» mai simt în primejdie. Să mă mat simt vinovată...

Alexandru îmi prinde privirea Vine mai aP™™ Daniel cu lot. Ți văd neclar. Diana, ținându-se di capu’ ceva mai departe de ei. Trăsăturile lor trenujia. Munca, p strâmba. Se alungesc. Ca și cum i-aș privi punU-o puw de apă Revin greu la suprafață. Sunt încă sub ogbn – i aceea tremurată. Deiormând lotul. Simt apăsarea ei la un scafandru la o scufundare nereușita. În t<u am atârnat la capătul unui un ce malega de cu u, a prafață. Știind că ei așteaptă clipa când voi îi m și de „mise acest fir. De acolo, din adânc. Din întunericul na, n

— Am ajuns printr-o scufundare neprevăzută. Supomnd pie –siunea adâncimii. Aspirația golului. Senzația că am dat ca picioarele de fundul apei. Că m-am uihpt acolo ca o co chilie goală. Niciun curent nu mă va ajuta să-n-a să mă smulg. Să devin iar o forță conștienta de;

În stare să lupte. Să agit la timp cordonul, Dumnezeu... Dar ei sunt atât de aproape. Numai a luminii ne desparte. Da. Lumina, Oglinda licmuraloait și înșelătoare e însăși lumina. În ea totul devine prea ascuțit De nesuportat. Nu trebuie să mă predau acum, Acestei lumini scormonitoare a fiecărei fibre induciat A memoriei. Sondând adâncul conștiinței necruțatoi. Diacând nămolurile așezate demult acolo. Întărite. Mici sau mări amănunte, sfărâmate acum. Aruncând în jur infime luciri sidefate. Nicidecum fascicolul de raze în start-a pună în evidență totul. Clar. exact. Despărțind prada e „t.

Întunecimile cărora le-a fost smulsă. Nu vreau să trăiesc în continuare din rămășițe. Vreau viața adevărată. Măruntă... Lipsită de obsesia fericirii. Făcută din gesturi și vorbe oarecare. Secretând peste mine și ai mei o plasă protectoare. Dincolo de care nimic nu mă poate răni. Nici chiar trecutul. Dărele lui care-mi tot hașurează memoria. În timp ce eu încerc mereu să le șterg. Să le fac invizibile. Sau măcar acceptabile la privit. Acceptabile pentru cine? Pentru mine sau pentru cei din jur? Da, să le șterg. Cum cureți un geam. Încet, meticulos. Bucățică cu bucată. Până la transparența ultimă. Sunt prea multe puncte care s-au confundat cu însăși această transparență. Christian, Tăvi, Diana, Daniel, Alexandru. Proeminența tot mai evidentă a pântecelui. Sufletul meu din care pescuiesc tot felul. Cefals și grandilocvent sună „sufletul meu”. Ce vor să spună de fapt aceste două cuvinte? Ce acoperă ele? O mare confuzie. O nemângâiată nostalgie. O spaimă rece, tăioasă. Mă împunge ca un plumb ascuțit. Tăvi nu mai este. Tăvi care împărțise o parte din viața lui cu mine. Care mă iubise. Mă măcinase în numele acestei iubiri. Tatăl Diane și al lui Daniel. Atârnat acum de mina altui bărbat, Cu toată ființa lui. Înspăimântată de cumplita neînțelegere. Căutând ocrotirea acelei mâini, A altui bărbat. Diana, stând puțin deoparte. Între mine și cei doi. Ca o oglindă ce mi se așază în față cu obstinație. Ochii ei uscați. Măriți peste măsură. Încordați în efortul de a mă extrage din leșin. Zâmbetul îndepărtat, înmugurind sfios în ei, când revin cu totul la suprafață. Când străpung pânza fosforescentă de apă. Care se rostogolește acum în lacrimi peste obrazul ei.

Alexandru se apropie. Mă ajută să mă ridic de pe pernă. Mă replantează în mijlocul vieții mele. Cu grijă și delicatețe. Cum ar ridica tulpina unei plante frânte. Îngi amădind pământ proaspăt în jurul ei. Înțelegând că acum trebuie numai să aștepte ca sevele să-și regăsească circuitul pentru a-i reda verticalitatea. Chiar dacă asta înseamnă luptă. Suferință. Acum va trebui să mă gândesc în liniște la toate. Deși tristețea fără nume aburește în mine ca pielea proaspăt jupuită a unui animal sacrificat. Să nu mă tem de ea. Să aștept ca mirosul sacrificiului să se împrăștie sub puterea respirațiilor celor trei ce-mi sunt mai

aproape ca oricând. Ajutându-mă să mă pun la adăpost. Pe mine și locul ascuns din pânțelele meu unde trăiește o nouă ființă. Plămădită din curajul meu de a iubi. Dacă viața se poate bucura de o asemenea șansă. Să încep prin a învăța să nu-mi mai numesc durerile sufletești. N-am dreptul. Sunt o femeie fericită. Acum când știu că fericirea e însăși viața. Aceea care plutește grea în noi la o pulbere gata oricând să explodeze. Să ne sfarme. Să ne împrăștie. Și noi încercând mereu să ne recompunem.